

J. Karazoni

Gyilkosság a patikában

© 3T+C Bt, 1992, Budapest

I.

Bella nem tudta levenni tekintetét az ablaktáblákról. Az üvegtáblák mögött tejfehér köd gomolygott. Már egy órája senki nem tette be a lábát a patikába. Nyomasztó szorítást érzett a szíve körül. A félelem alattomosan hatalmába kerítette. A hazafelé vezető útra gondolt, a kísérteties utcákra. Felállt a tára mögül és hátrament a vényezőbe. Robert felpillantott a kezében lévő receptről, de nem szólt egy szót sem. Elgondolkozva nézett Bellára, mintha mondani szeretne valamit és azt fontolgatná, szóljon-e. Ez szokatlan volt vidám, beszédes természete miatt. Alacsony termetű férfi volt, vagy talán csak úgy hatott, mert mindig összehúzta magát a mérleg mögött.

Agatha osztotta a porokat. Szépséges szőke haja eltakarta az arcát. Nem nézett fel, de a keze remegése elárulta félelmét.

Bella visszament az officinába, ám nem jött egyetlen beteg sem. Talán csak a köd miatt nem jönnek, vigasztalta magát és ennek semmi köze nincs a borzalmas gyilkossághoz, ami az elmúlt éjjel történt. Még mindig nem tudta elhinni, hogy Daniel halott. Reggel, amikor bejöttek, ott feküdt a vegyszerraktár kövén, mintha valamit keresne az asztal alatt. A fején érte az ütés, hátulról ütötték le. Bella nem szívesen gondolt rá, de képtelen volt másra gondolni. Közvetlen zárás után ölték meg. Mind hazamentek, csak Daniel maradt még a patikában. Az egyik elkészített gyógyszerért nem jött a súlyos beteg hozzátartozója. A morfiomos kúpot Edith készítette el, elég nagy adagot írt fel az orvos. A beteg hozzátartozója ragaszkodott hozzá, hogy még ma kész legyen. Mégsem jött érte időben. Érthetetlen!

Daniel többször elmondta neki, mikor zár a gyógyszertár. Végén felajánlotta a többieknek, hogy megvárja a beteget, aminek mind nagyon örültek, nem szívesen gondoltak arra, hogy a súlyos beteg asszony éjszakára fájdalomcsillapító nélkül marad.

„Minden jó cselekedet elveszi méltó büntetését.” - gondolta Bella, a régi, kifacsart kínai mondás jutott eszébe. Mennyiszer igaznak bizonyult!

Végre jött egy töpörödött öreg néni, az ilyenekre mindig lehetett számítani. Imádják a gyógyszereket. Egész listát vásárolt a reklámozott szokásos gyógyszerekből. Bellának mindig nehezebbre esett, hogy ne figyelmeztesse a beteget ezeknek a káros mellékhatásaira. Azzal vigasztalta magát, hogy benne van a gyógyszerismertető, és remélte, figyelmesen elolvassák. Fel is hívta rá a figyelmüket. Lassan ütötte a kasszába a tételeket, minél tovább maradjon az öreg néni. Különös, hogy nem szólt egy szót sem, máskor az öregek annyit fecsegnek. Úgy látszik, ez nem. Nem tudta tovább húzni az időt, berakta egy zacskóba a gyógyszereket, és az öregasszony elment. Ezután mintha feloldódott volna egy gonosz varázslat, folyton jöttek. Még Agatha is kijött segíteni. Ketten egész vidáman sűrögtek-forogtak a tára mögött. A köd egyre sűrűbb lett, az emberek mintha feloldódtak volna a levegőben, egy tejszerű oldatban, úgy tűnt. Bella az órájára nézett. - Fél hét, azonnal zárunk - gondolta. Róbert már jött is a kulccsal. Még kiadták a betegeknek a gyógyszereket és zártak.

Egyszerre megint súlyos csönd ült a polcokra. Némán raktak rendet. Még segített Agathának a porokat becsukni, nem akarták otthagyni. Agatha eltörölgette a porosztó kártyákat. A takarítónő felmosott közben. Szörnyen nézett ki, pontosan mint egy öreg boszorka. - Menjenek már! - rikácsolta - ne mászkálják nekem össze a követ! Az idős takarítónő régebben előkelő házaknál volt szobalány. Azt beszéltek, bármilyen hihetetlennek látszott most, hogy nagyon szép lány volt valamikor. Hogy fényképek is tanúsítják. Bella még nem látta azokat a híres képeket, az öreg Sabine Schneider nem szerette őt. Nem szeretett senkit, csak a főnököt, meg Edith

Webert, de mindkettőjüket csak a maga durva módján. Bella egyszer látta, hogy a partvist ráfogta Weberre.

Robert már felment a férfiöltözőbe. Ő mindig hamar otthagya a munkát. Szorgalmasnak nem lehetett mondani.

Agatha is elindult a női öltözőbe, ahol Edith már kabátban üldögélt, magába roskadva. Közönséges külsejű, vörös hajú nő volt. Állandóan cigaretta lógott a szájából, búzlott az izzadságszagtól. Bella mindig csodálkozott, hogy Herr Hadriani miért tűri meg a patikájában. Inkább kocsmába illett volna, ápolatlan fogaival, ragyás bőrével. Ilyen szótlanok még nem látták, Bella félelmet is látott a szemében. Agatha is felvette csodaszép bundáját, szőke haja hullámozott a fekete szőrmén.

- Edith tudja, ki a gyilkos - mondta meggondolatlanul, ahogy szokta.

- Ezzel nem viccelnék a helyedben - sápadt el még jobban Edith, körbepillantva, riadtan. Ré-
mülten, meredt szemekkel nézett a laborba, szája kinyílt, a cigaretta kiesett a kabátjára. Riadtan kapott utána, nehogy kiégesse kopott kabátját.

Bella előrelépett, hogy lássa, ki van a laborban, ám meglepetésére, senki sem volt ott. Idege-
sen felkacagott, felszólt Robertnek:

- Mi lesz már, megint te leszel az utolsó?

Robert sértődötten csoszogott lefelé a lépcsőn. Végre mindnyájan ott álltak a mosogatóban, útra készen. Hallgatagon vonultak ki az ajtón. Bella maga sem tudta miért, visszanezett és csontjaiban jéggé dermedt a velő. Az iroda ajtaját lassan húzta be egy sápadt, vértelen kéz. Megragadta Robert vállát és szótlannal odafordította, majd mindketten halkán osonva visszamenek. A többiek értetlenül néztek utánuk.

Robert kinyitotta az ajtót. Üres volt az iroda, amit Bella előre sejtett. Intett a többieknek, hogy jöjjenek vissza. Együtt végigkutatták a lenti helyiségeket. Az irodából az officinába lehetett jutni, ahol elbújni nem volt hová. Onnan a vényezőbe, ami keskeny folyosó volt, elválasztva az officinától. Itt sem volt senki.

Azután a laborba, onnan a mosogatóba. Sehol senki! Pedig Robert is megesküdtött volna, hogy látta az iroda kilincsét becsukódni.

Edith ordított rájuk: - Megmondanátok, mi ez a cirkusz?

Bella a rémülettől bénultan mondta el nekik, mit láttak.

- Hülyeség - válaszolta Edith - mindketten be vagytok csavarodva, itt nincs senki.

Bella fürkészve nézett fel az öltöző sötétjébe, mögötte a vegyszerraktár ajtaja alig látszott. Robert meggyújtotta a villanyt, és lévén az egyetlen férfi, hősiesen előrement. A többiek libasorban követték. Az öltözőben benéztek a szekrényekbe, s a vegyszerraktárba, ahol Daniel holttestét megtalálták, borzongva álltak meg az ajtóban, amíg Robert kinyitotta a szekrényajtókat.

- Semmi, sehol semmi - motyogta megkönnyebbülten. Azután, libasorban, tovább a speci-
raktárba, fel a lépcsőn. Bella sejtette, hogy sem itt, sem a kötszerraktárban - ami egyben a férfiöltöző is volt - nem lesz semmi és senki.

Agatha kikukkantott a galériára, ami a speciraktárból nyílt és lenézett a körfolyosóról az officinába.

- Nem látok semmit - kiáltotta hátra. A szekrényekbe, ahol a csomagolóanyagokat tartották, nem volt érdemes benézni, olyan keskenyek voltak.

Némán mentek le a lépcsőn. Megálltak a laborban, várták, amíg Robert eloltja a villanyokat. Edith nem hangoskodott tovább, ami, különös módon, Bellát lehangolta. Tehát elhitték, amit láttak Roberttel. Most mi legyen? Szóljanak a rendőrnek, aki kint sétál a ködben, vagy menjenek haza? Agatha határozottan rázta aranyos hajzuhatagát, mintha kitalálta volna Bella gondolatát. A rendőrnek tudnia kell róla, hiszen a felügyelő a lelkükre kötötte, hogy minden szokatlant mondjanak el. Ő majd értesíti a felügyelőt. Agatha már szaladt is ki a sötétbe, a rendőrért. Perceken belül megjelent vele, élénken magyarázva a történeteket. A rendőr középkorú, hatalmas férfi volt, szemmel láthatóan kételkedett az egészben. Azért kötelességének tartotta, hogy végigmenjen a patikán, még a pincébe is lement, ahová ők elfelejtettek lemenni. Azután ránézett Bellára és udvariasan úgy vélekedett, hogy talán a kisasszonyt megviselték a szörnyű események.

- Én is láttam - mondta Robert - akkor ketten képzelődtünk?

A rendőr nem szólt semmit, de szemmel láthatóan nem sokat tartott a kótyagos patikusokról, akik vértelen kezet látnak a kilincsen, de a hozzávaló személy láthatatlanul felszívódik.

Megindult az ajtó felé, a többiek csendesen követték. Bezárták a patikát. A nagydarab rendőr megígérte, hogy a felügyelőt értesíteni fogja az esetről.

Kint az utcán, a tejfehér ködben, sorra tűntek el a többiek. Agatha Roberttel autóba ült. A város másik részében laktak. Edith, Sabina Schneiderrel, a villamoshoz ment, hacsak nem a közeli bárban kötöttek ki, amit gyakran megtettek. A köd jótékonyan takarta őket.

Bella magára maradt. Nem volt más hátra, mint elindulni a kihalt úton hazafelé. Természetesen a ködből állandóan integetett a fehér csontkéz. Egy lélek sem járt az utcán. Bella csontjaiban érezte az iszonytató hideget, pedig vastag bundát viselt. Fekete rövid haját mintha letépte volna az északi szél. Sapkát nem hordott a legnagyobb hidegben sem. - Holnap veszek egyet - gondolta és ez melegséggel töltötte el. Valahogy olyan hétköznapi volt, mint eddigi élete. Pont olyan, amilyet szeretett. Szép egyforma napok, amilyenek voltak eddig. De most a rettenetes gyilkosság! Még mindig remélte, hogy álmodta az egészet. Daniel roncsolt fejével az asztal alatt. Edith találta meg, mikor a glycerint akarta kihozni. Addig állandóan szidták Danielt, hogy késik, mert este tovább maradt. Miközben a szerencsétlen már ott feküdt a vegyszerraktár kövén, haza sem ment. Edith sikoltását, míg él, nem fogja elfelejteni! Azt a borzalmas madárrikoltást! Odarohantak mindannyian, a felügyelő mérgére mindent összetaposva, fogdostak. Danielhez nem nyúltak, rögtön látták, hogy nincs segítség.

- Nem, - gondolta Bella - nem gondolok rá. Befordult a Lilienwegre. Ez széles, fényes utca volt, de a ködben nem látszottak a fények. Vakon tapogatózva ment tovább; ennyire sűrű még sohasem volt a köd. Egyszer csak egy kezet látott, hatalmas márványkeverővel. Sikoltozni kezdett, olyan éles, magas hangon, hogy maga is megrémült tőle. Hirtelen erős, vasalt cipők-től származó dobogást hallott, és máris két egyenruhás rendőr között találta magát. Két oldalról megfogták a karját. Azóta is örül, ha arra gondol, hogy nem vágták pofon, hogy hisztériás sikoltozását abba hagyja. A rendőrök elmondták: követték a patikától, a felügyelő utasítására. Még sem próbálták ebben a ködben a támadót keresni, akiben egyébként sem hittek, hiszen a patikában is hiába kereste az egyikük. Ők maguk nem vettek észre senkit, de azt el kellett ismerniük, hogy a sűrű ködben eltűnhetett. Így hazakísérték Bellát, aki dühösen, ugyanakkor hálással gondolt a felügyelőre a kíséretért.

Otthon már várták a nagynénjei, akik nagyon aggódtak miatta. Velük lakott és ennek most örült először, mert egyedül megőrült volna a félelemtől. Szülei két évre Egyiptomba utaztak, hogy részt vegyenek egy újabb ásatáson, amely fáraók és főpapok eddig ismeretlen temetkezési helyét vélte felfedezni. A lakásukat felmondták, így célszerűnek látszott Bella számára, hogy a nagynéniknél lakjon, ahol bőven volt hely.

Most elmesélte nekik a történeteket. Hátborzongatóan hangzott.

- Herr Hadriani nem tud semmit, nem tudták még megtalálni. A lányával kora reggel a Salzburg környéki hegyekbe ment síelni - mondta Bella. Hadriani a gyógyszertár tulajdonosa volt, egyedül élt rendkívüli szépségű lányával. A patika fölött laktak, a második emeleten. Feleségéről azt mondta, hogy meghalt, Ágnes két éves korában. Ágnes a lánya volt és a fővárosban tanult. Orvosnak készült. Apja gyakran odautazott, mert ott is volt egy házuk. Valameddig találgatták mit fog szólni szegény főnök, ha megtudja. Nem szereti a feltűnést, ez pedig már belekerült az újságokba. Szenzáció volt a kis hegyi város életében.

- Vajon ki tehetette? - tette fel a kérdést Bella, magának meg a néniknek. Nekik persze fogalmuk sem volt, hisz még a rendőrségnek sem derengett.

Amikor a nénik lefeküdtek, Bella még megpróbált olvasni, de nem kötötte le a figyelmét egyik könyve sem. Többórás hánykolódás után végre elnyomta az álom.

II.

Iszonyatos csonttá fagyott fehér kezek kopácsoltak az ablakon. Erre ébredt lidérces álma után Bella. De csak a jégbeburkolt faágacskák verték az ablakot, mint az „Üvöltő szelek”-ben. A köd ritkult valamit, de a kert végéig nem lehetett ellátni. Csuromvizes hálóingében, bajsejtelmektől gyötörve, dideregve ment mosakodni. Az éjszakai álmára gondolni sem mert, a néniknek nem fogja elmondani - határozta el. Kávét és pirítóst reggelizett, mint mindig. Csak fél füllel figyelte a néni suttogó beszédét, majd együtt indult Sarah nénjével, aki a patika felé ment autójával vásárolni. Miután meghallgatta az ő elbocsátó intelmeit, megindult a hátsó ajtó felé, mást nem tehetett. Elisa meg Sabina Schneider már várták, mert nála volt a kulcs. Bár nem késett egy percet sem, az öreg takarítónő mártír arccal vonult be a patikába. Ki tehet róla, hogy már fél órával a kitűzött idő előtt odaállt?

Elisa rögtön leült újságot olvasni, a tányérra rakta a kifliket, amit idefelé jövet vett. A lapok tele voltak a gyilkossággal. Igazi szenzáció!

„Gyilkosság a patikában” - állt a helyi lap címdalán. Elisa mohón olvasta. Nagyon szerette az újságokat, most meg a szenzáció itt történt a patikában.

Az öreg takarítónő még felfestotta a maradék követ, amit tegnap kihagyott. A szokásos jó hangulatban dobálta ide-oda a székeket. A székek fémes sikolyokat csaltak ki a kőpadlóból. Egyet Elisa székén is taszított, amit ő észre sem vett izgalmában.

Bella szintén olvasni kezdte a cikkeket. A gyomra még jobban összeszorult félelmében. Az éjszakai álmával magyarázta ezt a félelmet, hisz Elisa láthatóan élvezte az egészséget. Danielt megölték, na és! Nem kár érte. Mindig ártott, ahol csak tehetette. Az utolsó jó cselekedete a tegnapelőtt esti önkéntes maradása, érthetetlen volt, de Bella érezte, hogy nem függ össze titokzatos, szörnyű halálával.

A kávé sísteregve ömlött tartójába. Felállt és kitöltötte a csészékbe. Sabina Schneider mogorván elvette az övét, kivonult a mosogatóba, az volt az ő birodalma. Bella leült Elisával szemben és arra gondolt, ha nem történt volna ez a szörnyűség, milyen szép lenne a reggeli kávézás. Szeretett Elisával lenni, olyan békés és kiegyensúlyozott volt.

- Mit gondolsz, Bella - kérdezte kiflijét tördelve -, a morfiumos kúpért jövő asszony tette?

Bella maga sem tudta, honnan a bizonyosság benne, de mikor Elisának válaszolt érezte, hogy igaza van.

- Nem hiszem, hogy ő tette. A felügyelő sem hiszi ezt - mondta.

- Akkor ki lehetett? - Először érződött félelem Elisa hangjában.

- Nem tudom - válaszolta.

Kedvetlenül felment az öltözőbe, levetette a kabátját. Akkor vette észre, hogy a vegyszerraktár ajtaja félig nyitva van. Hipnotizáltan megindult az ajtó felé. Nem érzett semmit, csak nagy ürességet. Halálos biztonsággal tudta, hogy most valóra válik, amit álmában látott. Belökte az ajtót és az asztal előtt, pontosan úgy, ahogy Daniel feküdt, ott találta Edithet. Vörös haja iszonyú sebet keretezett. Bella megfordult, lebotorkált a lépcsőn és Elisa előtt megállva tátogott hang nélkül. Míg az öreg takarítónő nem lökött egyet a partvis nyelével rajta.

- Edith fekszik Daniel helyén, holtan! - adott ki végre hangot magából.

- Meggyilkolták, épp úgy, mint Danielt! Megálmodtam az egészséget!

Az öreg Sabina, a partvist előretartva, megindult a vegyszerraktár felé. Nyomában Elisa egy hatalmas márványkeverővel. Bella meg mert volna esküdni, ez volt a gyilkos fegyver, még a barna foltokat is látta rajta.

Mindketten döbbsen tértek vissza a raktárból. Tanácstalanul néztek Bellára, s ez észre térítette. Némán ment a telefonhoz. Blatt felügyelőt kérte. Elmondta, mi történt. Közben megérkezett a patika többi dolgozója. Értetlenül néztek Bellára. Nem akartak hinni annak, amit hallottak. De Elisa meg Sabina asszony arca is tükrözte a szomorú igazságot.

Bella egyszerre azon vette észre magát, hogy élesen figyel a többieket. Agatha szórakozottan csavargatta a hajfürteit. Robert megfogta a kezét, mintha csak óvni akarná. Sylvia Marsch, egy sötéthajú, gömbölyű arcú asszony, tátott szájjal meredt Bellára. Ute szokása szerint lenézett a földre, mintha egy elgurult centigrammost keresne. Általában nem nézett még beszéd közben sem az ember szemébe. Igor, a harmadik férfi gyógyszerész, a tettek embere, elindult fel a lépcsőn a vegyszerraktár felé. Bella utána kiáltott, hogy maradjon lent, amíg a rendőrség meg nem érkezik.

Némán várokoztak, amíg éles csengetés nem figyelmeztette őket a várokozó betegek. Rohantak a kulcsért, nyitották az utcai ajtót, tolták a rácsos rolót lelkesen, csak hogy végre tehetnek valamit. A betegek zúgolódtak a kései nyitás miatt. Igor elnézést kért.

- Baleset történt - magyarázta. Az embereket ez nem érdekelte, siettek a dolgukra. A reggeli betegek nem értek rá kíváncsiskodni, rohantak a munkahelyükre.

Bella szorongva gondolt a felügyelőre, hogyan magyarázza el neki az álmát. Már bánta, hogy említette két kolleganőjének. Belül iszonyattal töltötte el az álma, ami megmagyarázhatatlannak tűnt előtte. Tisztán maga előtt látta az álombeli képet: a szörnyű ködben, fehér hálóingben, magát, ahogy megy fel a vegyszerraktárba, és a kövön elterülve, vérbe fagyva találja Edithet. Tudta, hogy még valamit álmódott, de többre nem emlékezett.

Hirtelen Blatt felügyelő szúrós tekintetét érezte magán. Nem is vette észre, hogy megérkeztek az őrmesterrel. Elmondta, hogyan találta meg Edithet. Sikerült hűvös, tárgyilagos hangot megütnie. Nem látszott rajta, hogy legszívesebben sikoltozna, mint amikor a rémes leltre rábukkant. Az álmáról nem szólt egy szót sem. Reménykedett, hogy Elisa és az öreg Sabina is hallgatni fog. Érezte, hogy Colin őrmester részvétellel megfogja a karját és leülteti. Csak akkor jött rá, hogy alig áll a lábán, reszket minden tagja. A felügyelő pohár vizet hozott neki, és az öreg takarítónőre bízta. A lehető legjobbat választotta ki sokk ellen - gondolta keserűen Bella, miközben a felügyelő az őrmesterrel felment a raktárba. Szerencsére odajött Agatha, nyugtatót hozott, amit Bella kivételesen ellenkezés nélkül bevett.

Robert is megjelent köpenyét törölgetve. Ő mindig összecszepegtette magát mindennel, amivel dolgozott. Bellára rájött a nevetés, amikor Agatha - szokása szerint - tisztítgatni kezdte Robertet. Az öreg Sabina megvetően horkantott egyet és kivonult a mosogatóba.

Sylvia és Ute lejöttek a speciraktárból. Némán rakodni kezdtek az officinában a forgó korongokra, meg a fiókokba. Mindketten sárgák voltak, mint akik hetek óta le sem hunyták a szemüket.

Igor nem segített nekik, ami furcsának tűnt, mert már nem volt bent egyetlen beteg sem. Bella mindezt nem látta, csak ült magába roskadva, amíg a felügyelő ismét megjelent és egyenesen a telefonhoz lépett. Nemsokára megjelentek a többiek, az egész rémes halálstáb, és egy idő után elvitték Edithet, ahogyan Danielt is elvitték az előző napon. Mind ott álltak, mintegy megkövülten, szobrok, a rémület szobrai.

III.

Blatt felügyelő már elfoglalta helyét a patika irodájában, éppúgy, mint tegnap, és megkezdődött újra a szörnyű kihallgatás. Colin őrmester Sabina Schneidert hívta be elsőnek.

- Schneider asszony - kezdte a felügyelő - feltehetően maga látta utoljára az áldozatot.

- Meg a fél bár - válaszolta mogorván az öregasszony.

- Legyen szíves mondja el mi történt, miután a többiektől elváltak - kérte a felügyelő.

- A tejsűrű ködben - kezdte Sabina Schneider kelleetlenül - jobbnak láttuk, ha bemegyünk a bárba inni egyet, mert Edith alig állt a lábán a félsztől. Látszott rajta, reszket a hazafelé vezető úttól. Felkavarta az a história a fehér kézzel, amit Bella Borgmann látott. Mondtam neki, marhaság. Én nem láttam semmit, de ő azt válaszolta, hogy Robert Battison is látta. Erre nem tudtam mit mondani, némán mentünk be a bárba, ahol már öntötték a szokásos italunkat. Hármat ittunk meg, mire Edith megszűnt remegni. Kuncogni kezdett, maga elé motyogva, hogy ő tudja ki ölte meg Danielt, de nem árulja el a rendőröknek. Mert megérdemelte, amit kapott. Ezért a hallgatásáért pénzt kell kapnia, és tudja, kihez forduljon érte.

- Nem mondta, ki az, akihez fordult, kit akar zsarolni? - szakította meg a monológot az őrmester, ceruzáját magasra tartva.

- Nem, azt nem mondta, pedig többször is kérdeztem. Még fizettem is neki egy pohárral, de nem tudtam kiszedni többet belőle. Ezen össze is veszttem vele és mérgemben otthagytam. Azt még láttam, hogy egy férfi odaült mellé és cigarettával kínálta. Edith nem fogadta el, hanem elindult botorkálva a mosdó felé. Én meg hazaindultam, de a villamos késett. Ilyen szörnyű ködben nem mertem gyalog elindulni, vártam a csontig ható hidegben. Végre megjött a villamos, alig tudtam felszállni, a kezem merev lett a hidegtől. Edithet nem láttam - fejezte be az öregasszony a vallomását.

- Látta valaki, amikor hazaért? - kérdezte Colin őrmester.

- Nem tudom - válaszolta az öregasszony egykedvűen. - A villamoskalauz esetleg emlékszik rám, ismer engem. A szállásadónőm is kijött a konyhából, amikor bementem a lakásba. Igaz, nem álltam meg vele beszélgetni.

- Jól van, elmehet - mondta a felügyelő szórakozottan.

- Küldje be Heller kisasszonyt!

Agatha magabiztosan lépett az irodába. Leült az őrmester által kihúzott székbe. Szépen ívelt lábait keresztbe rakta kihívóan nézett a felügyelőre.

- Heller kisasszony, maga nagyon értelmesnek látszik - kezdte ravaszul Blatt felügyelő - Épp ezért szeretném, ha elmondaná, mi a véleménye erről a rejtélyes ügyről.

Agatha meglepetten nézett rá, igyekezett összeszedni zavaros gondolatait. Az égvilágon semmi nem jutott eszébe, amivel a felügyelőt elkápráztathatná.

El sem tudta képzelni, ki ölte meg Danielt, Edithet még kevésbé. Hogy miért ölték meg Edithet, azt nem is sejtette, honnan tudná ki a gyilkos. Ezt meg is mondta a felügyelőnek, aki figyelmesen nézett rá fekete szemeivel.

- Úgy tudtam Robert Battisonnal ment haza? - kérdezte Colin őrmester.

- Mindig együtt megyünk, egy utcában lakunk - válaszolta Agatha.

- Ahogy megérkeztek, elváltak egymástól?

- Nem azonnal. Bementem Roberthez egy italra. Mindketten túl izgatottak voltunk, gondoltuk, jót tesz egy alma brandy lefekvés előtt. Robert édesanyja friss süteménnyel kínált. Elszívtunk egy cigarettát és megbeszéltük ezt a rémes históriát.

- És jutottak valamire? - kérdezte az őrmester jegyzetelés közben.

- Nem, semmire. Én azt gondoltam, hogy Danielt az a nő ölte meg, aki este a morfiumos kúp receptjét beadta. Ez látszott logikusnak. Ki más? De Edithet ki, miért ölte meg, azt el sem tudom képzelni - válaszolta Agatha.

- Köszönöm Heller kisasszony, ha más nem jut eszébe, akkor elmehet - mondta a felügyelő váratlanul. Agatha magabiztosan bólintott, megrázta csodálatos haját, és sikerült mozgását azon a két lépés távolságon, ami az ajtóig volt, méltóságteljes kivonulássá alakítania. Az őrmester elismerően nézett utána. A felügyelő is megfélemedezett a következő tanú hívásról, így Colin őrmester szólította Sylvia Marsch asszonyt.

Sylvia nem sokat tudott mondani. Tegnap este nem volt a patikában, otthon volt a férjével. Fogalma sincs, ki ölte meg Danielt, még kevésbé Edithet. Talán egy örült lehetett, vagy az a morfium receptes nő. Miért nem találták meg, mikor a címe rajta van a recepten?

- Hamis címet írt rá, a recept is hamisított volt, nagy erővel folyik utána a nyomozás - válaszolta türelmesen az őrmester.

- Akkor nyilvánvaló, hogy Daniel erre rájött és nem adta oda a morfiumos kúpot. Erre megölte - mondta megkönnyebbültem Sylvia.

- De miért ölte meg Edith Weber? - kérdezte Blatt felügyelő.

- Nem tudom, talán, mert ő felismerte a bárban és az illető nő rávette valami módon, hogy együtt visszajöjjenek a patikába - vélekedett Sylvia.

- Erre már mi is gondoltunk, de Edith Webernek nem volt kulcsa, a nőnek még kevésbé. Azt sem tartom valószínűnek, hogy visszament volna a patikába egy feltételezett gyilkossal. Mindenesetre gondosan megvizsgáljuk ezt a lehetőséget is - magyarázta türelmesen a felügyelő. - Egyébként mi volt a véleménye Daniel Goldmanról?

- Lelkiismeretes, jó szakember volt, kiválóan értett a betegekkel való bánásmódhoz.

Ennél többet nem sikerült megtudniuk Sylvia Marschtól.

A következő tanú Robert Battison volt, aki igen rossz benyomást tett mindkettőjükre. Ideális gyilkos lett volna, ha nincs biztos alibije, de volt.

- Herr Battison - kezdte a felügyelő jóindulatú meleg hangon, ami igen hatásos volt az ilyen riadt tétova embernél, mint amilyen Robert Battison.

- Maga szintén látta este, hogy egy kéz becsukja az irodaajtót?

- Igen láttam, de el nem tudom képzelni, hová tűnhetett. Mindenütt körbementünk, ám sehol nem találtuk.

- De hát amíg maguk körbementek, az a valaki szép nyugodtan körbesétálhatott maguk előtt és a mosogatón keresztül kiment a hátsó udvarra - mondta a felügyelő, erősen figyelve Robert arcát.

- Az lehetetlen, semmi zajt nem hallottunk és a rendőr, az utcán nem látott távozni senkit - erősködött Robert. Ezt a felügyelőnek is el kellett ismernie, bár a rendőr is ember - gondolta magában. Este is bejöhet a gyilkos és az újabb áldozata, észrevétlenül, a patikába.

- Mégis, mivel egy kört kellett megtenniük, nem zárhatjuk ki ennek a lehetőségét - vélekedett a felügyelő.
- Szerintem nyugodtan kizárhatjuk - makacskodott Robert.
- Hagyjuk ezt most - intette le az őrmester Robertet. - Mondja el Herr Battison, mit csináltak azután?
- Nos, miután mindent átkutattunk, kimentünk szólni a rendőrnek, és ő gondosan végigkutatatta a patikát. Még a pincébe is lement, ahová mi elfelejtettünk, de ő sem talált senkit. Éppúgy nem hitte el az egészet, mint a többiek, akik nem látták a saját szemükkel. Azután mindnyájan kimentünk az utcára, én Agathával hazaautóztam, a többiek mentek, ahogy szoktak. Sabina és Edith a villamos felé indultak, de a bárban kötöttek ki, Bella meg gyalog indult hazafelé.
- Nem érezte szükségét, hogy hazavigye az után a megrendítő élmény után? - kérdezte a felügyelő szarkasztikusan.
- Nem jutott eszembe. Most csodálkozom magam is, miért nem ajánlottam fel. Igazából már százszor felajánlottam neki, de ő mindig visszautasított. Szívesen ment gyalog haza. Néha, ha sietett, taxit hívott magának - válaszolta Robert ingerülten.
- Az a helyzet, hogy hazafelé megtámadta valaki, egy hatalmas márványkeverővel. Azt állítja. Bár a rendőrök, akik kísérték, nem láttak senkit, egy lelket sem.
- Abban a ködben nem is láthattak - mondta Robert -. Sajnálom, hogy nem vittem haza, igazán szívesen tettem volna.
- Visszatérve magára, Herr Battison, ott hagyta abba, hogy Heller kisasszonnyal autóba szálltak és hazamentek - tért a tárgyra Colin őrmester.
- Igen, hazavittem. Közvetlen egymás melletti házban lakunk. Meghívtam egy pohár italra, így aztán anyámmal hármásban elbeszélgettünk a történekről, Dánielről, meg hogy ki lehetett az, aki bement az irodába.
- És ki lehetett, mit gondoltak? - kérdezte a felügyelő.
- Természetesen Daniel gyilkosa, ki más? - válaszolta Robert éles hangon - de hogy Daniel miért ölte meg, azt el sem tudom képzelni. Egyetlen kézenfekvő magyarázat lenne, hogy morfiumpéért jövő beteg ütötte le. Daniel valószínűleg rájött, hogy a recept hamis, és nem akarta kiadni. Csakhogy a recept és a kúp itt maradt, mint maguk is tudják. Egyetlen morfinista sem hagyja ott a zsákmányt, amiért gyilkolt. Ezért állítom én, hogy ő nem lehetett. Az a vékony, ideges teremtés? Nem, elképzelhetetlen. Marad a kérdés, ki tette tehát? Főleg miért? Danielt, mint tudják, nem szerette senki. Alattomos, rosszindulatú ember volt. De azért nem valószínű, hogy megölték. Nem kedvelték, de nem gyilkolták meg emiatt. Nevetséges!
- Jó, ezt már a múltkor is elmondta, de közben megtudtuk, hogy többször javasolta Daniel Herr Hadrianinak, hogy bocsássák el Önt! - felelte Blatt felügyelő.
- Herr Hadriani nem hallgatott rá. Különben nekem személy szerint nem volt több okom rá, hogy jobban utáljam, mint bárki más a patikában. Egyébként sikerült már értesíteniük a főnökömet?
- Nem, de ez csak idő kérdése. Amint az újságokat elolvassa, jelentkezni fog. Érthetetlen, hová tűnhetett a lányával! Reggel elindultak, jól felszerelve néhány napos túrára, a hegyekbe. Ahol megszálltak ott biztosan nem jutottak újsághoz, vagy nem olvasták el - válaszolta a felügyelő.
- Igen, gyakran előfordul, hogy két hétig is bolyonganak a hegyekben. Mindketten kiválóan sívelnek, éjszakára mindig jó szállodában pihennek meg. Érthetetlen számomra, hogy nem

jelentkezett még. Szegény Herr Hadriani, micsoda csapás, annyira utálja a nyilvánosságot. S most mind azt hisszük, nem mer idejönni senki, tönkremegy a patika. Persze még csak két napja. Ha megtudják - lehet - vége az üzletnek.

- Dehogyan van vége - vigasztalta Blatt felügyelő -, inkább többen jönnek, mint eddig. Elvégre nem a betegeket gyilkolták meg méreggel, hanem a patikusokat ütötték le.

- Egyáltalán nem biztos, hogy a gyilkos ezzel befejezte - szúrta közbe Colin őrmester maliciózan.

Robert Battison rémülten meredt az őrmesterre. Legszívesebben elutazna bárhová, csak ne kelljen itt, a vegyszerraktár közelébe lennie!

- Maguk ketten igazán mindent megtesznek, hogy bátorságot öntsenek az emberbe - mondta keserűen -. És ha bezárnánk a patikát?

- Nem lenne sok értelme, valamilyen ürüggyel csak idecsalná a patikába, vagy máshol gyilkolná meg magukat - szívóskodott Colin őrmester.

- Itt legalább figyelemmel kísérhetjük magukat, meg tudjuk védeni, ha kell - mondta vigasztalóan Blatt felügyelő. Robert megvetően nézett rájuk. Sokat számított az éjszaka, hogy itt rostokoltatok a patika előtt - gondolta. Nem hitte soha, hogy a rendőrség ilyen ostoba, tehetetlen. Nem csoda, hogy annyi a felderítetlen bűnügy.

- Ha nincs több kérdésük, elmehetek? - kérdezte hangosan.

- Jól van, elmehet - válaszolta kegyesen a felügyelő, - de nem hagyhatja el a várost.

- Küldje be Ute Weissmannt - kérte Colin őrmester.

Ez a nő mindkettőjüknek talány volt. Csinos, harminc körüli szőke fiatalasszony, nagy kék csodálkozó szemekkel. Ezeket a szemeket ritkán emelte a vele beszélő arcára. Daniel meggyilkolásának idejére nem volt alibije. Azt vallotta, otthon volt egyedül, férje elutazott, így nem tudta megerősíteni. A patika mellett lakott, így bármikor átjöhetett, s a gyanútlan Danielt felcsalhatta a vegyszerraktárba, hátulról fejbe vághatta. Más kérdés, hogy semmi indítékot nem találtak a leggondosabb nyomozással sem. Jó viszony volt köztük, de semmi titkos szerelmi kapcsolat. Férjét nagyon szerette, bár az elég jelentéktelen külsejű ember volt, de biztos megvoltak a maga értékei.

- Weissmann asszony, szeretném, ha elmondaná hol volt tegnap este - kezdte a kihallgatást Blatt felügyelő.

- Várjunk csak. Tegnap délután nem dolgoztam, ki sem mozdultam otthonról. Az idő iszonyatos volt és az elmaradt házimunkáimat próbáltam pótolni nem sok sikerrel. Állandóan Danielre kellett gondolnom. Minden kiesett a kezemből. A férjem még nem érkezett vissza üzleti útjáról, csak késő éjszaka jött meg. A sűrű ködben alig tudott haladni, nem is indult volna el, ha az értem való aggodalom nem hajtja. Én folyton kinéztem az ablakon, de a köd miatt nem láttam semmit. Alibim nincs, ahogy maga tegnap mondta. Hacsak nem éjfél után ölték meg Edithet, mert akkor már otthon volt a férjem. - Kérdően nézett a felügyelőre.

- Még nem tudjuk, mikor történt pontosan - tért ki a felügyelő a válasz elől. Éjfél előtt volt, egészen biztos, de még nem akarták nyilvánosságra hozni.

Mégis mit gondol, ki követte el ezeket a borzalmas gyilkosságokat és miért? - kérdezte Blatt felügyelő.

- Nem tudom, már annyit törtem a fejem, a férjemmel egész éjszaka. Daniel szörnyű haláláról beszélgettünk, de nem jutottunk semmire. És most Edith is! Elképesztő! Rossz álmom! Most már ez lesz minden éjszaka? Valamelyikünk itt fog a vegyszerraktár kövén feküdni holnap is?
- Idegességében felugrott a székről és dühösen nézett a felügyelőre.

Nem, ez a nő nem tehetett - gondolta Colin őrmester, ilyen jó színésznő nincs, csak a színpadon.

- Nyugodjon meg - mondta hangosan - nem fog megisméltódni. Egy emberünk, ha kell kettő, állandóan itt lesz a patikában éjjel-nappal.

- Ez nagy megkönnyebbülés nekem, meg azt hiszem, a többieknek is. Mind iszonyatosan félnek, kivéve a gyilkost, természetesen - mondta váratlanul Ute Weissmann.

- Nocsak, maga tehát elveti a kívülről jövő gyilkos teóriáját - csodálkozott Blatt felügyelő.

- Magam is csodálkozom ezen, de úgy látszik, tudat alatt mindig elvettem. Daniel nem engedett volna be idegent. Herr Hadriani sem szerette. Daniel meg különösen bizalmatlan volt mindenkivel szemben. Ha a morfinista nő visszajött volna, csakis a rácsos rolón keresztül adta volna ki a kúpot neki. De nem jött vissza, hiszen itt maradt a kúp és a recept is. Akit beengedett és felvitt a vegyszerraktárba, csakis itt dolgozó lehetett. Bármilyen borzalmasan hangzik, egy közülünk - Ute kezébe temette az arcát, de a felügyelőnek úgy rémlett, mintha az ujjai közül ravasz pillantást vetne rá.

- Ön rendkívül éleslátású asszony, én is osztom az Ön véleményét, de nem lehet, hogy ez egyszer Daniel kivételt tett és felvitte a barátnőjét? - kérdezte Blatt felügyelő.

- Lehetni lehet, de én nem hiszem, azonkívül nem volt barátnője - morfondírozott a kérdésen Weissmann asszony.

- Honnan tudja ilyen határozottan, hogy nem volt barátnője? - kérdezte a felügyelő meglepetten.

- Mert reménytelenül szerelmes volt és más nőre rá sem nézett - válaszolta Ute.

- És kibe volt szerelmes? - kérdezte kíváncsian Colin őrmester.

- Ágnes Hadrianiba, a tulajdonos lányába.

- Ezt miért nem mondta a múltkor? - hápogott a felügyelő felháborodottan.

- Nem kérdezte - válaszolta kimerően Ute Weissmann.

- De hát senki sem említette, pedig ez igen fontos lett volna a nyomozás szempontjából.

- El sem tudom képzelni, mi köze van ehhez Agnesnek. Több száz kilométer távolságban síel az apjával. Különbben is reménytelen szerelem volt. Agnes nagyon szép lány, - Daniel meg jelentéktelen volt kívül-belül. Semmi esélye sem volt a viszonzásra. Ezt minden épeszű ember belátta volna, de Daniel nem adta fel.

- Jól van, hagyjuk ezt - legyintett a felügyelő nagyvonalúan. Remélem, hamarosan előkerülnek. Majd csak elolvassák az újságot és jelentkeznek.

- Elmehet, nincs több kérdésük? - kérdezte Ute Weissmann hirtelen támadt türelmetlenséggel.

- Természetesen elmehet, ha nincs több észrevétele az ügyel kapcsolatban. Bármikor valami észébe jut, azonnal értesítsen, kérem - válaszolta a felügyelő udvariasan.

Colin őrmester kinyitotta az ajtót és Ute asszony kiment az irodából.

- Mit szól őrmester, érdekes asszony. Nem hiszem, hogy mint tettes szóba jöhet. Távolról sem látok semmi indítékot és elmebetegnek sem látszik.

- Nem, annak nem nézném - válaszolta az őrmester fejcsóválva -, de indítéka még kiderülhet, alibije meg nincs.

- Ki van még hátra? - kérdezte Blatt felügyelő, bosszúsan a beosztottja okoskodása miatt.

- Bella Borgmann, Elisa Zeiss, Igor Darkon - sorolta Colin őrmester a jegyzetfüzetére pillantva.

- Hívja be Elisa Zeisst. Tőle nem várok semmi érdemlegeset, elég ostobának hat, de ki kell hallgatnunk.

- Akitől nem várunk semmit, sokszor meglepően sokat segít a nyomozás során - mondta magyarázólag Colin őrmester. - Nagyon csinos teremtés és egyáltalán nem buta, csak hagyja a többieket csillogni.

Az őrmester válójában utálta Blatt felügyelőt, aki fiatalabb volt nála és egyetemet végzett. A felügyelő tudta ezt, de elnézte, mert Colin őrmester hallatlanul szorgalmas volt.

Elisa Zeiss tétován botorkált befelé. Riadt pillantását hol az őrmesterre, hol a felügyelőre fordította. Szép, gesztenyeszínű haja lágy hullámokban omlott fehér köpenyére. Sötétkék szeme egyszerűen gyönyörű volt, ezt el kellett ismernie a felügyelőnek.

- Üljön le Zeiss kisasszony, nem kell ennyire megijednie. Mi nem bántjuk az ártatlanokat és magának biztos alibije van Daniel meggyilkolásának idejére.

Elisa még jobban megijedt. Erre nem is gondolt, hogy őt gyanúsíthatják. Milyen szerencse, hogy a szüleinél aludt, azok és a lánytestvére tanúsítják, hogy otthon volt. Itt, a városban is van egy kis lakása, nem messze a patikától, de ha csak teheti, hazamegy a családi házba. A levegő is jobb ott, hatalmas almáskert veszi körül a házukat, jobbra kis fenyőerdő díszíti a domboldalt, amit az apja ültetett. A hétvégét mindig kint tölti, dolgozik a ház körül, segít a szüleinek. Hét közben alszik általában a városi lakásában, csak most ezen a két napon ment ki, szerencsére. Barátai nem nagyon vannak még, néha színházba megy Bella Borgmannal. Micsoda pech, hogy Bella most mindkét este együtt dolgozott az áldozatokkal. Szobája is olyan távol esik a két nénje szobájától, hogy azok nem állíthatják nyugodt lelkiismerettel, hogy otthon volt egész este, éjszaka. Mindkét meggyilkolt személyt utálta, de ez még nem ok arra, hogy leüsse őket. A felügyelőre nézett várakozva, fogalma sem volt, mit mondjon. Egyre idegesebb lett, hiába próbálta magát megnyugtatni. Végül Colin őrmester szólalt meg barátságos hangon, amit ritkán használt.

- Mit csinált tegnap este, Elisa kisasszony? - Keresztnevét használta, az kevésbé hangzott hivatalosan.

- Munka után egyenesen kimentem a szüleimhez, éppúgy, mint tegnapelőtt - válaszolta Elisa vontatottan.

- Úgy tudom, itt a városban is van lakása - szúrta közbe Blatt felügyelő.

- Van, természetesen. De a gyilkosság felkavart, félelemmel töltött el. Nem is tudom, mikor fogok nyugodtan aludni egyedül egy lakásban - válaszolta Elisa, de magában jól tudta, hogy nem félelem miatt ment ki.

- Ez érthető - válaszolta Colin őrmester kedvesen.

- Tehát kimentem a szüleimhez, ahogy az előbb mondtam. Együtt vacsoráztunk, késő estig beszélgettünk erről a borzalmas gyilkosságról. Szüleim nem akartak visszaengedni a patikába, alig tudtam rábeszélni őket, hogy hagyjanak dolgozni. Most nem tudom, mi lesz, biztos nem engednek tovább idejönni. Két gyilkosság! Mint egy rossz álom! Bella azt állítja, hogy egy nagy, márványkeverővel tették, de sajnos én már bele tettem a sósavba.

- Mit beszél? - riadt fel Blatt felügyelő. - Mivel követték el a gyilkosságokat? És honnan veszi ezt Bella Borgmann?

- Bella az éjjel szörnyű álmot látott, egész kikészült tőle. Álmában felment a vegyszerraktárba, ahol a gyilkosság történt. És ahogy benézett az ajtón Edithet látta halva, miután egy alak, márványkeverővel a kezében, a fejére sújtott. Valahogy így mondta el ma reggel. Az egyik keverőn tényleg voltak barna foltok, emiatt áztattam sósavba - kotyogta tovább Elisa, nem nézve a felügyelőre, mert sejtette, hogy jobb lett volna, ha hallgat.

- Hát ez hallatlan! - ordította a felügyelő. - Miért nem szóltak azonnal nekem? Menjen Colin őrmester, nézzen utána a dolognak, vigye magával Zeiss kisasszonyt!

Elisa már nagyon megbánta, hogy szólt Belláról. Biztos dühös lesz érte, de hát egy szóval sem kérte, hogy hallgasson. Sabina Schneider úgy látszik nem említette a felügyelőnek, pedig ő is hallotta. A mosogatóban már nyoma sem volt a márványkeverőnek, minden el volt mosogatva, ragyogott az egész helyiség. A laborfiókban sorakoztak a különböző méretű keverők. Több mint tíz ilyen nagyméretű márványkeverő között nem tudta Elisa, melyik volt nála, amikor felment a raktárba. Colin őrmester elgondolkozva emelgette a keverőket. Bizony, ezzel könnyen lehet olyan ütést mérni, mint amilyent Daniel Goldmann és Edith Weber kapott. Szólt a laborosoknak, hogy vigyék le mind a nagyobb darabokat és próbálják megkeresni rajta a vérfoltokat. Azután visszatértek az irodába, ahol a felügyelő mérgesen várta őket. Colin őrmester elmondta mi történt, ami egyáltalán nem csillapította a felügyelő kedélyét.

- Zeiss kisasszony, maga most feltehetően fontos nyomot tüntetett le. Kérem, gondolkozzon! Gondolkozzon! Ha tud valamit még, ami fényt deríthet erre a két bűntényre, mondja el kérem!
- fordult mártír arccal Elisa felé Blatt felügyelő.

- Nem tudom, köze van-e a bűntényhez annak, amit tegnap délben, a laborban hallottam. Nem is akartam elmondani senkinek, még Bellának sem - kezdte Elisa fontoskodva -, de azóta sem megy ki a fejemből.

- Csak nyugalom, minden, amit elmond, segít az igazságot kideríteni. Ami fontos, azt felhasználjuk, de ami számunkra nem érdekes, azzal nem foglalkozunk, hallgatunk róla, mint a sír - biztatta a felügyelő egyre zavartabban nézegetve Elisát. Colin őrmester atyaián mosolygott a lányra. Elisa tehát belefogott a történetbe.

- Tegnap a vényezőben voltam, amikor izgatott suttogásra lettem figyelmes a laborban. Egy férfi könnyörgő hangját hallottam, és rá Edith közönséges, félreismerhetetlen rikácsolását. Csak annyit tudtam kivenni, hogy pénzt követelt a férfitől a hallgatásáért, Bellával kapcsolatban. Otthagytam, amit csináltam, de sajnós közben fellöktem a mérleget és mire bementem, már nem volt senki a laborban.

- Kinek a hangja lehetett, mit gondol? - noszogatta a felügyelő a lányt - hiszen nagy választék nincs, vagy Battison vagy Darkon.

- Ez az, amiben nem vagyok biztos - válaszolta Elisa. - Két rakodómunkás hozta a sürgős rendelést, Edith mindig haverkodott, viccelődött velük, lehet, hogy most is valami heccet főzött ki, ugratta a munkásokat Bellával.

- Mi köze ehhez Borgmann kisasszonynak, mit nem tudhatott meg a munkásokról?

- Hát ezt én sem értettem - vallotta be Elisa őszintén - de még kevésbé illik ebbe a zsarolásba Robert vagy Igor. Mi az, amit el akartak titkolni Bella előtt? El sem tudom képzelni.

- Majd megkérdezzük Borgmann kisasszonyt, talán tud valami fényt deríteni az ügyre. Hiszen lehet nemcsak álmodni, hanem meghallani is távoli beszélgetéseket - gúnyolódott a felügyelő.

- Tud még valamit, ami bennünket tovább visz ebben a sötét ügyben? - kérdezte az őrmester.

- Hát, nem tudom - vonakodott Elisa, közben óvatosan a felügyelőre sandítva, akitől borzasztóan tartott. Ugyanakkor élvezte a szenzációt, amibe belecsöppent. - Az igazság az, hogy Edith tegnap négy órakor beszélt telefonon Herr Hadrianival. Véletlenül hallottam, mielőtt felmentem az öltözőbe. Nem szokásom hallgatózni - tette hozzá sietve, látva, hogy a két detektív kidülledt szemmel bámulja, s a gutaütés kerülgeti őket.

- Be kellett volna mennem az irodába a Gyógyszerkönyvért, még hátra van egy pár vizsgám és meg akartam nézni benne, amit nem tudtam. Már a kilincsen volt a kezem, amikor hallottam, hogy Edith telefonál. Sajnos nem hallottam mindent, csak ennyit, hogy Edith mézédés hangon suttozja: „Rendben van Herr Hadriani, nem mondom el senkinek, de magának tudnia kell, hogy mivel tartozik nekem. Daniel miatt nem kell aggódnia” - vagy valami ilyesmit, nem értettem pontosan. Igazából nem is gondoltam erre a telefonbeszélgetésre tegnap óta.

- Egészen biztos benne, hogy Herr Hadrianival beszélt az áldozat, nem lehet tévedés? - kérdezte Blatt felügyelő, bosszúsán Colin őrmesterre pillantva, aki „ugye megmondtam” arc kifejezéssel bólogatott.

- Ugyanis még nem sikerült nyomukra bukkanni, két napja eltűntek a „ködben”.

- Határozottan Herr Hadrianit mondott Edith, meg a hangnem is arra vallott, hogy a főnökkel beszél. Mással nem beszél ilyen mézédés hangon - állította Elisa.

A két rendőr szédülten nézett egymásra, egészen új megvilágításban látták az esetet, mint eddig. A morfiomos nő eddig sem volt komoly gyanúsított, de a feltételezés léggömbje most már végképp szétpukkadt. Ha megtalálják a nőt egyáltalán, mert ha átutazó volt, bottal üthetik a nyomát.

- Nagyon köszönjük az értékes segítséget, Zeiss kisasszony, rengeteget segített. Ha van még valami? - reménykedve nézett Elisára.

- Semmi más nem jut eszembe - töprengett Elisa. Most jutott el a tudatáig, milyen fontos, amit elmondott. Szeretett volna már innen elmenni, még jobban Bellával megbeszélni az egészet. Rajta kívül nem bízott meg senkiben, erre most döbbsent rá.

- Jól van, Zeiss kisasszony, befejeztük mára. Vigyázzon magára! Ne szóljon senkinek arról, amit beszélünk! Most pedig küldje be Igor Darkont, legyen szíves! - mondta Blatt felügyelő, komolyan Elisára pillantva.

- Nem megmondtam, felügyelő úr! Az igazság az, hogy megfigyeltem, mennyire kíváncsi ez a lány és hallgatózásra is hajlamos. Na, nem tolakodóan, hanem gyerekesen. Milyen szerencse, hogy elmondta, amit hallott, veszélyes lehetett volna ránézve.

- Így is veszélyben van, szerintem többet tud, mint amit elmondott. A végén valamire rájött, csak nem volt biztos benne. Már egyedül akart maradni, hogy végiggondolja, vagy megbeszélje valakivel. - Remélhetőleg nem a gyilkossal. Nem tetszik nekem ez a Bella Borgmann az álmával. Mi van, ha ő követte el a gyilkosságokat? Indítéka nincs, de ha nem normális, akkor nincs is rá szüksége, anélkül is gyilkol. Honnan vette észre ezt a márványkeverő dolgot? Könnyen elképzelhető, hogy azt használt a tett elkövetője, nincs kizárva. Ideális ütőszerszám. Jobb lesz, ha figyelgetjük ezt az Elisa Zeisst, nehogy amikor hazamegy autójával, baja történjék. Hisz bárki leütheti, megölheti. Nem akarok még egy hullát ebben az ügyben, így is elég bajunk lesz az újságokkal.

Igor Darkon vonakodva nyitotta az ajtót, mikor megszólalt a telefon, mint a patika dolgozója automatikusan nyúlt utána, de a felügyelő megelőzte. Rövid, izgatott szóváltás után a felügyelő letette a kagylót, és elnézést kért a férfitől, mondván, hogy a kihallgatást későbbi időpontban folytatják, most sürgősen el kell menniük. Igor megkönnyebbülten nézett utánuk.

Igor nagyon vonzó férfi volt. Haja majdnem fekete, szeme sárga, mint a tigrisé. Nemrég került a patikába, úgy hírelett, gyakorlatot akar szerezni, azután maga is gyógyszertárat nyit. Agnes Hadriani, a főnök lánya szemmel láthatóan szerelmes volt bele, de a férfi nem viszonzta. A többiek nem tudták ezt megérteni. Ágnes annyira szép, vonzó lány volt.

Igor kiment az irodából az officinába, megállt Bella mellett és megfogta a kezét.

- Elmentek.

- Igen, láttam őket - válaszolta Bella és eszébe sem jutott, hogy elhúzza a kezét. Ebben a pillanatban rádöbbsent, hogy szereti Igot az első perctől kezdve. Hetek óta érzett nyugtalanságára magyarázatot nyert. Hogy Igor érdeklődött iránta, azt sejtette, de nem akarta viszonzni, mert tudta Agnes Hadriani kedveli és nem akart fájdalmat okozni a lánynak. Most, ezekben a sötét időkben nevetségesnek tűnt neki az indoka. Ha ő szereti és a férfi viszont szereti, csak ez számít. Nem bírta tovább a feszültséget elviselni, elindult a vényezőbe, hogy Elisával ebédelni menjen. Igor nem tolakodott, foglalkozott tovább a betegekkel. Bella felvette a kabátját, megvárta Elisa Zeisst, hogy együtt menjenek. Mindig egy kis olasz étterembe mentek, ott nyugodtan lehetett beszélgetni. Kint a ködben - ami félelmetesen sűrűsödött, ahogy közeledett a kora este -, sietve szedték a lábukat. A félelem alattomosan kúszott utánuk. Megkönnyebbülten léptek be az étterembe, leültek egy sarokba.

- Szerencse, hogy elmentek a rendőrök - kezdte Bella.

- Igen, elmentek, de visszajönnek! - mondta vészjóslóan Elisa. - Én meg elmondtam az álmokat nekik, még azt hihetik, te tetted és nem álmodtad az egészet. Valamit ki kell találnod nekik, nehogy belekeverjenek.

- Mit lehet erre kitalálni? - válaszolta kétségbeesetten Bella. - Bár ne mondtam volna el nektek. Az öreg Sabina is biztosan elmondta nekik.

- Nem, még nem mondta el a rendőröknek, de Utének említette.

- Akkor úgy is megtudták volna. Képtelen vagyok megmagyarázni, hogy álmodtam meg az egészet előre, számomra is érthetetlen. Edith nem volt közeli hozzátartozóm, hogy megéreztem volna a halálát. Az egyik rokonom megálmodta a férje halálát, szörnyű élmény volt számára. Soha nem heverte ki, egy kicsit mintha megzavarodott volna azokban a pillanatokban. Azt álmodta, hogy a férje verejtékezve felkeltette és kiment a fürdőszobába, mert rosszul érezte magát. Ő meg egy pár perc múlva utána ment és holtan találta. Erre felriadt, fogvacogva és boldogan állapította meg, hogy csak álom volt. Épp megpróbált újra elaludni, amikor a férje mozgolódni kezdett, felült és mondta neki, rosszul van. Azután minden úgy történt, ahogy álmában. Dermedt lábakkal botorkált a férje után a fürdőszobába, ahol már holtan találta. Látod, előfordul az ilyesmi az életben. De hogy magyarázzam meg ezt a felügyelőnek? Az is nagyon idegesít, hogy még valami volt álmomban, ami fontos lehetne, de nem jut eszembe. Egész nap ez jár a fejemben, már szétrobban az agyam az erőlködéstől, de képtelen vagyok visszaemlékezni, mi volt az. Az biztos, hogy fontos lenne, mert álmomban is annak találtam. A felügyelő persze azt hiszi, kitaláltam az egészet és én tettem el láb alól Edithet. De miért? Mi okom lett volna rá? Te mit gondolsz Elisa?

- Talán Daniel halála kavart fel, s emiatt álmodtad újra a gyilkosságot, de valami miatt véletlenül Edithel - vigasztalta Elisa.

Bella szótlánul, kedvetlenül csak turkált salátájában. Fel sem kellett néznie, úgy is tudta, hogy Elisa jó étvágygal fogyasztja a magáét. Azután a borjúsültet, különböző főtt zöldségekkel, szintén otthagya. A pincér sértődötten vitte el a teli tányért, a konyhába. A szakács megértően bólogatott.

- Mit csodálkozol Mario, szerintem lehet, hogy ő gyilkolta meg a kollégáit.

- Még hogy ez a finom teremtés - hüledezett Mario - inkább az a hideg sárgaszemű gengszter! A múltkor is, amikor itt volt a szép patikus lánnyal, szinte rá sem nézett. A köszívű! - mondta, s csak azért is kivitte a szokásos desszertet, amit annyira szerettek ezek a lányok. Ez aztán el is fogyott, a pincér meglepedésére, aki ebben ártatlanságuk bizonyítékát látta. Pedig a desszertet is Elisa ette meg, mindkettőt.

Nyomott hangulatban bandukoltak vissza a patikába. Bellának nem volt kedve beszélgetni, Elisának meg jól jött a hallgatás. Semmire sem vágyott jobban, minthogy titokban maradjon, amit a felügyelőnek mondott, hogy esetleg Herr Hadriani a gyilkos. Elvégre Daniel eléggé terrorizálta a főnököt, ezt el is felejtette a felügyelőnek mondani. A főnök meg szívből utálta Daniel Goldmannt, mint ahogy mindenki a patikában, kivétel nélkül. De hogy azért meggyilkolja, ahelyett, hogy kidobja az állásából, ez még Elisának is erős volt. Nem, Herr Hadriani nem gyilkos, nem az az ember, aki másoknak árt. Edith valami mással zsarolta, nem Daniel meggyilkolásával. Vagy mégis, hiszen Edithet megölték a telefonbeszélgetés után. Néha ártalmatlan emberek meggondolatlanul cselekszenek, ha sarokba szorítják őket. Hirtelen döbbenően álltak meg a patika előtt. Rendőrautóba Igor Darkont ültették be, erőszakkal. Az kétségbeesetten integetett nekik, mire ők rohanni kezdtek, de már csak a hangját hallották.

- Nem én tettem, esküszöm, nem én tettem! - ismételte.

Bella döbbenően állt, mintha villám sújtotta volna. A felügyelő karon fogta és csillapítóan duruzsolta: - Borgmann kisasszony, nyugodjon meg, jöjjön, igyon egy forró kávét, az jót tesz magának.

- De hát miért, miért? - kérdezte Bella.

- Miért tartóztatták le Igor Darkont, azt szeretné tudni? - reagált Blatt felügyelő. - Azért, mert a szekrényében megtaláltuk a gyilkos fegyvert, meg a véres köpenyt és egy befejezetlen levelet Daniel Goldmanntól, amelyben megzsarolta Herr Hadrianit, hogy elmond valamit a lányának, ha nem segíti a lányával történő házasságát.

- Igor lenne a tettes, az nem lehet igaz, hisz neki nincs semmi indítéka! - válaszolta, Bella most már nyugodt hangon.

- Darkon nem tehetette, hiszen nem volt bent egyik este sem, otthon tartózkodott - erősítette meg Elisa is.

- Mindkét este látták a kocsiját a patika körül. Ezüst Mercedese van, és az itt, ezen a téren parkolt - folytatta tárgyilagos hangon a felügyelő. - Be kell látniuk, nem tehettem mást ebben az esetben.

- És mi van a kábítószeres asszonnal? Én inkább arra tippelek, ezek mindenre képesek és kiszámíthatatlanok - próbálkozott Elisa.

- Megtaláltuk, amiatt fejeztük be a kihallgatást és rohantunk el. Zsákutca volt. A nő azért nem jött vissza, mert máshonnan sikerült injekciót szereznie. Tanúi vannak, akik vele töltötték mindkét nap kérdéses idejét. Alibije biztosnak tűnik. Azonkívül minek ölte volna meg Edith Webert és jött volna vissza másnap este, mikor üres a patika? Nem, ő nem lehetett. De azt sem értem, Igor Darkonnak miért kellett a bűnjeleket a szekrénybe rejtenie? Hiszen jó helyen voltak ott, ahol először elrejtette. Minek ez a kockázat, hogy meglátják a köpennyel meg a márványkeverővel ahogy felviszi? A gyilkosság után el kellett volna tüntetnie ezeket a dolgokat, mint az előző alkalommal tette. Egyáltalán nem logikusan cselekedett.

A felügyelőnek eszébe jutott, hogy szolgálati ideje alatt hány logikátlan gonosztevővel találkozott. Talán Igor Darkon nem számított arra, hogy még egyszer átkutatják a szekrénye-

ket. Nem is történt volna, ha egy fiatal kezdő nyomozónak eszébe nem jut ujjlenyomatokat venni az ajtókról. Hogy minek gyűjtött ujjlenyomatokat a szekrényajtókról, az rejtély volt a felügyelő előtt. Talán idegent keresett, aki bejött hátra az öltözőbe. Mindenesetre briliáns ötletnek bizonyult. Most már biztos, hogy a gyilkos a gyógyszertár dolgozói között van, csak az tehette ezeket a tárgyakat Igor Darkon szekrényébe. Bármelyik lehetett, hiszen mind bent voltak. Ezen a napon műszak volt mindannyiuk számára. A felügyelő az irodába vezette Bellát, és kért egy jó forró feketét számára. Némán ültek, amíg az öreg Sabina be nem csoszogott a kávéval. A felügyelő cigarettával kínálta Bellát, aki tagadóan rázta a fejét. Colin őrmester rágyújtott, és dacosan szívta, a felügyelő rosszalló tekintete ellenére.

- Borgmann kisasszony - kezdte Blatt felügyelő, - elég erősnek érzi magát, hogy elmondja a tegnapi estét?

- Rendben van, felügyelő úr, essünk túl rajta. Talán jobb lesz beszélni róla. Tegnap délután alig volt forgalom, így gyakran hátramentem a többiekhez. Mint tudja kevesen voltunk, csak Robert Battison, Agatha Heller, Edith Weber és az öreg takarítónő volt rajtam kívül bent. Mindannyian nyomottak voltunk, Daniel halála iszonyatos súllyal nehezedett ránk. Találgattuk, ki tehette: A morfiumos kúpért jövő asszony volt a legkézenfekvőbb gyanúsított. De valahogy nem nyugodtunk bele ebbe a megoldásba, mert: miért hagyta ott a kúpot, és miért nem vitte el az egész kábítószer készletet? Ezt egy igazi kábítószeres nem csinálja. Otthagyni, amire vágyik, ami létszükséglet neki! De más megoldás nem jutott eszünkbe. Edith erősítette, hogy néha kiszámíthatatlanok ezek a kábítósok. Meg valószínűleg megzavarták és menekülnie kellett. De mivel zárta be az ajtót, honnan volt kulcsa? Ezt nem tudtuk megmagyarázni. Azt hiszem, a kulcs zavarba ejtett minket, mert nyilvánvaló, hogy aki bezárta a patikát, az rendelkezett kulccsal. A hátsó ajtón ment ki és gondosan bezárta. Ugyanakkor a kulcsok azon a helyen voltak, ahol azokat mindig tartották.

- Bárki észrevétlenül visszatehette a helyére, mire a rendőrség megérkezett, főként mire eszünkbe jutott a kulcs után nézni - vetette közbe Colin őrmester.

- Igen, de tegnap mi nem gondoltuk, hogy a gyilkos köztünk van és én ma sem tudom elképzelni, mi oka lehetne bármelyikünknek - főként Igornak - a gyilkosságra. Még hozzá két gyilkosságra. Talán, ha valaha megtalálják a gyilkost, kiderül, hogy semmi köze nincs a patikához - vélte Bella, de valahogy maga sem hitte, amit mondott.

- Borgmann kisasszony, magának tisztában kell lennie a veszéllyel, ami magára és mindenki más ártatlanra leselkedik. A gyilkos maguk között van, elárulta magát azzal, hogy Igor szekrényébe rejtette a bűnjeleket. Azt csak egy itt dolgozó tehette észrevétlenül. Eddigi helyét, ahol rejtegette, nem tartotta biztonságosnak. Az is lehet, hogy Igor Darkont akarta gyanúba keverni. Persze előfordulhat, hogy ő követte el valamilyen általunk ismeretlen okból. De folytassa tovább Borgmann kisasszony, mi történt tegnap este - biztatta a felügyelő barátságosan.

Bella elmesélte az esti rémkörsétát az ismeretlen kéz után, amely becsukta az iroda ajtaját. Azután a hazafelé vezető úton a támadást, meg az éjszakai álmát, hozzátéve, ehhez semmiféle tudományos magyarázatot nem tud adni. Azt tudja hozzátenni még az elmondottakhoz, hogy Edith szemmel láthatóan rettegett, tudott valamit, ami félelemmel töltötte el.

- De ha ennyire félt, hogyan lehetséges, hogy visszajött a patikába a gyilkosával? - tűnődött Colin őrmester.

- Igen egyszerű rá a magyarázat. Részeg volt. Részegen nem törődött semmivel. Egyszer még a patikába is bejött ilyen állapotban, ilyenkor szemtelen és agresszív volt. Herr Hadriani erőszakkal rakta ki, Roberttel együtt.

- Erről jut eszembe, mit tudhatott Igor Darkonról vagy Robert Battisonról, amit azok titkolni akartak maga előtt - kérdezte a felügyelő, jegyzeteibe pillantva.

Bella megütközve nézett a felügyelőre. Honnan veszi ezt Blatt felügyelő, el sem tudta képzelni.

- Azért kérdeztem, mert valaki kihallgatta őket. Edith hangját felismerte az illető, csak a másik hang gazdájával nem volt tisztában. Férfihang volt, az biztos. Azt kérte suttogva, könyörögve, hogy ne mondjon el valamit magának. Edith pénzt követelt érte - mondta a felügyelő, és élesen Bellára pillantott.

- Undorító! Zsarolásra nem tartottam volna képesnek. Méghozzá pénzért! Nem lehet, hogy viccelt? - kérdezte Bella.

- Az is elképzelhető, mert két rakodómunkás akkor hozta a sürgős rendelést, és a tanúnk lehetségesnek tartja, hogy azokat ugratta - válaszolta Blatt felügyelő.

- A munkásoktól nem követelhetett pénzt. A két kollégámnak sem volt, tudomásom szerint, semmi titkolni valója előttem.

Bella nem nézett a felügyelőre, miközben ezt mondta, s rémületére még el is pirult. A felügyelő nem reagált erre, Colin őrmester bosszúságára. Hanem azt mondta:

- Itt még van egy másik zsarolási kísérlet, amelyet a tanúnk kihallgatott akaratlanul is. Edith Weber tegnap délután állítólag beszélt Herr Hadrianival, titoktartást ígért, ha tudja, mivel tartozik neki. - S a felügyelő elégedetten nézte Bella elképedt arcát. Mert így legalább nemcsak neki jutott döbbenet az Elisa vallomásából. Amiről kiderülhet, hogy csak kitalálta az egészet. Fontossá akarta magát tenni vele. Mégis egy belső hang azt súgta, igaz, minden igaz, amit ez az Elisa Zeiss mondott. Így legalább van indíték a gyilkosságra. Ha a gyógyszertár tulajdonosa meggyilkolta alkalmazottját, Daniel Goldmannt, jó oka van elhallgattatni Edith Webert, hogy ne mondja el senkinek. Természetesen, zsarolónak nem érdemes pénzt adni, hisz mindig többet követel. Egy okos ember, mint Herr Hadriani, ezt látja előre. Danielt meg kellett ölnie, a lánya miatt. De mi lehet az a szörnyű titok, ami miatt két embernek kellett meghalnia, ilyen szörnyű halállal? - töprengett magában a felügyelő.

Bella még mindig döbbsent arccal bámult a felügyelőre. Megpróbálta összeszedni magát és erőlködve mondta:

- Ez az egész teljességgel érthetetlen előttem. Edith, mint zsaroló? Soha nem hallottam senkitől, ezzel vádolni őt, és el sem hiszem. Iszákos, közönséges volt, az igaz. De hogy aljas zsaroló!? Képtelenség!

- Meglehet, nagyon kellett neki a pénz, hiszen az ital sok pénzbe kerül. Alkoholistának nem erős az erkölcsi érzéke, - vélekedett Colin őrmester, aki ismerte az ilyenfajta nőket. - Először a családi élet csúszik ki a lábuk alól. Azután veszélybe kerül a munkahely, pénz meg egyre több kell!

- Megkérdezhetem, felügyelő úr, ki volt az, aki kihallgatta ezeket a zsarolási kísérleteket? - kíváncsiskodott Bella.

- Megkérdezheti, Borgmann kisasszony, de mi nem adjuk ki a tanúinkat - válaszolta a felügyelő komolyan. - Ez vonatkozik magára is, ha valamit tud, nyugodtan elmondhatja nekünk, bizalmasan kezeljük. - Rábeszélően nézett Bellára.

- Én mindent elmondtam, amit tudtam - makacskodott Bella, - úgy érzem. Saját érdekünk, hogy segítsük a nyomozást. Hiszen, ha köztünk van a gyilkos, az nem fog nyugodni, halomra gyilkol minket - sápadt, karikás szemeivel rémülten nézett a felügyelőre.

- Mégis, nyomatékosan figyelmeztetem, ne titkoljon el semmit. Az életével játszik, Borgmann kisasszony, nem érti? Valamit tud, ami miatt veszélyes a gyilkosra, különben nem akarta volna megölni magát az elmúlt este. Ha elmondja, már nincs életveszélyben, nem érdemes megölnie magát. Könyörögve kérem, gondolkozzon! A legapróbbnak látszó dolog is fontos lehet - erőltette a felügyelő Bellát.

- A hideg futkos a hátamon, ahogy beszél a felügyelő úr, de nem jut az eszembe semmi. Teljesen zavaros előttem az egész. Mindenesetre megnyugtat engem, hogy nem kizárólag Igor gyanúsítja. Mert akkor értékes időt veszítene az igazi tettes kiderítésében - válaszolta Bella.

- Nem gyanúsítom, de ezt ne mondja el senkinek, talán sikerül meggyőznünk a tettetést, hogy elhittük, amit el akart hitetni velünk. Akkor szabadon mozog, és könnyebben elárulja magát - mondta Blatt felügyelő.

- Ute Weissmann szerint Daniel szerelmes volt a főnök lányába, el akarta venni feleségül. Maga tud erről valamit? - kérdezte Colin őrmester.

- Igen, ezt mindenki tudta a patikában, és kinevette Danielt emiatt. Agnes Hadriani nem az a lány volt, aki olyan férfit választ, mint Daniel. Reménytelen szerelem volt ez.

- A levél szerint nem tűnt teljesen reménytelennek. Hátha sikerült volna zsarolással arra kényszeríteni Herr Hadriant, hogy adja hozzá a lányát.

- Erről nem tudok, nem hallottam róla. Őszintén szólva, a főnök nem hagyta volna magát zsarolni - mondta Bella.

- Az attól függ, mennyire szeretett volna valamit eltitkolni a lánya előtt. Ha annak a szeretetét kockáztatta ezáltal? - vélekedett a felügyelő. Majd azt mondta: - Mindenesetre, Herr Hadriani eltűnése felettébb gyanús. Ha ártatlan, már rég itt kellene lennie, a patikában.

- Nem tudok a főnökről semmit. Igen jó viszony van közöttünk, de barátinak nem lehet nevezni. Én azt hiszem, Herr Hadriani mit sem sejtve síel a lányával együtt - mondta Bella határozottan.

- Na jó, nem akar többet elárulni, Borgmann kisasszony. Remélem, nem bánja meg. Mindenesetre saját érdekében kérem, hogy ne bízson meg senkiben. Ahogy a dolgok állnak, ha nem Igor Darkon a gyilkos, bárki lehet. És magát már megpróbálták eltenni láb alól - figyelmeztette a lányt a felügyelő. - Egyelőre elmehet. Ha bármi eszébe jut, itt megtalál. Nem szándékozom elmenni innen, amíg át nem kutatom újra az egész patikát és meg nem találok a titkos rejtkehelyet, ahová a maga titokzatos rémkeze és a bűnjelek eltűntek - fogadkozott Blatt felügyelő.

Bella szomorúan gondolt az egyre sűrűsödő ködre, meg a rá leselkedő veszélyre hazafelé. De semmi pénzért nem maradt volna itt a patikában sötétedés után. Szentül meg volt győződve, éppúgy, mint a többiek, hogy éjszaka újabb áldozat fekszik majd a kövön, véres, bezúzott fejjel. Valamilyik kollégája megőrült, csak ez lehet a magyarázat. Leginkább - nevetséges módon - Robert Battison gyanúsította. És ekkor hirtelen beugrott az álmában látott jelenet elfelejtett kockája. Ő ott állt, hangtalanul sikoltozva, Edith holtteste fölött, az asztal oldalánál. A felmosóvödör mellett, Battison térdelt, véres ronggyal a kezében, szorgalmasan igyekezett felmosni a kiömlő vért. Fölötte tornyosult, hatalmassá növe, egy arctalan valaki, aki kényszerítette erre az undorító munkára. De ki? Bella hiába erőltette, nem ugrott be az arc. Ezért volt neki gyanús Robert, az álma miatt! Elképzelhető, hogy az állása miatt gyilkolt? Hiszen Daniel vezette a patikát, mikor a főnök nem volt bent. Elég gyakran elutazott, így Hadriani távollétében, Daniel korlátlan ura volt a patikának. Robert Battison viszont nem volt főnyeremény a patikának. Bella, egyszer, hallotta valakitől, hogy ez már a harmadik munkahelye.

Kettőről elküldték, lustasága miatt. Nehezen talált volna állást ezek után, így fontos volt számára Daniel halála. Edith megtudhatott a dologról valamit, ezért zsarolta meg Robertet a laborban, amit kihallgathatott valaki. Ő lehetett a suttogó férfihang.

Bella megkönnyebbülten lélegzett fel. Ez lehet a megoldás. Hirtelen az iroda kilincsére nézett. A kéz, a vértelen kéz! Az, akkor, kié lehetett? Nem Roberté, ő akkor mellette állt. Káprázott volna a szeme, mint ahogy a többiek állítják? Vagy hát... Robert örömmel mellé állt, hogy elterelje magáról a gyanút? Bella szédülten támolygott a laborban, lerogyott egy székre. Furcsa! Hol vannak a többiek? Egész délután alig látni valakit. Megkeresi Elisát és együtt hazamennek.

Elisa már az öltözőben fésülte a haját. Kérdően nézett Bellára.

- Semmi! Teljes sötétségben tapogatóznak és nekem sem dereng. Nem jövök rá semmire, bárhogy töröm a fejem. Már szétpattan az agyam. Persze nem hiszik el, talán amiatt az ostoba álmom miatt - mondta kétségbeesetten Bella.

- Szerintem igen egyszerű az álmod magyarázata. Daniel lidércnyomásos halála megismétlődött álmodban, csak a meggyilkolt Edithel. Bárki mászt álmodhattál volna, hisz az álmom olyan logikátlan, de te véletlenül Edithet álmodtad. Azután, ahogy az életben előfordul néha, pont telitalálat lett - mondta Elisa, cipőjét húzva.

- Talán igazad van - válaszolta Bella, fáradtan. - Csak így lehetett. Meg aztán áradt belőle a félelem, ezért nem ment ki egész éjszaka a fejemből. Miért félt Edith ennyire és kitől? Állandóan a sötétbe meredt a szeme. Remegő kézzel cigarettázott. Egyszer, amikor Agatha azt mondta neki, hogy ő - Edith - tudja, ki a gyilkos, elejtette az égő cigarettavéget, rá a kabátjára. Ő Istenem, miért is nem figyeltem rá jobban. Talán, ha elmondta volna amit tud, még ma is élne!

- Senkije sincs a városban, teljesen egyedül élt. Te tudtad? Hallottam, amikor a felügyelő mondta az őrmesternek, hogy a nevét megváltoztatta. Az igazi neve egész más volt, valami kimondhatatlan név - suttogta Elisa óvatosan a laborba kémelve.

- Te, meg az örökös hallgatóságod! - kiáltotta Bella kétségbeesve. - Egyszer még nagyon megjáród! Biztos te voltál a titokzatos tanú, aki kihallgatta Edithet, egyszer a laborban, egyszer az irodában.

- Nem tehetek arról, hogy hallottam. Egészen véletlen volt. Mindenesetre, a felügyelő hálás lehet nekem, ehelyett, úgy látom majd szétpukkad a méregtől. De akkor is el kellett mondanom. Alig várom, hogy elkapják a gyilkost. Nem lesz egy nyugodt éjszakánk sem, amíg ki nem derül, ki az. Ha megtalálják valaha is! Hány büntény marad felderítetlen! Sorban meggyilkol bennünket és aki az utolsó, az életben maradó, az lesz a gyilkos.

- Na kész vagyok, induljunk - válaszolta Bella. - Elviszel egy darabon, vagy még jobb, ha bejössz és iszunk valamit. Nálunk is alhatsz.

- Nem, haza kell mennem, otthon aggódnak miattam. Holnap nem jövök be, szabadságot vettem ki a vizsgám miatt - válaszolta Elisa.

Megindultak kifelé a mosogatón keresztül. Sehol senki. Hol vannak a többiek, ez járt a fejükben. Végül is megtudták, hogy a felügyelő utasítására bezártak és hazamentek, mialatt ők ebédeltek.

Ez Igor Darkon letartóztatása után történt. A felügyelő még nem döntött, hogy kinyitják-e holnap a patikát. Sietve szaporáztak Elisa kocsijához. A köd megint fojtogatta a torkukat. Szinte nem láttak semmit. A felügyelő ugyan megígérte, hogy a rendőrök figyelemmel kísérik őket. Nem bátorító, mert mire azok odaérnének, nyomtalanul eltűnhetne a támadó.

Bellának eszébe jutott a tegnap esti támadás, bár meglehet, hogy képzelte az egészet.

Elisa megragadta a kezét és futni kezdtek mindketten arra, amerre a kocsit sejtették. Végre elérték. Elisa megkönnyebbülten rogyott az ülésre. Fájdalmasan üvöltve ugrott ki újra! Bella rémületére az ülésen óriási márványkeverő körvonalai bontakoztak ki. Remegő kézzel emelte fel és levette a hozzágumizott cédulát: „LEGKÖZELEBB A FEJEDRE KAPSZ VELE EGYET, TE KIS HITVÁNY, KULCSLYUKON HALLGATÓZÓ FÉREG!” - Ez volt ráírva, újságból ragasztott nagy betűkkel. Bellát - maga sem tudta miért, - iszonyatos méreg fogta el. Nem törődve a veszéllyel, rohant vissza a patikába az utána loholó Elisával, aki fájdalmasan nyöszörgött még az ütéstől. A rendőrt félretolva az ajtóból berohantak az irodába és a felügyelő elé dobták a keverőt a cédulával együtt.

A felügyelő döbbenetesen kapott utána, de már későn, Colin őrmester jajdulva ugrott, lábujját érte az ütés. Dühösen nézett Bellára.

- Azt hiszen, eltörte a lábujjamat Borgmann kisasszony. Meg vannak örülve ezzel a márványkeverővel. Holott egyáltalán nem biztos, hogy ezzel követték el a gyilkosságokat. Lehetett egy kalapács is, egy nehéz váza, vagy esernyő - méltatlankodott.

- Jó, hogy visszajött Borgmann kisasszony. Most telefonáltak, hogy két kolléganője jelentkezett a rendőrségen, akik ha kell, eskü alatt is vallják, hogy Igor Darkon nem tehetette a bűnjeleket a szekrényébe, mert egész idő alatt elől volt a betegeknél. Onnan nem távozott el, csak amikor mi behívtuk az irodába, azután azonnal visszament magát leváltani. Így, szerintük, ő nem vihette fel a bűnjeleket a szekrényébe. Már intézkedtem is, hogy engedjék szabadon - mondta Blatt felügyelő.

- Elengedték Igor Darkont? - örvendezett Bella, a felügyelőre pillantva. Azután lelkiismerettől gyötörve Colin őrmester lábujját vették kezelésbe Elisával, mert sziszegve tapogatta. Úgy találták, hogy nem tört el, de csúnyán megsérült. Gyorsan bekenték arnika-zselével, az őrmesternek adták az egész tubust, hogy naponta többször kenje be. Reggelre már nem lesz dagadt, vigasztalták. Közben a felügyelő elolvasta a cédulát, ő is méregbe gurult, haragudott a kint álló rendőrökre, akiknek a figyelmét elkerülte a tettes ólálkodása Elisa kocsija körül. Mindennek ez az átkozott köd az oka. Nagyon megnehezíti a figyelést. Mindenesetre egyre több nyomot hagy a gyilkos, kapkodásában biztos hibát fog elkövetni, és akkor rajtaveszt. A rendőrök arra a kérdésre, hogy láttak-e valakit a kocsiközelében, a fejüket csóválták. Ebben az időben még két méterre sem látnak. A felügyelő nem forszírozta tovább a dolgot.

Ehelyett intézkedett. Egy rendőr majd hazakíséri Elisát, útközben leleszik Bellát. Saját érdekükben maradjanak otthon, ne mászkáljanak kint, még a kertjükben sem. Szerinte csak meg akarta rémíteni a tettes Elisát. Igazából nincs életveszélyben, de jobb az óvatosság. Holnap valószínűleg kinyitják a patikát, mert így alkalma lesz szem előtt tartani az egész társaságot, s így mielőbb leleplezni a gyilkost. Elmondta, hogy egyre többet tudnak róla anélkül, hogy sejtene, egyre több dolgot árul el magáról.

A rendőr elkísérte őket a kocsihoz és beült Elisa mellé, aki olyan idegállapotban volt, hogy nem tudott vezetni. Így a férfi helyet cserélt vele és végre elindultak, holtfáradtan, hazafelé. Bellához hamar odaértek, de Elisának még jó órányi autótűt volt hátra.

IV.

A Kék Szakáll hangulatos kis borozó volt. Kitűnően alkalmas arra, hogy valaki nyugodtan elbeszélgesse. Itt találkozott Bella Igorral, aki felhívta telefonon, amint hazaért.

Könnyű vacsorát rendeltek. Bella most kezdte érezni, hogy sem ebédet, sem vacsorát nem evett. Igor sem ebédelt, mert pont előtte vitték be a rendőrségre. Még most is remegett a gyomra, ha rágondolt arra az arcátlanságra, hogy szándékosan rá akarta terelni a tettes a gyanút.

- Vacsora közben ne beszéljünk ezekről a szörnyű gyilkosságokról, nem jó téma evés közben - mondta Bellához fordulva -, de evés után előveszem a jegyzetfüzetemet, amit magammal hoztam és ketten sorra vesszünk mindenkit, aki szóba jöhet, mint tettes. Nem úgy néz ki, hogy a felügyelő meg az őrmester hamarosan megoldja az esetet. Így magunknak kell kiderítenünk, ki az a szemét alak, aki ilyen aljasságra vetemedik és miért? - magyarázta indulatosan.

- Ma éjszaka a patikában lesz a felügyelő, az őrmesterrel együtt, így talán reggel nem vár bennünket újabb borzalom. Bárcsak ez az iszonyú köd enyhülne! Engem szörnyen megvisel. Most is mintha időnként valaki figyelne, rajtam tartaná a szemét - nyugtalankodott Bella a sűrű ködbe kipillantva.

- Amíg nem találjuk meg, addig nem lesz nyugalomunk. Mégis azt hiszem, magát nem akarja meggyilkolni, csak megijeszteni. Engem el akart intézni, az világos, de nem tudok rájönni miért? Valami szörnyű gyűlöletet érzek, ami felém irányul. Nem vagyok valami népszerű a patikában, még a takarítónő is utál, el sem tudom képzelni, miért? - töprengett Igor Darkon keserűen.

- Minden új emberrel ezt csinálják, ezzel nem kell törődni - vigasztalta Bella. - Sabina Schneider meg mindenkit utál, kivéve a főnököt. Annak a lányát meg egyenesen imádja. Ő a legrégebb alkalmazott a patikában.

- Herr Hadrianit gyanúsítják most a zsaroló levél miatt, de ő semmiképpen nem tehetette a bűnjeleket a szekrényembe, szerintem inkább elvitte volna magával - vélekedett Igor, s elgondolkozva pillantott a pincérre, aki tálalta a vacsorát.

Evés közben nem beszéltek a gyilkosságokról, próbáltak megfeledkezni róluk. Így, egymás társaságában, sikerült a szörnyűségeket a kettejük kezdődő kapcsolata mögé szorítani. Igor hosszasan nézte Bella Borgmannt. Próbált rájönni, mi tetszik neki annyira ezen a fekete hajú lányon. Intelligens - ezeket eddig nem kedvelte, inkább az élénk szökéket, kék szeműket, nevető szájukkal. Szeme előtt megjelent Agnes Hadriani szépséges arca, de elhessegette maga elől, nem akart a gyilkosságra gondolni. Agnes miatt semmire, Bella miatt mindenre képesnek érezte magát, még gyilkosságra is. Micsoda ostobaság erre gondolni. Gyorsan ivott egy kortyot, lopva Bellára pillantva. Nem szabad elveszítenie, mindent el kell mondani neki, de nem most! Nem most!

Bella némán evett, teljesen megfeledkezve a borzalmakról. Még a köd sem izgatta Igor mellett. Ez még hihetlenebb volt számára, mint az átélt két nap eseményei. Nem szívesen gondolt rá, hogyan tovább. Agnes biztosan szomorú lesz, s nekik majd Igorral menniük kell a patikából, ez világos volt előtte. De ostobaság ebben a rettenetben erre gondolni, majd ráérnek cselekedni, ha túl lesznek a szörnyűségeken. Ha egyáltalán túl lesznek és túlélnek az egészet. Amíg nincs indíték, gyilkos, addig veszélyben vannak mindannyian, - gomolyogtak a gondolatai.

Abban a pillanatban egy, az ablakhoz nyomódott szörnyű arc tekintett rá. Tágra nyílt, gyűlölködő szem valahogy ismerősnek tűnt neki. De mire Igor arra fordult, eltűnt a semmibe, mintha nem is létezett volna.

- Valaki, aki kíváncsi volt, kik ülnek bent - mondta megnyugtatóan a férfi. - Arcát az üveghez nyomta, biztosan azért látszott szörnyetegnek.

Bella biztos volt benne, hogy nem így volt. Az arcot ismerte, csakhogy nem volt semmi értelme! Mit keresne itt?

Ahogy kész voltak a vacsorával, Igor elővette a jegyzetfüzetet, amit magával hozott.

- Kivel kezdjük? - kérdezte Bellára pillantva. - Ha mindketten összevetjük, amit tudunk, talán kizárhatjuk azt, akit ártatlannak tartunk és kevesebbre kell koncentrálnunk.

- Rendszerben van - válaszolta a lány -, kezdjük Robert Battisonnal.

- Legyen hát Battison - írta le Igor a fehér lapra a nevet. - Daniel és Edith meggyilkolásának idejére van alibi, együtt volt mindkét alkalommal Agatha Hellerrel és édesanyjával. Este kilenc körül követték el a gyilkosságot, mindkét esetben.

- Nekem mégis Robert a leggyanúsabb - akarta mondani Bella, de szerencsére idejében sikerült visszanyelnie. Semmi kedve nem volt újra elmesélni az álmát, ami annyi izgalmat okozott neki.

- Nem lehet, hogy később történt a gyilkosság? Hiszen a hideg vegyszerraktár kövén a holttest hamarabb kihűlt, és ez a megzavarhatta az orvos szakértőt. A halál beálltának túl korai időpontját állapította meg - okoskodott Bella, nem tudva, miért szeretné, ha Robert volna a bűnös? Valószínűleg tudat alatt nem bírja a lustaságát.

- A rendőrség ilyen esetben nem szokott tévedni. Különben is, mi oka lett volna gyilkosságra? Tudtommal semmi. Túl gyáva ahhoz, hogy ilyen szörnyű bűntényt kövessen el. Esetleg, ha tegyük fel, rávette Agathát meg az anyját, hogy hamis tanúvallomást tegyenek - mondta Igor türelmesen, ceruzájával köröket rajzolva.

- Hát indítéka éppen lehetett rá. Az állása. Bizony, a megélhetésük volt veszélyben, az édesanyjával együtt. Daniel ki akarta tenni a szűrét a patikából. Köztünk szólva nem sokat ért a munkája, mindig annak kellett helyette dolgozni, aki vele volt beosztva. Maga még nem ismeri olyan jól, mint mi. Örökké csak a szája járt, feltartott mindenkit. Indítéka bőven volt és Agathát rá tudhatta venni valamilyen ürüggyel, hogy alibit szolgáltatson neki. Biztos kitalált valami hihető hazugságot, az könnyen megy nála. Mindez hipotézis. Egyetlen problémám, hogy kié volt a kéz, amit láttunk? Bár talán képzelődtem - fejezte be Bella.

- Én nem hiszem, hogy Robert tette - válaszolta Igor -, de azt elismerem, hogy oka lett volna rá ezek szerint. Ezt írom a neve mellé. Ki legyen a következő? - kérdezte Igor, a lányra pillantva.

- Maga kire gondol, még nem is mondta. Elisa szegény Hadrianit gyanúsítja.

- Hadrianit nem tartom gyilkosnak - válaszolta Igor, - de azt el kell ismernem, hogy sok minden ellene szól.

- Először is az eltűnése. Nem tudom elképzelni, hogy tud a patikában történekről. Azt tudhatja, hogy Danielnek mit jelentett a lánya, ezt bizonyítja a zsaroló levél is. De nem hiszem, hogy Agnes hozzáment volna valaha is Danielhez. Hiszen irtózott még a látványától is. Danielt sem hittem olyan ostobának, hogy azt képzelje, kényszeríteni tudja Herr Hadrianit erre a lépésre. - Igor nem szívesen beszélt erről, nem szeretett Agnesre gondolni. Pláne Bella előtt! Úgy érezte, tisztáznia kell, egyszer és mindenkorra, közöttük ezt az ügyet.

- Tudja, én soha nem közeledtem Agneshez. Egy pár alkalommal elmentünk vacsorázni, ennyi az egész - mondta.

- Igen, tisztában voltam vele. Egyoldalú dolog volt Agnes részéről. Ezért is engedtem ennek a vacsorameghívásnak - válaszolta Bella a férfi tekintetét kerülve.

- Remélem, nemcsak ezért! Sőt, biztos vagyok benne, maga is érzi azt, ami akkor kezdődött, amikor beléptem a patikába. Mindketten tudjuk, hogyha engedünk ennek az érzésnek az más lesz, mint ami valaha is volt.

Bella nem érzett erőt, hogy ellentmondjon ennek a bizonyos mértékig beképzelt szövegnek. Noha érezte, ez nem lesz „csupa boldogság” kapcsolat. De nem tudott ellene tenni és nem is akart.

- Ha még sokáig nem kerül elő a főnök, akkor szerintem is gyanús lehet. Vajon mivel zsarolta Daniel? Maga közelebbről ismeri Herr Hadrianit, nem sejti, mi lehet az? - kérdezte, nem válaszolva Igor mondataira, melyeket kettőjük kapcsolatáról ejtett.

- Semmi konkrétat nem tudok, csak homályos célozgatásokat hallottam egy rosszindulatú nőszemélytől - válaszolta Igor, csalódott hangon.

Érezte, hogy ez a fekete lány nem lesz könnyű eset. De nem bánta. A gyilkosságok nem érdekelték, ő tudott vigyázni magára, csak Bella miatt aggódott. Egyszer már megpróbálták meggyilkolni. Ez azt jelenti, hogy tud valamit. Legalább elmondaná neki! Ezért találta ki ezt a feljegyzést, így talán sikerül kiszednie Bellából.

- Tehát: akkor Herr Hadrianinak alibije nincs, indítéka van! Ezt írom a neve mellé.

- És maga kit gyanúsít? - tért vissza korábbi kérdésére Bella.

- Nos, nekem Ute Weissmann a leggyanúsabb. Azt is megmondom miért. Én mindkét este ott voltam zárás körül, magára várva. De egyszer sem volt bátorságom megszólítani és kitenni magam a visszautasításnak. Be kell vallanom egy hibámat: rettenetesen hiú vagyok. Látom az arckifejezéséről, hogy nem lepi meg, amit mondtam. Amikor mindenki elment, én még mindig ott ültem az autóban, mérhetetlenül dühösen magamra. Egyszer csak látom, hogy Ute, óvatosan körülnézve, beoson a hátsó ajtón, mintha valaki már kinyitotta volna számára.

- Nocsak - gondoltam magamban - hát így állunk! Daniel Agnes iránti halálos szerelme nem akadályozza meg a titkos randevúzást egy férjes asszonnyal. De még végig sem gondoltam ezt, Ute már jött is kifelé. Másnapra el is felejtettem az egészet. A meggyilkolt Daniel szörnyű halála, meg a kábítószeres asszony - mint feltehető tettes - kiverte a fejemből Utét. De másnap este, amikor magára vártam a szörnyű ködben, megint elillant az autóm mellett. Igaz, nem láttam, hogy bement a patikába. Folyton arra gondoltam, mit mondjak magának, nehogy visszautasítson, így nem figyeltem Utét. Közben maga is eltűnt, és én arra gondoltam, hogy talán Robert hazavitte, a köd, meg a szörnyű gyilkosság okozta félelem miatt. Fejbe tudnám vágni magam ostobaságomért, hiszen el is intézhette volna magát a gyilkos azon az estén! - Igor hangja remegett az izgatottságtól.

- Talán csak rám akart ijeszteni, - válaszolta Bella. Még most is borsódzott a háta, ha a fenyegető veszélyre gondolt. A kedves, egyszerű, hétköznapi világ, amit szeretett, egyszerre a borzalmak rémvilágává változott. Még az Igor iránti érzelme is fenyegető jelleget öltött. A férfi sárga szeme félelmetesen villogott a félhomályban, akár egy tigrisé. Mi van, ha mégis ő ütötte le Danielt, valamilyen ismeretlen okból és Edith meglátta? Hiszen saját bevallása szerint, a helyszínen volt mind a kétszer. Lehet, Ágnes miatt tette, hogy ne derüljön ki semmi, aminek titokban kellett maradnia. Herr Hadrianiban nincs meg a bátorság Daniel elhallgattatásához, de Igor szemrebbenés nélkül megtenné. Bella iszonyodva gondolt erre a lehetőségre.

Itt ül a gyilkossal, gyanútlanul vacsorázik vele! És amit érez iránta! Összeborzongott, mintha hideg lenné. Szép kis szerelem ez! Ilyen szörnyűséget ráfogni Igorra, mikor a férfi vakon megbízik benne. De belül egy hang azt suttogta, persze, hogy megbízik bennem, ha ő maga a gyilkos. Na de a kéz, az a fehér kéz, az nem lehetett az övé! Ránézett a férfi barna, erős kezére, ahogy szórakozottan rajzolgatta a köröket. Hirtelen ráébredt gondolata ostobaságára, hogy Robertet gyanúsította. Az, akkor ott állt mellette, így nem lehetett. Talán csak az idegei játszottak vele, és csupán képzeletében létezik a vértelen kéz, amint becsukja az irodaajtót... Na, már megint ott van, ahol volt. Nem biztos benne, hogy valóban látta, nem biztos semmi-ben. Csak abban, hogy ez a férfi vonzza, mint egy örvény. És egyetlen helyes magatartás az örvényben, hagyni, hogy magával vigye.

- Igen, Ute valóban gyanúsán viselkedett - válaszolta Igonak.

- Miért, hallgatta el, hogy járt a patikában azon az estén? Nekem mindig az volt az érzésem, hogy valami köze van Danielhez.

- Egyszer, véletlenül, hallottam, hogy vacsorára hívja. Most nem tudom, mit tegyek? Elmondjam a felügyelőnek? - tépelődött Igor.

- Nem szívesen keverek bajba senkit, ha nem feltétlenül szükséges.

- Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha megkérdezi tőle - tanácsolta Bella. - Ha kielégítő magyarázatot tud adni otlétéről, szerintem sem kell belekeverni. Bár a felügyelőnek mindenről tudnia kell. Talán elmondja Ute magától, ha látja, hogy maga tud róla.

- Igen, ezt fogom tenni. Ki van még, akiről nem beszéltünk? Agatha Heller. Alibije van, de ha Robert rávehette, hogy hamisan valljon, ugyanez fordítva is igaz. Agatha néha rendkívül korlátolt és kemény tud lenni. Azt hiszem, bármilyen hihetetlen is, szereti ezt a jelentéktelen alakot. Ha úgy látta, hogy védence veszélyben van, habozás nélkül leütötte volna Danielt.

- Nem, ezt azért nem feltételezem róla! - háborodott fel Bella ezen az igazságtalan gyanúsításon. Agathat mindig is kedvelte. Egyenes, szókimondó természetét, segítőkészségét sokra becsülte. - Agatha semmi tisztességtelen dolgot nem cselekedne, hazudni sem tudna. Én régebben ismerem, mint maga. Nyugodtan kihúzhatjuk a gyanúsítottak listájáról.

- Na jó! Tehát alibije van, indítéka nincs. Ki a következő?

- Sylvia Marsch - mondta Bella. - Mit is mondott a felügyelőnek? - Hogy mindkét este otthon volt a férjével, akinek a szíve nem volt rendben. De hát nyugodtan adhatott nyugtatót a férjének, sőt altatót is és visszasiethetett leütni Danielt meg Edithet - felelte Igor.

- Ez a nő jóban volt Daniellel, sőt kifejezetten kedvelte. Mi oka lett volna ezt tenni? - kérdezte Bella csodálkozva.

- Lehetett szerelmes belé és ő visszautasította. Vagy számunkra ismeretlen ok miatt. - Élénken rajzolgatta a köröket Igor a fehér papírra.

- Maga nem tud róla semmit?

- A világon semmit! Azon kívül, hogy az unalomtól meghalok, ha vele vagyok beosztva - válaszolta lehangoltan Bella Borgmann.

- Sabina Schneider, a szörnyű takarítónő? Minden rosszat feltételezek róla! Alibije rendkívül zavaros. A villamosvezető nem emlékezett rá, a háziasszonya viszont igen. Nyolc órakor már otthon volt - sorolta Igor. - Indítéka nincs.

- Az biztos, hogy utoljára ő látta Edithet élve - szúrta közbe Bella.

- Nem, a bárban még többen látták, azután, hogy ő hazament. A szokásos törzsvendégek ittak vele még, mielőtt elment volna végzetes útjára. A bármixernek ígért egy csomó pénzt, ha elkíséri. De az nem vette komolyan, különben is nem hagyhatta ott a bárpultot. A főnöke nem volt bent, egyedül szolgálta ki a vendégeket. Úgy látta Edith többet ivott a kelleténél. Körülbelül nyolc óra után lehetett, amikor elment, ő nem nézett az órájára. Azt figyelte, hogy a távozó a kilincset alig tudta becsukni, olyan részeg volt.

- Így érthető, hogy képes volt visszamenni a patikába, még hozzá a vegyszerraktárba!... Úgy látszik, a gyilkos most már ragaszkodik a raktárhoz. Nem valószínű, hogy bármilyen indokkal rá tud szedni valakit még egyszer, hogy felmenjen vele oda! De lehet, most máshol is megfelel neki - borzongott Bella a ködbe merengve.

- Maga különös lány, érzem, hogy nem bízik bennem, mégis eljött velem ebben a szörnyű időben - ingerkedett Igor és sárga szeméből szikrák pattogtak.

- Én megbízom magában, de felőlem, lehet maga a gyilkos is! - válaszolta Bella a férfi tekintetét viszonzva. - Ez örület! Örület! - gondolta magában. - Mi történik velem? Minek jött ez az ember a patikába, s ha már jött, miért kellett beleesnem? Annyira nem akartam, de minden hiába!... Vívódásában a világ szélén érezte magát, belepillantva egy másik világba. És úgy érezte ez az az érzelem, amiért érdemes élni.

- Még nem beszéltünk Elisáról, a maga barátnőjéről. Minkét este otthon volt a szüleivel, alibije van. Bár a családtagok nem számítanak igazán, mert még hamis esküre is hajlandók egymásért. Ez természetes. Indítéka sem volt, legalábbis nem több, mint nekünk, akármelyikünknek.

Egy pillanatig elgondolkoztak Elisán, de nem jutott eszükbe semmi, ami gyanússá tette volna.

- Elisa szeret mindent tudni az emberekről, roppant kíváncsi, de így inkább áldozatnak alkalmas - vélte Bella.

- Agnes Hadriani - folytatta tovább Igor. - Megtehetette szintén. Gyűlölte, undorodott Danieltól!

Bella döbbsen nézett rá. Ő egy percig sem gondolt Ágnesre. De persze nagyon könnyen előfordulhatott, hogy dühében odacsapott. Félelmetesen méregbe tudott jönni, de ugyanolyan hamar megenyhült és megbánta az egészet. Bella egy párszor átélte már, amikor mérgében odavágott valamit a földhöz. Így érte el az apjánál, hogy elengedje a fővárosba, az egyetemre.

- Kinek volt kulcsa a patikához? - kérdezte Igor hirtelen, merengéséből felriasztván a lányt.

- A főnöknek, Agathanak, Robertnek, Sylviának, Utenak és nekem - sorolta Bella.

- A többiek miért nem kaptak? - kérdezte.

- Edith, Sabine, részegesek voltak, elhagyhatták volna a kulcsot. Elisa még nem volt végleges, meg maga sem - válaszolta Bella.

- Ez az Elisa Zeiss nagyon kíváncsi. Legjobb ha figyelmezteti, ügyeljen magára - ajánlotta Igor.

- Nincs szükség már rá - mondta Bella, elmesélve a délután történeteket. Igor akaratlanul is nevetett a pórul járt Elisán. Megérdemelte, amit kapott, talán hasznára lesz a későbbiekben. Gyanította, hogy kihallgatta Edithel való beszélgetését a laborban. Vajon miért nem adta tovább a felügyelőnek, vagy Bellának?

- Írjuk magunkat is a listára - ajánlotta Bella.

- Rendszerben van - válaszolta Igor. - Mit írunk magához?

- Bella Borgmann: Alibije nincs, indítéka szintén nincs - diktálta Bella komolyan.

- Ezt elhiggyem? - ugratta Igor. - Hiszen Danielt maga is utálta!

- Igen, ez valóban igaz - válaszolta Bella, még mindig komolyan, mert a gyilkosság szerinte nem nevetni való dolog -, de ez nem volt elég indíték sem nálam, sem másnál. Bár sokszor a hajam égnek állt, ahogy az emberekkel bánt. Még a betegekkel is pimaszkodott, de nagyon ravaszul, sohasem lehetett rábizonyítani, hogy szándékosan úgy formálta a beszélgetést, hogy bosszantsa az embereket. Néha valóban leütöttem volna. A főnök persze mit sem tudott ezekről a dolgokról. Vele mindig nagyon udvarias volt. Agnes rögtön átlátott rajta, de az apja mégsem küldte el Danielt. Most persze értem miért! Ha így markában tartotta Herr Hadrianit, természetesen érthető. De ez egyszer túllépett a megengedett határon. Túlfeszítette a húrt. Talán a főnök tette, mindenesetre megérdemelte, amit kapott. De Edith! Edithet nem bántotta volna!

- Nem tudom - tünődött Igor -, mit tehetett más? Edith kifecsegte volna előbb vagy utóbb, részegen. De ezt bízzuk a rendőrségre. Nekik a dolguk az ártatlant fehérre mosni, a bűnöst megbüntetni.

- Igor Darkon: - írta fel utolsónak a papírra a saját nevét. - Alibije nincs. Indítéka nincs. De titokban lehet! - gúnyolódott Bellára nézve. - Maga nem hisz nekem, de nem izgat. Sőt!

Bellának nem volt kedve feszegetni, mit jelent ez a „sőt”. Úgy vélte, nagyon jól tudja. Irtó beképzelt alak ez az Igor. Hirtelen fáradság fogta el, haza akart menni, lefeküdni, aludni. Nem tudni semmiről.

- Menjünk, holnap kinyit a patika, remélhetőleg hullá nélkül - fordult Igorhoz.

Az nem tiltakozott, maga is iszonyú fáradságot érzett.

A hideg levegő kicsit magához térítette őket. Nem láttak a ködben, tapogatózva keresték az utat az autóhoz. Csoda, hogy megtalálták. Hazafelé egész úton hallgattak. Elmentek a patika előtt, csak halványan sejtették, hogy világos van az officinában. Arra sárgásabb volt a köd, ennyi utalt rá, hogy a felügyelő meg az őrmester ott virraszt. Megérkeztek a nagynénik házához, Igor kiszállt és bekísérte Bellát, egészen az ajtóig. A nénik már magunkon kívül tolongtak az előszobában, így csak intettek egymásnak.

- Holnap - mondta Igor búcsúzóul.

- Holnap - válaszolta Bella. Lecsendesítve a nénjeit végre magára maradt. Fáradtan zuhant az ágyba, és azonnal álomba merült.

V.

A köd reggelre ritkult valamit, de ettől a patika nem látszott kevésbé félelmetesnek. A felügyelő komoran járkált az emberek között. Látszott, hogy Colin őrmesterrel együtt alig aludtak valamit. Végre elmentek reggelizni, így a gyógyszertár dolgozói fellélegeztek. Igor elmondta Bellának és Elisának a híreket, mert ők ketten később jöttek be. Elisának be sem kellett volna jönnie, de otthon nem bír nyugodtan tanulni, a vizsgájára készülni. Inkább bejött, hátha történik valami, elfogják a gyilkost. Akkor fellélegeznek mindannyian.

Döbbsen hallgatták, hogy Ute Weissmant bevitték az államügyészhez kihallgatásra, mert ő örökölt mindent Daniel Goldmann után, akinek, állítólag, egész vagyona volt. Nem értették, miért nem nyitott patikát saját maga, ahelyett, hogy alkalmazottként dolgozott Herr Hadriánál. Ute állítólag mélyen meg volt döbbenve, mikor megtudta a végrendelet tartalmát. De nem volt hajlandó egy szót sem felhozni mentségére miután a felügyelő a fejére olvasta, hogy látták Daniel meggyilkolásának estéjén a patikában, és másnap is, Edith halálakor. Sápadtan, elkínzottan nézett a többiekre, akik iszonyodva tekintettek rá. Erre igazán nem számítottak, tanácstalanul néztek egymásra.

A betegek örült tömegben lepték el a patikát. Lehetett érezni, hogy a kíváncsiság hajtja őket a borzalmak színhelyére. Legszívesebben ki sem mentek volna, mielőtt a vegyszerraktárt meg nem nézték. A mai újság rémes felvételt közölt a két áldozatról, akik a raktár kövén feküdtek.

Elborzadva szemlélték Robertet és Agathát, akik lehetnek gyilkosok, vagy leendő áldozatok. Mondhatnák másnap az ismerőseiknek: tegnap még ők adták ki a gyógyszert, hihetetlen! A rendőrség teljesen tehetetlen! Szörnyűködnének kedvükre.

Bella mély lélegzetet vett és Igorral leváltották őket. Agatha hátrament az öltözőbe, kínzó fejfájás gyötörte. Szeme előtt Robert könnyörgő arca jelent meg állandóan. „El ne mondd nekik Agatha, különben végem, mindenki rám fog gyanakodni. Esküszöm anyám életére, hogy nem én öltem meg. Tudod, mennyire szeretem az édesanyámat. Remélem, nem tartasz képesnek, ilyen aljasságra, mint két ember meggyilkolása?” Agatha hitt neki, úgy vélte, ismeri Robertet. Hazudni, lustálkodni, rendetlennek lenni, ahhoz jól ért. De gyilkolni, azt nem tudott volna! Ebben biztos volt, különben egy percig sem tétovázott volna elmondani a felügyelőnek az igazságot. Az igazság pedig az volt, hogy Robert visszafordult a patikába, míg ő az anyjával beszélgetett. Könyörögni akart Danielnek, nehogy szóljon az elcserélt nyugtató tablettákról a főnöknek. Hiszen nem történt nagy baj, a beteg visszahozta, meg hasonló hatású gyógyszerről volt szó. Aki ismerte Danielt, az nem próbálkozott volna ilyesmivel. Ő előre megmondta, hogy az arcába fog nevetni és elbocsátással fogja fenyegetni. - tegyük hozzá, joggal - gondolta magában keserűen Agatha. Nem sokat ért Robert munkája, ezzel tisztában volt. Ő mégis szerette, mert olyan határtalan kisfiús lelkesedéssel imádta őt. Örült mindennek, mint egy gyerek, és tele volt jóindulattal mindenki iránt. Tegnapelőtt este azt mondta Agathának:

- Most jó alkalom, hogy négy szemközt beszélhetek veled, meg fog érteni, végül is, ő is csak ember. Látod, megvárja a beteget a kúp miatt. Kevesen tennék ezt a mai világban. Megmondom neked, hogy nem fordul elő többet. Vigyázni fogok! Herr Hadrián már úgy is görbén néz rád, jobb, ha nem szól neked a dolgról. Talán megteszi. Mindenesetre meg kell próbálnom, Agatha. Addig beszélj az anyámmal, úgyis annyit van egyedül, téged meg annyira szeret. Te olyan figyelmesen hallgatod, és engem ez annyira boldoggá tesz!

Aztán, végtelennek tűnő idő után, visszajött rendkívül leverten. Agathanak halvány fogalma sem volt, hány óra lehetett. Karóráját elfelejtette azipa felvenni. Robertet megkérdezte, mikor

visszajött. Szerinte nyolc óra volt. Neki egy örökkévalóságnak tűnt a távolléte. Ezalatt Frau Battison rendkívül unalmas történetet mondott el a szomszédasszony lányáról. Azután együtt beszélgettek valameddig, majd Agatha elköszönt tőlük, Robert vele tartott. Útközben mondta: - Nem sikerült rábírnom, hogy ne mondja el Herr Hadrianinak. Mit gondolsz? Az arcomba nevetett! Azt mondta, reménytelen számomra a patikus pálya. Legjobb, ha valami más foglalkozást keresek magamnak, mert mások sem fognak alkalmazni, ha innen elmegyek. Oh, gyűlölöm azt az embert, Agatha! A legrosszabb az, hogy élvezte az egészet.

Váratlanul sírni kezdett, ami valahogy komikusan hatott. Aztán összeszedte magát hirtelen, ahogy szokta és elköszönt. Nem is kísértc a kapuig Agathat.

Másnap, a patikában, amikor kijött a rendőrség, megkérte a lányt, ne mondja el, hogy visszament a patikába az este. Minek derüljön ki a dolog? Daniel már nem tudja elmondani a főnöknek a gyógyszeresét.

Agathanak logikusnak tűnt az egész, eszébe sem jutott, hogy Robert is leüthette Danielt, hirtelen dühében. De, ha mégis ő tette? És Edithet is el kellett intéznie? Talán arra készül, hogy engem is eltegyen az útból! - rémült meg. A feje egyre jobban fáj, már nem is tudott gondolkozni.

Robert csoszogott elő a speciraktárból.

- Menjünk talán ebédelni? - kérdezte hűséges kutyaszemmel, Agathára nézve.

- Nem, ő nem tehette - vigasztalta magát készülődés közben Agatha Heller, megadóan bólintva. Felvette fekete bundáját és kimentek a ködbe. Robert, szokása szerint élénken locsogott.

- Láttad Utét, amikor megtudta, hogy Daniel ráhagyta a vagyonát? Hát annyi pénzért érdemes volt fejbe vágni azt a szemét alakot! De miért vágott olyan meglepett képet, mintha nem tudta volna? Bár lehet, hogy nem számított ekkora vagyonra. Honnan volt ennek az alaknak ennyi pénze? S miért éppen erre a Weissmannra hagyta? Igaz, nemigen volt neki itt senkije. De csak volt valahol anyja, testvére! És akkor puff, erre az idegen asszonyra hagyja! Aki vajon miért nem szólt egy szót sem? Persze, ha bűnös a dologban! Akkor jobb, ha hallgat, az igaz. A férje még nem jött vissza, az mindig úton van. Egy ilyen csinos, fiatal teremtest egyedül hagyni! - fecsegte gondtalanul Robert. Igazából boldog volt, hogy megoldódott az egész. Így őt komolyan nem gyanúsíthatják. Noha Agatha, tegnap egész nap, furcsán méregette. Csak nem gondolta, hogy ő leütötte Edithet? Ilyet csak nem feltételez róla? Hiszen tudja, hogy egy legyet sem tudna agyonütni! Ezért nagy megkönnyebbülés neki, hogy kiderült ez a dolog Ute Weissmannal. Sajnálja, persze, sajnálja azt az asszonyt, de a gyilkosság az gyilkosság! Nem kellett volna megtennie még annyi pénz miatt sem!

- Agatha, te még nem is mondtad, mit szólsz az egészhez? Remélem, nem arra gyanakodtál, hogy én intéztem el őket? Te képes vagy rá! Szólj már valamit, az istenért! - kiáltotta.

- Ne kiabálj, még meghallja valaki. Hát igen gondoltam rá, de belátom, hogy tévedtem. Mi lesz most Utéval? Megjegyzem, nem ismerte be, hogy ő tette. Lehetett még valaki más is, - mondta Agatha és szomorúan dörzsölgette a halántékát.

- Fáj a fejed! - sipította Robert magas hangon. Mindig rettegett Agatha fejfájásától, mert nehezen tűrte a fájdalmat, szurkált minden szava ilyenkor.

- Adok neked a poraimból, mihelyt megérkezünk az étterembe! Különben Ute akár beismerte, akár nem, csak ő tehette. Te is jól tudod. Látták a patika közelében. Megjegyzem ez az Igor is elég gyanús. Mit akart a patikában késő este, mikor nem is dolgozott? - fordult Agathához csodálkozva, hogy eddig ez nem jutott eszébe.

- Bellát várta, csak nem mert odamenni hozzá - felelte Agatha nyugodtan.

- Nem mert odamenni hozzá! Pont az Igor az, aki nem mer odamenni egy lányhoz? És te ezt elhiszed, ezt a zagyvaságot! Ez minden nőt letarol, ha akar, ezzel a külsővel, pénzzel! Megjegyzem, csodálkozom Borgmannon, azt hittem, egész más az esete. Finom, átszellemült lényekkel, nem is földi emberekkel barátkozott eddig. Mi ütött belé, hogy most így megváltozott - dühöngött Robert.

- Mit érdekel ez téged, tudtommal nem vagy szerelmes belé. Bella nagyon is jól tudja, mit csinál. Ez az Igor igenis illik hozzá, izgalmat hoz az életébe, a nagy kalandot! - Agatha egész tűzbe jött! Szinte sajnálta, hogy Igor nem iránta érdeklődik. Mert Robert igazán nem a nagy kaland. - Egyelőre valaki, aki mellette van, s így még sincs egyedül. De talán egyszer, ha nem is hófehér paripán, de legalább hosszabb lábakon eljön neki is az igazi!

Az olasz étterembe mentek, a pincér Mario öröme. Meg volt örülve a szőke hajú Agathaért. Rohangált össze-vissza, amíg a főnök rendre nem utasította. Akkor aztán sértetten hordta a fogásokat.

Agatha jóízűen evett, ügyesen kiöntötte a Róberttől kapott port a virágtartóba. Soha nem tudta rászánni magát, hogy bevegyem belőle. Bízott benne, hogy Robert nem vette észre, még azt hihetné, bizalmatlan vele. Aztán arra gondolt, talán mégis jobb lenne, ha itt inna kávé, és nem a patikában. Ki tudja, ott talán valaki mérget szór bele! Így könnyen megszabadulnak bármelyiküktől. Igaz, Utét bevitték kihallgatásra, de valahogy ez nem nyugtatta meg Agathát. Érezte, hogy butaság, mert a pénz az pénz. És ebből patikát nyithat Ute, nem kell másnak dolgoznia.

Visszafelé Robert hallgatagon ment mellette. Bántotta Agatha viselkedése. Valami elromlott közöttük, úgy érezte. Szeme előtt megjelent Agatha mozdulata, ahogy kiönti a poharat a virágtartóba. Jól látta ő! Őt gyanúsítja! Eddig milyen szépen megitta mindig az ő híres fejfájás elleni porát. Csak nehogy szóljon a szerinte elfogadhatatlan alibiről valakinek! Mit tegyen? Mit tegyen, hogy elhallgattassa!?

Így töprengve mentek a sűrűsödő ködben. Nyomorultul érezték magukat mindketten. Egyedül lettek hirtelen, mint mikor valaki rosszul van és egyedül marad a fájdalommal, amit csak ő érez.

A patikában nem történt semmi, a többiek az ebéd utáni kávé fogyasztották. Legtöbbször mindenki bent evett valami hideget, vagy hozatott ebédet Sabina asszonnyal.

Sabina szárnyaszegetten kavargatta a kávéját. Se Edith, se főnök! Egyedül maradt, a többieket utálta. Először is mind beképzelt, nagyképű alak. Sabina Schneider visszagondolt az ő letűnt nagystílusú életére, fiatalságára. Szánalmas robotéletnek látta ezeknek az életét. Micsoda villákban, szállodákban lakott ő, milyen drága ruhákban járt, finom ételeket evett. Na, elmúlt! Többet nem jön vissza, de legalább jól élt, ameddig fiatalsága tartott. Félretehetett volna, ha okosabb, de hát buta volt. Most takaríthat, ameddig bírja. Edithet nagyon sajnálta, milyen jó ivócimbora volt. Ilyen többet nem kerül ide, a főnök nem vesz fel még egyszer effélét. Hányszor kellett könyörögni neki, ki ne dobja. Pedig milyen jól dolgozott, pillanatok alatt elintézte a recepteket. Sohasem tévedett, nem úgy, mint ez a vörösfejű Robert Battison. Most aztán nem lesz senki, akivel szót váltson. Most mind meg vannak ijedve. Nagy dolog! Ő nem fél senkitől, sohasem félt, még annak idején sem, a régi időkben. Pedig de sok zavaros dolgot átélt! Borzongás járta át. Elhatározta: hazafelé megiszik a bárban egy pohárával, Edith emlékére. Jobb neki ott, ahol van, kutya egy élet jutott annak a szegény asszonynak. Részeses kötekedő férj, aki szerencséire, már egy éve eltűnt valahová. De ez az asszony még mindig visszavárta, ahelyett, hogy örült volna. Undorral nézett a laborba, ahol a többiek egymást méregetve itták a kávéjukat.

Elisa is lehangolt volt. Reggel elrontotta az emolliens kenőcsöt, azt próbálta rendbe hozni.

- Micsoda idétlen - gondolta az öreg Sabina. - Edith mindig olyan gyönyörűen csinálta.

Elisa felhagyott a keveréssel, a kenőcsöt az infralámpa alá tette. Újra fogja olvasztani. Töltött még kávét magának, lassan kavargatta a cukrot benne. Neki sem valami vidám gondolatok jártak a fejében. A szüleivel sok baja volt reggel, amíg elengedték dolgozni. Félt, persze, hogy félt ő is, de a kíváncsiság erősebb volt a félelemnél. Szentül meg volt győződve, hogy reggel megint ott fekszik valaki a vegyszerraktár kövén. Szinte szégyellte csalódottságát, mikor bejöttek. De aztán, mikor Ute Weissmann örökségéről hallott, azt hitte menten elájul. Erre igazán nem számított. Éppen Ute! Micsoda szemtelenség volt megfenyegetnie azzal a márványkeverővel. Mindig is ki akarta túrni a patikából. Nem volt soha elégedett azzal, amit ő csinált. És most tessék, Daniel ráhagyta azt a rengeteg pénzt! Mi jutott eszébe? Hagyhatta volna inkább a rokonaira. A kenőcs már rotyogott a lámpa alatt, de szerencséjére senki sem törődött vele. Elisa gyorsan kikapcsolta a lámpát és elkezdte keverni.

Blatt felügyelő visszajött az őrmesterrel. Rosszallóan nézte a kávézó társaságot. Mennyi baja van ezekkel! Össze-vissza hazudoznak neki. Itt van ez az Ute Weissmann is, miért nem mondta, hogy Daniel rokona neki? Az ügyvédje tanácsára elmondott mindent. Daniel titokban tartotta, hogy rokonok. Megígértette vele, mikor idehozta a patikába, hogy nem mondja el senkinek. A főnöknek nem tetszett volna, Daniel szerint. Neki édes mindegy volt, hogy a többiek tudják, vagy sem. De minek is dicsekedett volna vele? Hiszen nem szerették a rokonát, sőt utálták. Nem vetett volna rá jó fényt ez a kapcsolat. A vagyont egy távoli nagybátyjuk hagyta Danielre, azzal a kikötéssel, hogy ha meghal, a vagyont Ute Weissmannra hagyja. Más rokona nem volt, azért is tartottak valamennyire össze. Néha meghívta vacsorára, hiszen egyetlen rokona volt, a többiek mind elhaltak. Elég unalmas esték voltak ezek, a férje tiltakozott minden alkalommal, de mit tehetett. Aznap, amikor a gyilkosság történt, csak a pénztárcájáért szaladt vissza. Danielt jókedvűnek találta, vidáman dolgozott az irodában a rendelésen, azt mondta mindegy, itt csinálja vagy otthon. Ute kivette a szekrényéből a pénztárcáját és már rohant is haza. Nem volt kedve Daniellel társalogni, akkor inkább egyedül ücsörög otthon. Így mondja Ute Weissmann, mindegy persze semmi bizonyítéka sincs, ezzel ő is tisztában van. De reménykedik, hogy csak nem ítélik el ártatlanul, ha sok minden ellene is szól. Hiszen Herr Hadrianinak is sok tisztázni valója van a rendőrséggel, vallomása talán megoldja a rejtélyt. Mindenesetre Utét nem engedik ki egyelőre, hiszen a pénz, ekkora vagyon nagyon súlyos indíték. A felügyelő tapasztalatból tudja, hogy majdnem mindig a pénz játszott szerepet a bűntények többségében. De most nagyon szerette volna már, ha a gyógyszerár tulajdonosa előkerül a lányával együtt. Mintha a föld nyelte volna el őket. Az biztos, hogy Herr Hadrianinak köze van a gyilkosságokhoz. Daniel zsarolta, tehát meg kellett ölnie, hogy elhallgattassa. Daniel gondolkodás nélkül beengedte volna, lehet, hogy várta is, meg volt beszélve. A levél szerint aznap Herr Hadrianinak döntenie kellett. Daniel azzal az ürüggyel, hogy a beteget várja, bent maradt a patikában, a többiek elmentek. Ő, valószínű, az egyik anyag, az aszpirinkészlet ellenőrzése miatt, felment a raktárba, és akkor érkezett meg Hadriani, aki felment utána, hogy lebeszélje, könyörögjön neki, álljon el szándékától.

„- Térjen észhez - mondhatta neki -, a lányom nem szereti Önt, nem lenne boldog, ha akarata ellenére feleségül venné!”

De az a szemét alak a szemébe nevetetett és azt mondhatta: „- Ne törődjön ezzel, ez majd az ő gondja lesz!”

És akkor az apa elveszti a fejét, felkapja az asztalon heverő márványkeverőt, és fejbe vágja a vigyorgó alakot, majd fejvesztve elrohan a patikából. Lehet, a részeges Edith meglátta, amint elrobog az autójával. Emiatt hívta fel őt másnap telefonon, hogy ne mondja el senkinek. De mint okos ember, jól tudja, hogy egy részeges asszonyra nem számíthat hosszútávon. Ezért

estére találkozót beszélt meg vele a bárba. Leitatja, azután visszacsalja a patikába és leüti, éppúgy, mint Danielt. Az átkozott köd miatt nem vették észre a rendőrök, hogy visszajöttek. Vajon miért vesződött Hadriani azzal, hogy visszacsalta a patikába Edithet? Bár nem is olyan ostoba dolog. Itt senki sem zavarhatta meg őket, ugyanakkor a patikai dolgozók egyformán gyanúsak lehettek ezáltal. Más helyszínen esetén talán következtetni lehetne a gyilkos személyére. Persze az is igaz, Igor szekrényébe valaki más rejthette oda a bűnjeleket, mert Herr Hadriani nem tudott észrevétlenül beosonni a patikába. Meg nem rejtette volna oda a saját maga ellen szóló levelet. Egyáltalán nem kellett odarejtenie, hagyhatta volna az eredeti helyén. Túl zavaros ez! Mindenesetre a gyilkosnak segítőtársa kellett legyen, csak az tehetette a fenti öltözőszekrénybe. Ha így lenne, akkor az is veszélyben van. Herr Hadriani előkerül, az biztos, csak idő kérdése. És az idő ebben az ügyben igen fontos tényező. Ha még valakit meggyilkolnának, az nagy botrány lenne.

Ahogy körbenézte a kávézó társaságot, egyre gyanúsabbnak találta őket. Még Elisa is zavart mosollyal viszonzta a felügyelő tekintetét. Nyoma sem volt az ártatlan kék szemeknek, mintha azokban is köd ült volna.

Mégiscsak Ute Weissmann tette talán, de hogyan? Ő azonnal eljött, arra tanú van.

És akkor a felügyelőnek egy szikra gyúlt a fejében! Mi van, ha a férje tette? Ha korábban érkezett vissza a városba, mint ahogy állítja! Nyugodtan fejbe vághatta ő is Danielt, az ajtót neki is kinyitotta volna! Ennek gondosan utána kell járnunk. Végül is a pénzt ketten öröklük, bár nem állítható, hogy nagy szükségük van rá. De egészen más, nagystílusú életet biztosítana számukra. Igen, a férfi! Elképzelhető, hogy ő tette.

A felügyelő hirtelen elhatározással megfordult és Colin őrmesternek intve, hogy kövesse, elköszönt a társaságtól, amelynek tagjai elképedve bámultak utána. Colin őrmester is csodálkozva követte. Mi jutott a főnök eszébe, el sem tudta képzelni.

- Még kávé sem tudtam inni, pedig az öregasszony jó kávé fűz - dohogott magában. Közben beérkeztek az irodába, ahol semmi újabb hír nem várta őket Herr Hadrianiról. Viszont jelentkezett egy benzinkutas, aki gyanúsán találta George Weissmannt, ahogy a kora délutáni órákban tankolt nála.

A felügyelő gratulált magának a megérzéséhez.

A benzinkutas ismerte Weissmannt, mindig ott állt meg, rendszerint egy kávé is ivott. De ez alkalommal gyanúsán viselkedett. A visszajáró pénzt - ami több volt, mint amit borraivalóként adni szokott - otthagya, sietve elhajtott.

Ez igen jó hírnek tűnt mindkettőjüknek, mivel Ute Weissmannról nehezen tudták elképzelni, hogy ilyen brutális bűntényre képes. Colin őrmester szerint a férje a legjobb alkat a gyilkosságra, bár Igor Darkon is kedvenc tettese lett volna. Telefonon felhívták George Weissmannt, aki készségesen beleegyezett, hogy bejön a rendőrségre.

Weissmann - ahhoz képest, hogy jelentéktelen külsejű férfi volt - igen jó ízléssel öltözködött. Kétségbeesett, összetört arccal érkezett meg. A lelkiismeret-furdalás, - gondolta a felügyelő - a lelkiismeret-furdalás! A felesége van bent helyette. Ő követte el, amiért az asszony szenved. Könnyű eset lesz szóra bírni, hiszen feszültek az idegei, remeg a keze, ahogy cigarettára gyújt.

- Kiderítettek már valamit, felügyelő úr? - kérdezte lehangoltan. - A feleségemet nem tarthatják tovább bent. Nincs ellene egy fikarcnyi bizonyítékuk sem. Engedjék haza, lássák be, ő nem tehet.

- Esetleg maga tette? - kérdezte a felügyelő, mézédés hangon.

- Én? - hökkent meg George Weissmann. - Most meg ezt vette a fejébe? Verje ki belőle felügyelő úr, rossz nyomon van. A patika tulajdonosát, azt keresse meg, neki volt indítéka a gyilkosságra. Nekünk nem. Jó anyagi körülmények között élünk. Megkeresem én azt a pénzt, amire nekünk szükségünk van. Nem örültünk meg ilyen szörnyű bűntényt elkövetni, hogy pénzhez jussunk.

- Az egyik benzinkútnál, ahol ismerik magát, igen furcsán viselkedett. Miért? - a felügyelő élesen figyelte a gyanúsított minden rezdülését.

- Tudtam, tudtam - nyögte kétségbeesetten George Weissmann. - Hitvány alak vagyok! Amit elmondok, titok marad?

- Megígérhetem - válaszolta a felügyelő zavarodott arccal - ha nem tartozik az ügyhöz, amiben nyomozunk.

- Utoljára tettem, azt megígérhetem. Csak most az egyszer ne tudja meg Ute! Nem magam miatt. Miatta. Összetörné teljesen. Tudja felügyelő úr, én nagyon szeretem a feleségemet, tudom, sokkal különb nálam. Mégis, ha látok üzleti utam alatt egy csinos fiatal lányt, nem tudom békén hagyni. Ráhajtok, és ha neki megfelel, találkozom vele. Ez történt most is, sajnos. Mióta hazajöttem, folyton rettegek, hogy valamiképpen kipattan ez a dolog, Ute megtudja. El nem hagyna, ahhoz túlságosan szeret, de sokat szenvedne miatta.

Colin őrmester kárörvendve figyelte a felügyelőt, aki teljesen összeomlott.

- A nevét, címét meg tudja adni a hölgynek, hogy ellenőrizhessük - szólt közbe az őrmester, időt hagyva a felügyelőnek, hogy magához térjen.

- Természetesen, itt lakik ebben a városban. Marie Waitz, Alteburger Str. 24., telefon 45-242.

A felügyelő intett az őrmesternek, aki átment a másik szobába tárcsázni. Addig mindketten feszülten hallgattak különböző okokból. Blatt felügyelő nehezen viselte, hogy megint holtvágányra jutott. Elege volt már a sok ártatlanból, végre egy bűnösre volt szüksége.

Colin őrmester visszajött, s csodálkozó arccal a felügyelőhöz fordult.

- Ezen a telefonon és címen nem ismernek semmilyen Marie Waitzot - mondta.

George Weissmann fehér lett, mint a fal.

- Akkor hamis nevet és címet adott meg, felügyelő úr, de meg kell keressék. A rendőrségnek ez könnyen megy! - elhallgatott, mert eszébe jutott Hadriani. Őt sem találták meg.

- Természetesen utánajárunk, de többet kell elmondania a hölgyről ahhoz, hogy megtaláljuk. Hol ismerte meg? - kérdezte Blatt felügyelő.

- Annál a cégnél dolgozik, ahol az üzleti tárgyalásom volt. Többször láttam már, de most együtt jöttünk le a lifttel és megkérdezte, hogy elhoznám-e magammal. Természetesen igent mondtam, így együtt indultunk vissza. Közben megálltunk egy motelnél, ahol kávét ittunk és én megpróbáltam barátságot kötni vele. De finoman értésemre adta, hogy most nem, majd máskor. Azután megtankoltam, ahol a benzinkutas látott, és elsiettem, mert a hölgy visszajött a mosdóból és féltem, hogy eltűnik a ködben, a tolakodásom miatt. Később a városban megvacsoráztam vele és hazavittem, arra a címre, amit mondott. A cím ellenőrzését elmulasztottam. Remélem, annál a cégnél dolgozik, ahol láttam, nemcsak véletlenül volt ott néhányszor. A ravasz bestia! - mérgeződött George Weissmann.

A felügyelő nem tudta mit gondoljon a dolgról, lehet igaz is, meg hazugság is. Hirtelen arra az elhatározásra jutott, hogy elengedi Ute Weissmann, hiszen nincs semmi bizonyíték ellene. Nem tarthatja tovább bent, beismerő vallomás nélkül. Legjobb mindkettőjüket hazaengedni, a városból úgy sem mehetnek el. Különben pedig elege volt már a letartóztatásokból. George

Weissmannt is őrizetbe vehetné nyugodtan, legalább annyi szól ellene, mint a felesége ellen. De legjobb, ha mindkettő szabadlábban van, így könnyebben elárulják magukat, ha bűnösök. Mert nem rossz alibi, amit a férfi feltálat nekik, ha nem találják meg a nőt, az ő hibájuk. Hiszen Hadrianit sem sikerült megtalálniuk. Persze előbb-utóbb nyomára bukkannak, de sietniük kell, az újságok máris gúnyolódnak a rovájukra. Nevetség tárgyává teszik őt és az őrmestert. Ha gyilkosok, akkor sincs veszély, állandó megfigyelés alatt lesznek.

- Rendben van Weissmann úr, elmehet, és magával viheti a feleségét is. Ahogy mondta, nincs bizonyítékunk ellene. Csak arra kérem, a várost ne hagyják el, amíg ez az ügy le nem zárul - mondta barátságosan Blatt felügyelő, figyelmeztetően pillantva Colin őrmesterre, aki rögtön megértette a néma utasítást. Sietve távozott a szobából, hogy elintézzze a házaspár figyeltetését.

- Számíthat ránk felügyelő úr, mindenben támogatni fogjuk, hogy elkapja a mocskos gyilkost. Hogy mennyi bajt kevert! Remélem, a feleségem nem tud meg semmit ebből a kis incidensből! S mielőbb megtalálják a lányt! Így átverni engem, pedig milyen áradó pillantásokat vetett rám a liftben. Csak nem az útiköltséget akarta megtakarítani? Hiszen úgy is elhoztam volna, nem szeretek egyedül ülni a kocsiban. Annyit vagyok úton, az üzlet miatt. Már a kocsiban élem az életemet. Vizontlátásra felügyelő úr, köszönöm a megértését - búcsúzott megkönnyebbülten a férfi.

- Vizontlátásra Weissmann úr, számíthat rám, ha igazat mondott - válaszolta a felügyelő barátságosan bólogatva.

- Oh, az rendben lesz, meg fogja látni - intett vidáman Weissmann, s ezzel el is tűnt, rohanva a feleségéért.

VI.

A patika körül sűrűsödött a köd. Elterjedt a hír, hogy Utét kiengedték; a férje telefonálta meg. Valahogy örültek neki, nem szerették volna, ha ő lenne a tettes. De így viszont megint minden kezdődött előlről. Csak legalább Herr Hadriani kerülne elő! Annyira szerették volna, ha itt lenne közöttük!

Az emberek sorban álltak a patikában, mindenki kíváncsiskodott, alig akartak kimenni, mikor kész voltak. Mindenki bent volt, annyi munka gyűlt össze. A felügyelőnek igaza lett, a gyilkosságok jó reklámnak bizonyultak. Bella hátul intézte a recepteket. A fehér köpenyben még vékonyabbnak hatott, mint egyébként. Fekete szeme tétován rebbent, amikor Igor a vállára tette a kezét. Sápadt, finom arca megfeszült a várakozástól. Megint Elisa törte meg a varázstettejük között.

- Ebből a kenőcsből nem lesz semmi, olyan csomós. Szerencse, hogy Daniel már nem látja. Már kétszer olvasztottam.

- Jó, megnézem - mondta Igor, kifelé menet.

Egyáltalán, tud valaha nyugodtan lenni Bellával? Kétségei támadtak ezzel kapcsolatban. Ez az Elisa folyton a nyomában van, még a patikán kívül is folyton együtt vannak Bellával. Tessék, ez a csomós kenőcs is, nem is olyan borzasztó, nyugodtan be lehetett volna tenni a stand edényébe. Úgy látszik, csak ürügyre volt szüksége, hogy megzavarja őket. Hiszen most izgatottan suttog Bellának. De őt nem olyan könnyű megzavarni, ha akar valamit. Visszament a lányokhoz és leült Bella mellé.

- Beteheti az edénybe Elisa, egyáltalán nem csomós, volt már rosszabb is - s mivel a lány nem mozdult, csípősen hozzátette - vagy szeretné harmadjára is felolvasztani? Akkor ez lenne az egész napi munkája.

Elisa sértődötten indult a laborba. Bella csodálkozva nézett Igorra.

- Miért kellett megbántania, ma mindannyian elrontunk valamit, még maga is kiöntötte a kanalas orvosságot az előbb.

- Igen, kiöntöttem, mert maga nem törődik velem. Állandóan magát nézem, nem a receptet. Ez így nem megy tovább, Bella! Látja, egyáltalán nem biztos, hogy valaha megoldják ezeket a gyilkosságokat. És én addig várjak? Azután törődik majd velem? - Bella nem tudott válaszolni.

Sabina asszony jött a szemetet összegyűjteni a papírkosarokból. Kissé zilált volt, mint általában.

- Hallom, hogy Ute Weissmant elengedték - mondta. - A férje volt itt az előbb, elvitte a holmiját. Egyelőre, míg Herr Hadriani elő nem kerül, nem jön dolgozni. Annyira megviselte a mai nap a rendőrségen. Bizonyítékok hiányában elengedték. A férje nagyon szeretheti ezt az asszonyt. Hát csinosabb sokkal, mint ő. Nekem nem kellene ez a férfi, annyira semmitmondó alak. Maguk ketten meg jobban vigyázhatnak. Már is suttognak magukról. Agnes Hadriani nem fog örülni neki. Bár szerintem jól jár, megszabadul magától - oldalba lökte Igor a papírkosárral. - Soha nem tudtam megérteni, mit eszik magán Agnes. Maga mellett nem lesz nyugodt élete, maga ragadozó - ezzel elvonult, a döbbséget hátrahagyva.

- Megörült ez az öregasszony - nyögött fel Igor, Bellára pillantva.

- De Agnes mit fog szólni, tényleg? - komorult el Bella. - Agnes meg szokta kapni, amit akar.

Sylvia készülődött hazafelé, megállt a vényező sarkán. Kérdőn néztek rá mindketten.

- Arra gondoltam - kezdte, nehezen szedve a levegőt - hogy Igor talán elkísérhetne a kocsiig. A férjem megint rosszul van, így nem tudott értem jönni.

- Természetesen kikísérem, Sylvia, meg vagyok hatva, hogy megbízik bennem. Bella viszont azt hiszi, én vagyok a gyilkos.

- De hát a rendőrség elengedte magát - hápogott Sylvia.

- Csak ugrat engem - sietett megnyugtani kolleganőjét Bella - nyugodtan mehetsz vele, még haza is kísérhet. Ha valami bajod történne, gyanúba keverné magát.

- Nem szükséges, hogy hazakísérjen, a férjem már vár otthon. - Elindultak a laboron keresztül, a mosogatón át, a szabadba. A köd megdöntötte eddigi rekordját. Ez az átka, ha az ember hegyen lakik - gondolta Igor. Megvárta, amíg Sylvia elindul, azután visszafordult a patikába. Örült, hogy végre este nem kell Bellát lesnie. Megvárhatja őt, s talán elmennek vacsorázni zárás után. Ezért nem ment már régebben haza. Mire visszament Bellát már nem találta a vényezőben. Leváltotta Agathát, aki elment uzsonnát készíteni magának meg Robertnek.

- Én leváltam Robertet? - kérdezte Agathától Igor.

- Ha megtenné! - válaszolta Agatha. - Úgy látszik, annyian jönnek, hogy állandóan kettőnek kell elől lennie. A forgalom ma meghaladja a legvadabb influenzás időt. Jó lenne, ha a főnök már előkerülne! - sóhajtotta.

Igor elindult az officinába, átvette Robert helyét. Még három óra volt hátra zárásig.

- Soha sem lesz vége - gondolta Igor.

Agatha és Robert csendesen uzsonnáztak.

- Mindennek vége - gondolta Robert, - átkozott gyilkosság!

Elrontott mindent, ami kettőjük között úgy nézett ki, hogy házasság lesz. Idővel nyithattak volna egy patikát. Keményen kellett volna dolgozniuk és takarékoskodniuk, azzal tisztában volt. De megérte volna Agathaért szenvedni és dolgozni. Milyen gyönyörű lány, a legszebb, akit valaha is látott. Még elgondolni is boldogság, hogy vele jár! Jó, tisztában van vele, hogy Agatha nem úgy érez iránta, mint ő, csak megtűri. De neki ez is elég. Eddig nézhette, csodálhatta, álmódzhatott róla! - És most mindennek vége! Agatha el fogja hagyni! Majdnem sírni kezdett.

Agatha összeszedte az edényeket és kivitte a mosogatóba. Azután elővett egy cigarettát és rágyújtott. Mint kocadohányos, ügyetlenül szívta. Robert elfordult, nem bírta nézni.

- Azt mondom neked, Robert, ha meglesz a gyilkos, minden a régi lesz.

- Te is Agatha? Te is a régi leszel? - kérdezte Robert elszoruló hangon.

- Én is. Addig kibírjuk valahogy. Nem bánám, ha a főnök előkerülne. Nem tetszik ez nekem, hogy nem jelentkezik. Hiszen máskor majdnem minden nap telefonál, ha távol van. Azt hiszem, már nem is él. Talán ő volt az első, a lányával együtt meggyilkolták!

- Aznap éjszaka még ott aludtak a szállodában - emlékeztette Robert Battison. - Reggel mentek el, többnapos túrára. Biztos nincs telefon ott, ahol vannak.

- Ez a sok fecsegés a zsaroló levélről nem téveszt meg engem. A főnök nem tehetette és kész! Erre nincs magyarázat, ez tény. Aki ismeri, nem is állíthatja komolyan, hogy olyan titka lehet, amiért gyilkolni kell.

Robert más véleményen volt, de azt szépen megtartotta magának, Nem szívesen ellenkezett Agathával. Örült, hogy megint a régi. Számára ez volt a legfontosabb.

- Talán szabaddá kellene már tenni Igor Darkont - mondta Agatha -, már rég lejárt a munkaideje, biztos haza akar menni.

- Nem hiszem, hogy elmegy Bella nélkül, őt várja. Tegnapelőtt haza kellett volna vigyük - válaszolta Robert, akit még mindig bántott a dolog.

- Tényleg, nekem sem jutott eszembe akkor, milyen szívtelennek látszunk a felügyelő előtt. Na, menjünk, csináljuk meg a recepteket. Elisa még mindig a kenőccsel van elfoglalva. Ő jó párod neked, Robert, össze lehetne kötni benneteket. Ne mondj semmit! Az a bajod, hogy nem látod be a hibáidat.

Agatha megnézte a dobozokat, amikben a készítésre váró gyógyszerek receptjeit tartották, amiért a betegeknek vissza kell jönniük. Időrendben sorba rakta őket. Mára nem volt egy recept sem. Bella és Igor már megcsinálták a maiakat. Másnapra is csak pár olvasztós kenőcs volt, azokkal kezdte, mert még ki kellett hűlniük, mielőtt berakta a tégelyekbe. Ezeket Robert úgymint utálta. Úgyesen tette az anyagokat egymás után a keverőtálba. Precíz és gyors munkaerő volt. Szeretett dolgozni.

- Elisa, talán jobb lenne, ha itt maradnál a városban, ebben a ködben még neked megy valaki - mondta Robert, a lányhoz fordulva.

Elisa a melegítőre tette a teáskannát. Szendvicseket készített. Azután Sabina asszonyt is odahívta teázni, aki nagyon szerette a teát, de sohasem ereszkedett le odáig, hogy együtt teázzon vagy kávézzon velük. Nem beszélve arról, hogy iszonyodva nézett a citromra meg a tejszínre. Hah, hogy lehet ezzel meginni! Ő maga mindig rumot tett bele. Most is jócskán megöntözte, megérdemli ebben a hidegben. Bezzeg nem jut eszükbe őt hazavinni. Őt nyugodtan fejbevéghatják, akár kétszer is. Vajon meddig kell várnia a villamosra? Igazán marhaság, hogy haza kell mennie. Itt is alhatna. De ezt nem tudta kiharcolni a főnöknél, sőt még kulcsot sem kapott tőle.

Már nem jött senki, nyugodtan teáztak. Még Robert is odament inni egy csészével. Nagyon szerette Elisa szendvicseit, csak úgy falta, tömte magába. Gondosan kerülve Agatha szemrehányó tekintetét. Ilyenkor nem gondolt a kilóira.

- Na, vajon holnap mi vár ránk a vegyszerraktár kövén - kérdezte Agatha szókimondó módján.

- Semmi - válaszolta Igor - semmi a világon. Már mindenki olyan óvatos, hogy nem hagyja magát meggyilkolni. Nem látott senki, semmit, örök homály fogja fedni a patika gyilkosának ördögi személyét.

- Bár igaz lenne, - mondta Bella vágyakozva -, de nem hiszem, hogy így lesz. Azonkívül, ha nem derül ki, ki a tettes, az végzetes lesz ránk nézve. Életünk végéig mindnyájan gyanúsak leszünk, még egymást is méregetjük majd folyton. Nem, ki kell derülnie, ki tette!

- Igaza van Bellának - csatlakozott Agatha hozzá -, a folytonos gyanakvás megeszi az ember idegeit. Ha valaki idegen lett volna, könnyebb helyzetben lennének. De a felügyelő meg van róla győződve, hogy közöttünk van a gyilkos.

- Kiráz a hideg, ahogy ezt mondod - borzongott Elisa -, meddig fogjuk ezt még találgatni? Sohasem lesz vége.

- Még csak három napja, Elisa, csak három napja - mondta az öreg Sabina asszony, aki összeszedte az edényeket, és kivitte a mosogatóba. Mindig a laborban ettek, ha a főnök nem volt bent. Itt kényelmesebb volt, mint a mosogatóban felállított asztaloknál. Az különben is a takarítónő birodalma volt.

Nem jött egy lélek sem, ma sűrűbb volt a köd, mint bármelyik este. Végre bezárhattak, mindent helyreraktak, és mentek öltözni. Nemrég még milyen kedves, békés patika volt ez, szinte mindegyikük ezt gondolta. Soha nem lesz már olyan, mint azelőtt volt. Erre most döbbsen rá. Hallgatagon öltözködni kezdtek, senkinek nem volt kedve beszélgetni. Elisa tovább ült a laborban, ő már készen volt. Bezártak, de sehol egy fia rendőrt nem láttak. Robert és Agatha elvitték Sabina asszonyt, hisz nem nagy kerülő volt. Az öregasszony mogorván fogadta el a meghívást, sóváran pillantva a kedvenc bárjára. De lám, mégis csak hazavitték őt is. Ez jól esett az öreg Sabinának. Ők hárman beültek Igor kocsijába, s ott nem tudták eldönteni, mit csináljanak. Elmenjenek vacsorázni? De nem voltak éhesek. Elisa szendvicsei megtették a magukét. Végül elindultak Bellához.

A kapunál Igor el akart búcsúzni, de Bella behívta egy pohár italra. A nénik elemükben voltak. Össze-vissza szaladgáltak. Száraz sherryt ittak és még két órát elbeszélgettek. Találgatták, ki lehet a gyilkos, de nem jutottak semmire.

VII.

Bella némán feküdt az ágyában. Nem volt szüksége kinézni az ablakon, úgyis tudta, hogy a köd nem takarodott el. A nyirkos hűvös levegő bekúszott az ablakréseken, legtöbb hideg hullám megérintette, azután elégett a kis gázkandallóban.

Két hét telt el Daniel halála óta, és nem látszott semmi eredmény a nyomozásban. Herr Hadriani még mindig nem került elő. Viszont megtalálták George Weissmann lányismerősét, s az igazolta a férfi alibijét. Hogy Ute megtudott-e valamit a dolgról, azt egyelőre homály fedi. Azóta sem jött be dolgozni, sőt kilépett végleg a patikából. A főnök hol lehet, azt nem tudták elképzelni. Mi lesz, ha a gyilkosságok után fogta magát és árkon-bokron túl van a lányával? Kié lesz a patika? Ez nagyon nyugtalanította őket. Különben a törtétekbe már kezdtek belenyugodni. Mit tehettek? Szorongva mentek a vegyszerraktárba, mert azt soha nem felejtik el, ahogy ott Danielt és Edithet megtalálták. Egyre inkább hitték, bár nem mondták, hogy a főnök követte el ezeket a szörnyűségeket.

Bella most végre rászánta magát, hogy felkeljen. Mennie kellett, ha nem akart elkésni. Elisa meg Sabina már biztos el is indultak, ők mindig korán érkeztek. Lement meginni a kávé a nénikkel, akik már megreggeliztek. Furcsán néztek Bellára, nem tudták, szóljanak-e az éjszakai leletről. Arról, hogy a kertben, a kapu mellett, egy márványkeverőt találtak. Véletlen volt az egész, hogy felfedezték, mondták egymás szavába vágva.

- Az éjjel a szomszéd kutyája annyira ugatott, hogy fogtuk magunkat és kimentünk a ködbe, megnézni, mi az - mondta Ursula néni. - De nem láttunk semmit, csak egy tompa puffanást hallottunk, mintha valamit bedobtak volna a kapun keresztül. Nem is találtuk volna meg, ha Sarolta a járdaszegélyben megbotolva el nem esik, bele a bokorba. Ott feküdt a márványkeverő, ahogy a zseblámpa erős fényénél megnézték közelebről a bokor belsejét. Mivel utána nem történt semmi, nem váraoztunk tovább kint a hidegben, hanem bejöttünk, főzni egy forró teát és közben tanakodtunk, mitévők legyünk? Téged Bella nem akartunk zavarni, mert nagyon mélyen aludtál. Aztán, ahogy kész lett a tea, megittuk és megnyugodtunk. Gondoltuk eltesszük ezt a gondot reggelre. Kimentünk egy műanyag szemetes zsákkal, letakartuk a keverőt, ha van rajta ujjlenyomat, el ne mosódjon. Azután ittunk még egy csésze teát és lefeküdtünk.

Bellába rögtön visszatért a korábbi napok csontig hatoló félelme. A gyilkos visszajött, le akart rá csapni. Tudhatta volna, hogy nincs kész, még nem végzett vele. A néniknek köszönheti, hogy nem mászott be hozzá és nem ölte meg álmában azzal a szörnyű márványkeverővel. Ez egy örült. Herr Hadriani megörült, megzavarodott és sorban megöli dolgozóit valamilyen félelmetes, kimondhatatlan okból. Hirtelen eszébe jutott a felügyelő. Annak tudnia kell erről. Felhívta a rendőrséget, de a kétségbeesésére azt hallotta, hogy Blatt felügyelő házon kívül van Colin őrmesterrel együtt. Meghagyta a nevét, telefonszámát, hogy azonnal hívja fel, mihelyt megjött. Teljesen tanácstalan volt, mit tegyen, bemenjen a patikába, vagy várja meg a felügyelőt? Azután eszébe jutott Elisa, aki gyanútlanul, szegény Sabinával, kint áll a hidegben. Hirtelen ötlettel felhívta Igot. Neki még otthon kell lennie, hiszen általában később jár be. Kicsengett tízszer a telefon, de nem vette fel senki. Nehéz szívvel fogott neki az öltözködésnek, közben a néni hívtak egy taxit. Azzal még időben odaér, meg nem is kockáztat annyit, mintha ebben a sűrű ködben gyalog indul neki.

A taxiban már megnyugodott, s arra gondolt, jobb csinálni valamit, mint félelemben várni, hogy mi történik. A patika előtt már ott állt, ahogy sejtette, Elisa, Sabina asszonnyal.

Az órájára nézett, még van öt perc, állapította meg. Nem szerette, ha miatta kint fázna a többiek.

A rendőrt nem látták sehol, biztos nem őrizték már a patikát. Pedig jobb lenne, ha nem egyedül mennének be. Nem tudta, mitévő legyen, elmondja-e nekik az éjszakai esetet, vagy ne?

- Menjünk már be, ne vacakoljon ott - sürgette az öregasszony Bellát - eléggé összefagytam már ezalatt a negyedóra alatt.

Valóban kék-zöld volt az arca. A haja tiszta dér. Szörnyen nézett ki. Biztos leitta magát tegnap - gondolta Bella, miközben kinyitotta az ajtót. Bent mindent rendben találtak, jó meleg volt az étkezőben. Elisa meg ő a laboron keresztül az öltözőbe indultak. Akkor meglátták, hogy a vegyszerraktár ajtaja félig nyitva van. Elisa belekapaszkodott Bellába és rémülten mutatott a másik kezével a raktár felé. Legyökereztek. Sabina asszony viszont berohant, és felsietett mellettük a lépcsőn az öltözőn át a vegyszerraktárba. Akkor ők is rohanni kezdtek és meglátták Herr Hadrianit. Az asztal alatt volt, pont úgy, ahogy korábban Daniel és Edith. Ott feküdt Herr Hadriani, látszólag élettelenül. Az öreg Sabina rávetette magát, és szívszaggatóan zokogni kezdett. Bella nekítámaszkodott az ajtófélfának, az ájulás környékezte. Elisa sikoltozni kezdett, de hirtelen abbahagyta, odaugrott Sabinához és elrántotta a jajongó öregasszonyt. Ekkor már Bella is magához tért és segítette felemelni Herr Hadrianit. Nyöszörgés hagyta el az idős férfi száját, de nem volt magánál. Az öltözőből gyorsan hoztak egy pár takarót, köpenyeket. Arra fektették óvatosan, mozdítani nem nagyon merték. Bella lerohant a telefonhoz, azonnal hívta a mentőket, azután újra megpróbálta elérni a felügyelőt, aki még mindig nem volt bent. Bella elmondta az ügyeletnek, hogy mi történt, és kérte, hogy értesítsék mielőbb a felügyelőt. Azután rohant vissza a vegyszerraktárba. Nem mertek hozzányúlni a beteghez, hiszen fejsérülésnél jobb nem mozgatni a beteget. Az öreg Sabina abbahagyta a szívet tépő zokogást, csodálkozva nézte szeretett főnökét, aki a halál torkából menekül meg, legalábbis úgy tűnt. Csengetés hallatszott letről. Bella rohant kinyitni az ajtót, de a mentő helyett a felügyelő meg Colin őrmester toporgott ott. Látszott rajtuk, semmit se tudnak. Bellától kérdezték, mi történt?

- Nem mondták a központban? - csodálkozott a lány.

- Még nem voltunk bent - válaszolták és rohantak mindhárman a vegyszerraktárba, ahol Elisa kétségbeesetten próbálta visszatartani az öreg takarítónőt attól, hogy a főnökre vesse magát. Blatt felügyelő mély megdöbbenéssel nézte a sérült férfit. Ezt keresték, mint gyilkost? Most itt fekszik áldozatként, nem tudták megvédeni a könyörtelen gyilkostól. Legszívesebben ő is sírva fakadt volna a takarítónő mellett. Ehelyett vitte a régi rutinja, az agya minden lehetséges nyomott lefényképezett.

Közben megjöttek a mentők, az orvos megnézte a beteget. Aggodalmasan csóválta a fejét.

- Nagyon rossz állapotban van, a pulzus alig tapintható, a szívhangok is gyengék. Azonnal kórházba kell szállítani, a fejsérülése életveszélyes. Műtétet kell elvégezni rajta.

- Magához tér még, doktor úr? - kérdezte a felügyelő olyan kétségbeesett hangon, hogy az orvos megszánta.

- Mindent megpróbálunk, hogy elmondhassa, ki ütötte le, hogy ezeknek a szörnyű patikai gyilkosságoknak az elkövetője lepleződjön - válaszolta az orvos, de magában nem volt biztos benne, hogy ez sikerülni fog. Mire beérnek, ez az ember halott. - Ezt kellett volna mondania. Ez közelebb állt az igazsághoz.

Letámogatták Sabina asszonyt, erős kávéit itattak vele. Bella, mielőtt odaadta volna, jó adag konyakot öntött hozzá. Ez szemmel láthatóan jót tett neki. Ők ketten Elisával szintén ittak, meg a felügyelő is az őrmesterrel, egy kávé.

A felügyelő csodálkozva kérdezte Bellától: - Mi van ezzel az öregasszonnyal? Úgy csinál, mintha közeli hozzátartozója lenne Herr Hadriani.

- Bizonyos értelemben az. Sabina asszony csak vele törődik a patikai dolgozók közül és a főnök is eltűr neki sok mindent. Nagyon régen itt dolgozik, a legrégebb alkalmazott - válaszolta Bella.

- Így érthető a fájdalma - vélte a felügyelő.

Bella a kezeit tördelte. - Mi lesz most? Lassan ki kellene nyitni a patikát, de én nem tudok odaállni a tára mögé. A kezem is remeg az izgalomtól, nem vagyok olyan állapotban, hogy a receptekre figyeljek - mondta.

- Írjanak egy táblát, hogy betegség miatt zárva. Azt nem írhatjuk ki, hogy gyilkosság miatt zárva - válaszolta Colin őrmester Bellának.

Elisa már hozta is a táblát. Volt nekik ilyen készen. Máskor is előfordult, hogy betegség miatt zárva voltak. Csak ültek tovább némán, a felügyelő felment a helyszínelőkkel. Ebben az esetben az áldozat még élt, de ki tudja, meddig? Az öreg Sabina magához tért és kivitte a mosogatóba a csészéket. Kávét készített be a többieknek, akik nemsokára jönnek, a szörnyű hírre nem számítva, kivéve a gyilkost, aki most megint lecsapott.

- Vajon ki tehetette, már szétpattan a fejem, annyit töröm - kezdte Elisa. - Eddig szegény Herr Hadrianit gyanúsítottam. Azt hiszem, a többiek is kezdtek hinni a bűnösségében. És most tessék! Nem ő tette!

Bella is büntudattal gondolt a reggeli gyanúsítására. Erről jutott eszébe, hogy a felügyelőnek még nem szólt az éjszakai támadásról. Elisának sem mondta még, ezért most elmesélte. A konyhából sátáni kacaj hallatszott. Megdöbbenet néztek egymásra Elisával. Egyáltalán nem találták humorosnak a helyzetet. Az öreg takarítónő tovább nevetett magában. Nem mertek neki szólni, lehet, megőrült bánatában.

Közben megérkezett Sylvia Marsch és az öregasszony, abbahagyva a nevetgélést, bekapcsolta a kávéfőzőt. A barnahajú Sylvia nagyon izgatott volt. Kint a rendőrök már rosszat sejtettek vele. Különben is nagyon rossz éjszakája volt, a férje nehezen viseli a ködös időt, alig aludt valamit. Ráadásul valaki felhívta telefonon és rémes hangon azt suttogta, most te következel.

A felügyelő jött lefelé a lépcsőn, mögötte a többiek. Sylvia tágra nyílt szemmel, rémülten bámult a kezükre. A borzalmas ládát várta, amiben egy kollégát sejtett. De mert a kezek üresek voltak, megkönnyebbülten rogyott az egyetlen karosszékbe, a laborban. Bellának összeszorult a szíve, ha arra gondolt, milyen csalódás lesz neki, ha megtudja, hogy mégis történt az éjszaka tragédia. Kiment az étkezőbe, hogy kávé hozzon. Nem volt kedve megmondani Sylvianak, hogy mi történt. A felügyelő mondta el tapintatosan az újabb gyilkossági kísérletet.

- Tudtam - sikoltatta Sylvia Marsch - ezek mind azt hitték, hogy Hadriani gyilkolta halomra az embereket, de én biztos voltam benne, hogy nem, s most halott! Megölték!

- Nem értette jól, Marsch asszony, Herr Hadriani nem halt meg, ha magához tér, talán megoldódik a szörnyű rejtély - mondta Colin őrmester.

- Hála istennek - sóhajtott Sylvia még mindig halálsápadtan. - Herr Hadriani nagyon jó ember. Semmiféleképpen nem követhetett el szégyenletes dolgot. Ha zsarolták is, az biztos, hogy nem valami régi bűn miatt, mint a többiek hiszik. Most majd megvédi magát az alattomos rágalmtól.

- Nekünk meg kezdődik minden előlről - mondta Elisa. - Hol volt ekkor és akkor! Már az agyamra megy!

Agatha és Robert egyszerre jöttek és már mindent tudtak. Az öreg Sabina asszony épp vitte ki a szemetet, mikor jöttek. Azonnal elmondott nekik mindent. Agatha töprengve nézett körül, Bella elfordult, Elisa bánatosan visszanezett. Sylvia Marsch magába roskadtan ült. Megint nincs más alibije, csak a férje. Ez jutott eszébe, fogalma sem volt, miért? Hiszen rá csak nem gyanakodnak!

Robert lehangoltan ült Elisa mellett, nem nézett Agathára. Engem gyanúsít megint, örült ez a nő. Mi a fenének vágnám fejbe Herr Hadrianit? Erre nem gondol, s ráadásul mentem járni egyet az este és ő hiába keresett telefonon. Elegem van ebből a buta tyúkból!

Rémülten vette észre, hogy a felügyelő az irodajaajtóból int neki. Megadóan masírozott az irodába. Miért engem? Pont engem hív elsőnek. Leült anélkül, hogy helyet kínáltak volna. Sőt a kávéját is magával hozta. Legalább kavargatta zavarában.

- Nagyon sajnálom magukat - kezdte Blatt felügyelő - kellemetlen ez a folytonos gyanúsítgatás. A mi hibánk, hogy nem figyeltettük már a patikát. De a rendőrfőnöknek az volt a véleménye, hogy fontosabb dolguk is van a rendőröknek. Őszintén szólva, mi sem számítottunk több gyilkosságra. Ez most már teljesen váratlanul ért bennünket. Biztosra vettük a patika főnökének a bűnösségét.

- Nem lehet, hogy saját maga okozta a sérülését, azt a látszatot keltve, hogy leütötték? - kérdezte Robert élénken. Nemrég olvasott egy detektívregényt, abban csinálta a gyilkos, hogy megmérgezte magát, így kerülve el a gyanút.

- Erre mi is gondoltunk, bár a sérülés nagyon súlyos, bele is halhat. Majd az orvos szakértő adja meg a választ erre egyértelműen. Végtelenül hálás lennék, ha addig mindenki őszintén válaszolna a kérdéseinkre. Mert bizony maga sem mondott igazat, amikor az alibijét sziklaszilárdnak állította be. Valaki kihallgatta a beszélgetésüket Agatha Hellerrel. Maga, Battison, nem volt a kérdéses estén az anyjával és Agathával, mint ahogy vallomásában állította. Itt járt a patikában és beszélt Daniellel. Mivel a szemébe nevetett magának és megtagadta a kérését, hogy ne szóljon a főnöknek a hibájáról, fogta magát és leütötte, amikor az lehajolt valamiért. Így volt, kár tagadnia. Segít magán az őszinte beismerés - biztatta meleg hangon a felügyelő. - Herr Hadriani magához tér és elmondja, hogyan ütötte le, és akkor vége a játszmának Battison, úgy vigyázzon! Vagy van alibije a tegnap estére? De nehogy azt mondja, hogy az anyjával és Agatha Hellerrel üldögélt megint, mert az egy fabatkát sem ér!

Robert arcán csorogni kezdett a verejték, ugyanakkor egy jeges kéz szorongatta a torkát, úgy érezte.

- Nincs semmi alibim, csak sétáltam az este céltalanul. De az isten szerelmére, felügyelő úr, anyám életére esküszöm, nem én tettem! Ártatlant csak nem akar elítéltetni!

- Ezt nem hiszi el a bíró csak úgy, szép szóra. Ezt be is kell bizonyítania - válaszolta Blatt felügyelő maró gúnnyal. Milyen szerencse, hogy hallgatott az őrmesterre, az ő ötlete volt, hogy Battisonnak ezt mondják. És telitalálat volt. Colin őrmester elégedetten jegyzetelt, lám, ez az ősrégi módszer néha bejön. Ő mindig gyanakodott erre a vörös fejűre. Na, csak legyen bent egy hétig, mindent kiszednek belőle!

- Utoljára kérdezem: mit tud a gyilkossággal kapcsolatban? - szúrtak Blatt felügyelő szavai vészjóslóan.

- Nem tudok semmit - válaszolta Robert dacosan - amit tudtam, elmondtam. Remélem, Agathanak nem lesz baja belőle? Ő nem tehet semmiről!

- Szerencséje, hogy nem eskü alatt vallotta. De így sem vet rá jó fényt. A rendőrséget félrevezetni! - dühöngött a felügyelő.

- Agatha nagyon becsületes, előbb-utóbb elmondja, amit tud -, válaszolta Battison.

Magában örült, hogy kiderült az egész. Állandó feszültségben él a gyilkosságok óta. Szorongva várja, hogy mikor leplezi le Agatha.

- Elmehet Battison, majd még folytatjuk. Most írja alá a vallomását. Majd meglátjuk, mit mond Herr Hadriani, ha magához tér.

- Azt semmiképpen nem, hogy én tettem - sikoltotta a vörös férfi, nem törődve azzal, hogy kihallatszik.

- Remélem is! - válaszolta a felügyelő, aki valahogy megsajnálta ezt a gyenge alakot. - De figyelmeztetem, hogy nem hagyhatja el a patikát az engedélyem nélkül.

- Ugyan felügyelő úr, hová is mennék? - Leverten ment ki az irodából.

- Azért lehet, hogy ő tette. Néha a gyenge alakok, ha sarokba szorítják őket, odasújtanak kínzójukra - bölcselkedett az őrmester. Neki mindig is kedvence volt Robert, mint gyilkos. A felügyelő is gyanakvóan nézett utána. Több, mint két hete történt az első gyilkosság! Ilyen még nem volt. S most ott állnak, ahol az első esetről. Eredmény semmi. De talán Robert Battison a megoldás.

- Hívja be Bella Borgmann - mondta a felügyelő Colin őrmesternek - Valami van, amit feltétlen el akar mondani. Az ilyesmit jobb azonnal meghallgatni, nehogy meggondolja magát.

Colin őrmester vonakodva indult az ajtó felé. Szerinte inkább Agatha Hellert kellett volna kihallgatni, mert így összebeszélnek Robert Battisonnal és esetleg megint hazudik ez a lány. De nem szólt a felügyelőnek, nem volt kedve vitatkozni. Neki kezdett határozott elképzelése lenni a gyilkosról. Valami elindította benne a gyanút, de nem tudott rájönni, mi lehetett az.

Bella Borgmann leverten ült a megszokott karosszékekben. Már utálta ezt az irodát. Nem érezte a patikához tartozónak magát. Rájött, hogy a felügyelőt meg az őrmestert is utálja. Ezek sohasem fogják felderíteni ezt a bonyolult esetet. Ha Herr Hadriani nem tér magához, el vannak veszve. A gyilkos újra lecsap, megint és megint, egészen addig, amíg ki nem irtja a patika dolgozóit.

- Istenem, add, hogy a főnök meggyógyuljon! - kérte Bella némán fohászkodva.

- Borgmann kisasszony! - kezdte a felügyelő, aki megérezte a lány ellenszenvét. - Tudom, mérges ránc, hogy még mindig nem találtuk meg a gyilkost. De be kell látnia, rendkívül bonyolult ügy ez. És mindenki hazudik nekünk, ami hátráltatja a munkánkat.

- Én nem, felügyelő úr, én csak az igazat mondtam maguknak - válaszolta Bella csendesen, minden indulat nélkül.

- Mégis az a benyomásunk, hogy nem mond el mindent, amit tud. Elhallgat valamit előlünk. Meglehet, hogy semmi köze az ügyhöz, de hagyja, hogy ezt mi döntsük el.

- Erről jut eszembe, felügyelő úr, már hívtam reggel telefonon. Az éjszaka a nénikéim kutyaugatásra ébredtek, s mivel az nem akart megszűnni, kimentek megnézni, mi az oka? És akkor valaki a kapun keresztül bedobott valamit, amit később megtaláltak egy bokorban. És mit gondol, felügyelő úr, mi volt az? Remélem, kitalálja!

- Csak nem a maga rögeszméje, a márványkeverő? - kérdezte Colin őrmester. Bella csodálkozva nézett rá.

- De bizony, az! Mit szól hozzá? Valaki meg akart gyilkolni vele az éjjel, de a nénik megzavarták.

- Nem biztos, hogy bántani akarta - válaszolta az őrmester -, hanem a gyanút inkább magára terelni.

Bella erre nem is gondolt! És ez most megnyugtatta. Hisz akkor az ismeretlen nem akarta elintézni őt. Most nem - mondta egy ördögi hang, belül a lelkében.

- Nem igazodom ki ezen a gyilkoson, mert nem tudok, s így nem hallgatok el semmit. Elutazom és nem jövök vissza addig, amíg ki nem derítik az egészet!

- Ezt nem teheti - válaszolta Blatt felügyelő -, hiszen lehet maga is a gyilkos. Amíg az ügy le nem zárul, maradnia kell. Nagyon sajnálom -.

Bella összeszorította az ajkát és nem szólt semmit.

- Mit csinált tegnap este vagy éjszaka? - kérdezte az őrmester.

- Korán lefeküdtem, mert elég fárasztó napunk volt. Mást nem tudok mondani. Semmi előjele nem volt, hogy ez fog történni.

- Na jó, ha más nincs, elmehet, Borgmann kisasszony. Továbbra is legyen óvatos és küldje be Sylvia Marsch asszonyt.

- Ezek a kihallgatások nem vezetnek semmire. Aki hazudik, továbbra is azt fogja tenni, a többiek valóban nem tudnak semmit - morogta a felügyelő.

- Dehogyan vezetnek! Hiszen Robert Battisonnak hamis alibije van. Ez is most derült ki! - Az őrmester nem hagyta érdemét kisebbíteni.

Sylvia Marsch valóban nem tudott semmi lényegeset mondani. Otthon volt a férjével, csak ő igazolhatja az alibijét. Ráadásul rosszul volt a szíve miatt és nagy adag nyugtatót kapott, így nagyobb részt mélyen aludt. Sylvia változatlanul kitartott egy kívülálló, örült gyilkos személye mellett. Mivel semmi érdemlegeset nem tudtak kiszedni belőle, elengedték.

Colin őrmester megpróbálta a kórházat hívni telefonon, hátha közben Herr Hadriani magához tért. A kórház jelentkezett, de a sérült olyan rossz állapotban volt, hogy a műtétet sem merték megkockáztatni.

- Kizárt dolog, hogy saját maga okozta volna a sérülését. Lehetséges, hogy még magához tér, s akkor rögtön szólnak a rendőrnek, aki erre vár. Viszont megérkezett a lánya, - mondta a felügyelő, s a többiek kihallgatását Colin őrmesterre bízva, a kórházba rohant.

Kint letargiában ültek a dolgozók, nem néztek egymásra, megint mindenki a másikat gyanúsította.

Ute Weissmann is megjelent a férjével. Neki megint nem volt alibije az éjszakára. A férje szokás szerint üzleti úton volt, késő este érkezett meg. Most lelkiismeret-furdalástól elgyötörtén ült a felesége mellett. Hogy mondja meg a felügyelőnek, amit megérkezésekor látott? Fény villant a patika ablakán, amikor az autóval a ház elé hajtott. Amikor kiszállt és közelebb ment a patikához, már nem látott semmit. Így azt gondolta, hogy képzelődött, talán az autó lámpái tükröződtek, és hazament. Annyira fáradt volt a hosszú vezetés után, hogy a szeme is káprázott. Ute már aludt és ő is lefeküdt, majdnem ruhástól. Talán, ha akkor hátramegy, a patika hátsó ajtajához, megmentheti Herr Hadriani életét.

Colin őrmester őket akarta behívni, de látva a férfi idegességét, gondolta, hadd puhuljon, még mielőtt kihallgatja. Inkább Sabina Schneidert szólította. Bella, aki szemben ült az irodaajtóval, azt hitte leszédül a székről. Hirtelen megjelent a szeme előtt egy régi kép, amit az agya félelmetes élességgel bevetített. Érezte, ha tovább ülve marad, sikoltozni fog, hisztériás rohamot kap. Felállt és hátra ment a vényezőbe. Igor csak erre várt. Követte az izgatott lányt, érezte, hogy valami történt vele.

Bella kibámult a ködbe. Teljesen összezavarodott, szeme előtt újra megjelent ugyanaz a kép. Mint egy fényképezőgép lencséje, olyan volt a szeme. Megkapaszkodott Igor kezébe, aki megnyugtatóan simogatta a haját.

- Tudom, ki a gyilkos - suttogta fojtott hangon. Igor döbbenetesen nézett rá. - Megzavarodott - gondolta magában.

- Nem csodálom, már nekem is megtámadja az idegeimet ez az ügy. De nem vitatkozott a lánnyal, hanem ráhagyta. Honnan tudhatná, honnan sejtethetné, mi az igazság. Ezek a nők annyira érzékenyek, beképzeltnek mindenfélét. Különösen ez a Bella, az álmaival, a megérzéseivel.

- Nem hisz nekem - panaszkolta Bella - ugye, Igor, maga egy szavamat sem hiszi el? De a gyilkos majd elhiszi, ha igazam van a személyét illetően. És nekem már elegendem van ebből az örökös félelemből, inkább cselekedni fogok. Megvárom, amíg Colin őrmester kihallgat mindenkit. Nem fog jutni semmire. - Bella keserűen felkacagott. - Semmire! A gyilkos nagyon ravasz és valószínű, hogy örült. Feltételezem, hogy szándékában áll valamennyiünket halomra gyilkolni. Ezért tenni kell ellene valamit, mégpedig sürgősen! - Bella már nem remegett. Kiszabadította magát Igor karjából, aki már magához szorította, hogy megnyugtassa.

- De mit akar tenni? - kérdezte Igor idegesen. - Vigyázzon! Robert élesen figyel bennünket. Kiderült, neki hamis az alibije, ahogy maga mindig is mondta. Beszélt Daniellel aznap este, amikor meggyilkolták. Ha ő volt az, jobb lenne hallgatni Bella, a rendőrség úgyszólván fogja ezek után.

- Tudom, mit csinállok, meg kell tennem! Magának csak egy dolga lesz Igor, ha azt akarja, hogy életben maradjak. Állandóan figyelnie kell engem, soha nem hagyhat magamra. Magában megbízom, ebben a két rendőrben nem. Ezekről nyugodtan elteheti láb alól a gyilkos az egész patikát. De maga a sárga macska-szemeivel távoltarthatja a veszélyt tőlem. Nem kell mindig mellettem lennie, de a közelemben.

- Ez kedvemre való feladat. Bella, mindig is ezt szerettem volna tenni. De túl nagynak tartom a kockázatot, nem helyeslem, félttem magát! - válaszolta Igor, megragadva Bella kezét.

- Nocsak, akkor hisz nekem! Az előbb képzelődőnek, zavarodottnak tartott. De ha túl leszünk rajta, belátja, hogy igazam volt.

- Bár már ott tartanánk, hogy egymással is foglalkozhatnánk, nem csak ezzel a borzasztó ügyel. De igaza van, le kell lepleznünk a gyilkost, mielőtt még több áldozatot szed közülünk. A felügyelőnek tudnia kell arról, mit tervezünk. Tanácsot adhat, mégis csak ő a szakember, mi meg amatőrök vagyunk. Bella, írja le a gyilkos nevét erre a papírra, ne mondja ki hangosan, még meghallja valaki.

- Nem, jobb, ha maga nem tudja, még amilyen nyílt, elárulná magát. Különben az is előfordulhat, hogy tévedek és magának mindenkit figyelnie kell, nemcsak azt, akit én megnevezek.

- Jól van, próbáljuk meg, de a felügyelőnek tudnia kell, mire készülünk. Ehhez ragaszkodom - válaszolta Igor.

- Rendben van, nem bánom - egyezett bele Bella és visszament a laborba.

Közben Colin őrmester mindenkit kihallgatott, de semmi lényegeset nem tudott meg. George Weissmant megnyugtatta, amennyire tudta. Semmi értelme nem volt, hogy idegesítse magát olyasmivel, amin nem tudott már változtatni.

Közben hozattak két tálca szendvicset egy közeli csemegéből, kávé és teát ittak hozzá. Az őrmester is leült közéjük. Mindig is az volt az elve, hogy kötetlen csevegés közben többet tud meg az ember, mint a kihallgatás során. Ez a Bella Borgmann például titokban tart valamit. Jó

lenne megtudni, mi az? Lehet, hogy nem tartozik az ügyhöz, de könnyen lehet, hogy fontos. Át is ült mellé, hátha sikerül szóra bírni. Csendben, hogy a többiek ne hallják, megkérdezte.

- Borgmann kisasszony, magát majd szétfeszíti az indulat. Valami eszébe jutott, vagy rájött valamire. Nem mondaná el, mi az? - kezdte óvatosan.

Bella elismerően nézett rá. Nem is olyan ostoba ez az őrmester, mint amilyennek látszik!

- Igen - válaszolta hangosan, hogy mindenki odafigyeljen - azt hiszem, rájöttem valamire. Mégpedig arra, hogy ki a gyilkos!

Szavait mélységes csend követte. Nem nézett senkire, nehogy elárulja a szeme, kire gondol. Örületes vágyat érzett, hogy a gyilkos arcába bámuljon, de tudta, hogy azzal minden elveszne. Hiszen nincs bizonyíték, csak az ő fantazmagóriája. De ő egy percig sem kételkedett igazában.

- De kisasszony - hápogott az őrmester - az előbb nem tudott semmit!

- Az előbb nem - válaszolta nyugodtan Bella -, de aztán rájöttem.

- Jobb lett volna, ha bejön az irodába és elmondja nekem, mire jött rá - mérgelődött Colin őrmester, kávéját dühösen visszarakva.

- Nem kényszeríthet rá, hogy elmondjam, ha nem akarom. Márpedig nem akarom elmondani, amíg nincs bizonyítékom. Semmi kedvem hallgatni gúnyolódásukat a látomásaimról, álmaimról. Maguknak tények kellene, nem teóriák. Azokat szerezzék meg maguk. Most pedig hazamegyek, elegendem van az egészségből. Halálosan fáradt vagyok, egyedül akarok lenni. És ebben nem akadályozhat meg, hacsak nem tartóztat le.

- Nem tartóztathatom le, nevetséges, milyen alapon? - Colin őrmester érezte, hogy Bella elszánta magát valamire. - De remélem, tisztában van a veszéllyel, amibe ezzel a kijelentésével került.

- Nem érdekel a veszély, eddig is abban voltam. A gyilkost leleplezem, ha addig élek is, bármennyire rafinált örült is. - Még mindig nem nézett senkire, felment az öltözőbe. Igor is felszaladt a gyógyszerraktárban lévő öltözőbe. Nem hagyja magára Bellát, ha az utcán kell aludnia éjszaka, akkor sem. Remélte, hogy az őrmester megértette mit akarnak, úgy tűnt, vette a lapot.

A többiek döbbsen ültek a laborasztal mellett, szendvicsromokkal körülvéve. Robert izgalomában már a tizediket fogyasztotta. Agatha most nem törődött vele. Haragudott Bellára, miért nem öntött tiszta vizet a pohárba. Itt vannak mind, elmondhatta volna, kit gyanúsít. Némán hagyták, hogy Igorral elmenjen, az őrmester sem szólt egy hangot sem.

Kilépve a ködbe alább hagyott Bella bátorsága, bár tudta, most még nem fenyegeti veszély. Az őrmester ott tartja a többieket, míg ő hazamegy Igorral. A nénik és Igor, ezekre számíthat a házon belül. Remélheti, hogy az őrmester, kint a kertben, rendőrökkel vigyáztat rá. Még ha nem hisznek is neki a felügyelők.

Beszálltak Igor kocsijába, ahol kényelmesen elhelyezkedett. Szerette ezt a kocsit, sokkal kényelmesebb volt, mint amilyenben valaha is ült. A férfi ügyesen vezetett a nagy forgalomban, nem látszott rajta az izgalom. Úgy érezte, végre tesznek valamit, hogy kikeveredjenek ebből a sötétségből, ami lassan három hete fojtogatja. A kapunál Bella kiszállt, egy pillanatig tétovázott, azután kinyitotta a garázshoz vezető kaput. Régebben neki is volt kocsija, de valahogy nem tudta megszeretni, hogy azzal járjon dolgozni. Eladta hát.

A nénik már izgatottan várták, ugyanis hírül vették valahogy a főnök elleni gyilkossági kísérletet. Jó erős italt keverték a hideg és az izgalom ellen. Egyikük fölment előkészíteni a

vendégszobát Igor Darkonnak. Ők ugyan nem helyeselték Bella tervét, túl nagy a kockázat, úgy vélték. Azután leültek a tűz mellé, kortyolgatva az italokat, felkészültek a hosszú várakozásra.

A felügyelő egy óra múlva érkezett meg, Colin őrmesterrel. A dér belepte a hajukat. Kint a kertben körülnéztek, mielőtt bejöttek.

- Herr Hadriani nem tért magához - mondta a felügyelő - idegileg is, testileg is leromlott állapotban van. A lánya is ezt erősítette meg. Azon a szörnyű éjszakán, amikor Daniel Goldmannt meggyilkolták, az apja itt volt a városban. Agnes Hadriani azóta is szörnyű kétségek között van, mert fogalma sincs, mi történik körülötte. Az apja megesküdt, hogy semmi köze nincs a két ember halálához, de tudja, ki a gyilkos! Nem mondhatja el senkinek, még a lányának sem, mert a gyilkos miattuk követte el szörnyű tettet. Gondoskodni fog róla, hogy többet ne gyilkoljon. Ennyit tudott meg tőle, többet semmi áron nem akart elárulni. Ők azon a reggelen valóban elindultak, mintha a hegyekbe mennének, de valójában visszatértek a városba és egy elhagyott környéken házat béreltek, s amennyire lehetett, külsejüket megváltoztatták. Nappal otthon maradtak. Apja csak éjszaka ment el. Azon a bizonyos éjszakán, amikor Edith Webert meggyilkolták, szintén elment. Szörnyű állapotban érkezett haza, beszélni nem tudott. Ő azt hitte, megzavarodott. Egyre csak azt hajtogatta: Miért kellett megölnöd? Megőrültél? Hogy tehetted ezt! Az apja lázalmában ide-oda dobálta magát, amíg ő erős nyugtatót nem adott neki injekcióban, mert megitatni nem tudta. A fogai remegtek, attól kellett félni, hogy elharapja a poharat. Ő soha nem fogja ezt az éjszakát elfelejteni. A köd a magányos házat teljesen beburkolta, ő egyedül volt ideglázás apjával, teljesen védtelenül. Állandóan figyelte a kinti zajokat, és ha telefon lett volna a házban, feltétlenül hívott volna bennünket.

Reggelre aztán az apja magához tért, megint a régi volt. Arra kérte, ne menjen sehova, hamarosan elmond neki mindent, bízzon benne, minden rendbe jön. Agnesnek arra a kérdésre, hogy kit öltek meg az éjjel, azt válaszolta, hogy Edithet. Ő találkozni akart vele, de későn érkezett. Mire a patikába ért, Edith már halott volt. Agnes könyörögve kérte, menjenek el a rendőrségre, mondják el, ki a gyilkos, mert halomra ölhet mindenkit, még őket is. Az apja megnyugtatta, hogy többet nem gyilkol ez a szegény, mert nincs szükség másokat elhallgattatni, azok nem tudnak semmit. Ez a szerencsétlen miattuk tette, mit tett, ezért nem mehetnek a rendőrségre. Tudja, hogy ilyen áron szörnyű bűn a titkot megőrizni. Bár már Daniel első fenyegető hangjára elmondott volna mindent a lányának, de nemcsak az ő titka volt, ezért hallgatott. A gyilkos megeskette őt, hogy nem mondja el Agnesnek. Ám ő most már látja, hogy a lánya többet szenved így, mintha az igazságot tudná. Ezért elhatározta, hogy elmennek innen mind a hárman, messzire, ahol a rendőrség nem találja meg őket. A szerencsétlen bűnöst kezelteni fogja, talán sikerül vele megértetni, milyen szörnyűséget követett el. Azután leányának is elmond mindent, mert érzi, addig nyugalmuk nem lesz.

Hogy nem mondta el mindezt már régen a lányának, ezt soha, de soha nem fogja magának megbocsátani. Annyira zaklatott és feldúlt lett beszéd közben, hogy Agnes nem merte tovább faggatni, ráhagyott mindent. Reggelit készített, azután megpróbáltak pihenni, hiszen éjszaka nem aludtak.

Az elkövetkező két hétben készítették elő az útjukat. Új-Zélandba akartak menni. Pénzüik volt elég, egy svájci bankban, az nem okozott gondot. Édesapja még hamis útleveleket is szerzett mindhármuknak, hogy új életet kezdjenek. Azt tervezte, hogy ügyvédjéhez juttat egy levelet, amit az elvisz a rendőrségre.

Abban részletesen leírta volna mi történt és a tettes beismerő vallomása is benne lett volna. Viszont a gyilkosnak meg kellett volna ígérnie, hogy ideggyógyintézetbe megy, ahol kezelteni fogják. Ehhez ragaszkodott az apja, mert nem akart kockázatot vállalni.

Tegnap este elment, hogy találkozzon a tettessel. Álmában sem gondolta, hogy veszély fenyegeti, a gyilkosban teljesen megbízott. Az útlevelet elvitte neki és úgy volt, hogy már hajnalban útra kelnek. A patikát Sylvia Marsch gondjaira bízta, amíg a dolgok tisztázódnak.

Agnes már rosszat sejtett, amikor pár óra múlva nem érkezett meg az édesapja a gyilkossal. De nem tudta, hol keresse. Arra álmában sem gondolt, hogy a patikában találkoznak. Ott, ahol annyi szörnyűség történt. Iszonyú félelemben töltötte megint az éjszakát. Édesapját látta maga előtt szétzúzott koponyával, meg a szörnyű gyilkost, amit a ház körül ólálkodik és lesújtani készül rá. Nem mert elindulni a rendőrségre, mert apja szigorúan a lelkére kötötte, hogy ne mozduljon ki a házból, amíg vissza nem jön. Folyton csoszogást hallott a kertből, de lehet, hogy csak képzelődött. Mindenesetre emiatt sem mert kimenni a kertbe. Bezárkózott és csak délután merészkedett ki újságot venni, apja tilalma ellenére. Ott olvasta a tragédiát és fejvesztve rohant a kórházba. Szegény lány iszonyú állapotban van és nincs senki mellette - mondta a felügyelő, szemrehányóan Igorra nézve.

- Hiába lennék ott, ha nem tudom azt adni, amit tőlem vár - válaszolta tárgyilagosan Igor. - Bella viszont életveszélyben van, felügyelő úr.

- Bizony, nagy kockázatot vállalt Borgmann kisasszony, de tudom milyen önfejű, nem hallgatna ránk. És meg kell mondanom, ez a legrövidebb mód a gyilkos leleplezésére. Nagyon ravaszul vezeti a szálakat. Mi mindent megteszünk, hogy biztonságban érezze magát.

- A többiek ott vannak még együtt, bent a patikában? - kérdezte Bella. - Nem mentek haza?

- Nem, bent vannak és találgatják, ki lehet a gyilkos. Persze nem jutnak semmire. Megvárják, hátha Hadriani magához tér és megnevezi a tettet. A gyilkosnak hamarosan cselekednie kell, ha nem akarja, hogy leleplezzék. Mert nem tudhatja, hogy maga mit tud, milyen bizonyítéka van. Nekünk nincs más dolgunk, mint várni. Legyen nyugodt, vigyázzunk magára. A patikát és a maga házát körülvettük, mivel a gyilkos ragaszkodik a vegyszerraktárhoz, mint helyszínhez. Ha nem is hiszi el, hogy maga rájött a kilétére, nem kockáztathatja, hogy mégis. Nem kell megmondania, hogy kire gyanakszik, ha nem akarja, de én leírom erre a noteszlapra, hogy kire gondolok, és ha eltaláltam, elég csak bólintania - mondta Blatt felügyelő.

Bella csodálkozva nézett a felügyelőre. Nem is olyan ügyefogyott, mint amilyennek ők látják. Kíváncsian vette el a fehér papírdarabot. A nénik és Igor, az őrmesterrel együtt, döbbenet figyelték Bella arcát. Elolvasta a cetlin lévő nevet és elgyengülten rogyott hátra a székében. Pont az a név állt ott, ami a fejében zúgott már néhány órája.

De miért, miért tette? Ez őrijtette meg már, amióta tudta, ki a gyilkos. Vajon a felügyelő hogyan jött rá? Ezt sehogy sem tudta elképzelni.

Megszólalt a telefon, élesen törve szét a csendet. Colin őrmester intett Bellának, hogy ő vegye fel. A lány rémülettől dermedten szólt bele a kagylóba, a saját hangját is idegennek érezve.

- Halló?... Magát keresik, felügyelő úr - adta át a kagylót megkönnyebbülten.

A felügyelő élénken bólogatott a telefonból süvítő hangra. Colin őrmester izgatottan figyelte főnöke arcát.

- A kórházból, Blitz nyomozó - magyarázta a többieknek - megismerem a hangját, mindig annyira ordít a telefonba. Ez azt jelenti, hogy Herr Hadriani magához tért.

Blatt felügyelő örömmel vette a hírt, hirtelen összekapták magukat és elköszöntek, siettek a kórházba. A többiek irigykedve néztek utánuk, legszívesebben ők is rohantak volna Herr Hadrianihoz.

Sarolta néni kiment a konyhába kávéfőzni. Mérgező volt a rendőrségre meg Bellára, hogy mit titokzatoskodnak.

A telefon újra megszólalt, ismét kellemetlen berregéssel. Ezúttal már a gyilkos volt a hívó. Arra kérte Bellát, jöjjön be a patikába és mondja a szemébe az általa gyanúsítottaknak, hogy mit tett. Nem tudnak addig hazamenni, amíg nem tudják, ki tette ezeket a szörnyűségeket. Mind bent vannak és rá várnak.

- Rendben van - válaszolta Bella nyugodtan. A feszültség, ami benne volt, szinte elrepült. Végre megmozdult a gyilkos, magát elárulva. Tehát jó nyomon van.

- Azonnal indulok, csak hívok egy taxit. Vizontlátásra - köszönt el tőle. Igor már hozta a kabátokat, de Bella intett neki, hogy várjon.

- Meg kell próbálni a felügyelőt elérni a kórházban, tudnia kell róla, mit terveznek. Esetleg külön biztonsági intézkedésre van szükség, sőt valószínű.

Igor sértődötten ült le a fotelbe. Ő maga is eltud bánni egy emberrel, még ha százszor gyilkos is. Ezt meg is mondta.

- A patikában még maga ragaszkodott hozzá, hogy a felügyelőnek mindenről tudnia kell, amit teszünk - figyelmeztette a sértett férfit Bella.

- Kint az utca tele van rendőrökkel, akik ugrásra készen várnak - válaszolta Igor.

De Bella nem törődött vele. Minek kockáztasson. Azonkívül ez lesz a bizonyíték, az utolsó gyilkossági kísérlet, ezen fog lebukni a tettes. A felügyelőnek ott kell lennie, hogy azonnal letartóztassa. Sikerült elérnie a felügyelőt, aki épp akkor érkezett meg a kórházba. Gyorsan elmondta neki, hogy gyanúsította telefonált, ami rendkívül izgalomba hozta a felügyelőt. Kérte Bellát, ne induljon azonnal, legalább egy fél órát várjon. Addig ő elintézi a kórházban, amit tud. Legfeljebb itthagya Colin őrmestert, ő meg siet a patikába. Kint a parkolóban várja őket, ott megbeszélnek a teendőket. Addig semmiképpen se menjen be Bella, amíg vele nem beszélt.

Igor beleegyezően bólogatott, kevert egy italt magának is, Bellának is.

A két idős hölgy megkövülten tartotta kezében a sherrys poharat. A kávé ott gőzölgött a tálcán, elfelejtve. Bella kitöltötte a csészékbe és körbehordozta a tálcát. Azután nem volt mit tenni, mint várni, amíg letelik a fél óra.

A köd mintha megérezte volna a félelmetes játék végét, még sűrűbb lett. Lépésben tudtak csak haladni, még azt is nehezen látták, hogy egyáltalán az úton vannak. Bella borzongva gondolt a patikára. Hirtelen megbánta, hogy belement ebbe a dologba. De már nem volt visszaút. A felügyelő várta kint a ködben, bent meg a gyilkos, a patikában. Mert abban nem volt kétsége, hogy a többiek rég hazamentek.

Már bőven letelt a fél óra, mire a parkolóba értek. Ott a felügyelő gyorsan, precízen elmondta Bellának, mit kell tennie. Ő megértően bólogatott.

Bella lassan elindult a téren át. A fejében gondolatok kavargtak. Mi van, ha téved, vagy képzelted? Elvégre a világon semmi oka nem volt az ő általa kiválasztott gyilkosnak ezekre a szörnyű tettekre. Sőt, csak hátránya származott belőle. Akkor meg miért? Az is lehet, hogy amit látott, arra egész más a magyarázat, mint amit ő hisz. Kétségek között ment, minden zajra összerezzenve. Csikorgó havon járt. Körülötte az ágak megroppantak, léptek neszezték, finoman zizegve hullott a megfagyott dara. Úgy tűnt neki, több órája úton van. Próbálta az életét átgondolni, mint aki az utolsó pillanatait éli. De mintha mindent elfelejtett volna, csak a patikában lappangó gyilkos járt a fejében.

Elérte a hátsó udvart, onnan majdnem visszazaladt, mert sötétség fogadta, minden fény ki volt oltva. Elérte mégis a mosogató ajtaját. Megfogta a kilincset. Nyitva volt. Igyekezett természetes hangon bekiáltani: - Hol vagytok? Mi ez a sötétség? - Semmi válasz, néma csend.

Bebotorkált a laborba, onnan felnézett az öltözőbe, ahonnan a vegyszerraktár nyílt. Egy hang szólt le hozzá: - Jöjjön csak, mind itt vagyunk. Úgy illik, hogy a meggyilkoltak szelleme előtt nevezze meg a gyilkosukat.

- De miért oltották el a villanyt? - kérdezte Bella ártatlanul.

- Kiment a biztosíték, valami elektromos hiba, már úton vannak a szerelők megjavítani - válaszolta a hang rikácsolva.

- Jobb lenne, ha lejönnének a raktárból, ide a laborba. Félek a vegyszerraktártól, jól tudja - próbált alkudozni Bella.

- Nem, itt kell történnie, már mindenki itt van, Herr Hadriani is. Hol késett ilyen sokáig? Már azt hittük, meggondolta magát és nem jön.

A végéből egy hang suttozta: - Menjen kisasszony, csak nyugodtan.

- Mi az? Miért nem jön már? Nem értettem, mit mond - rikácsolta a hang egyre fülsértőbben.

- Jól van, megyek már, még kitöröm a nyakam ebben a sötétben - válaszolta Bella és elindult az öltözőn át a vegyszerraktárba. Meg kell lennie, másképp sohasem lesz vége ezeknek a szörnyűségeknek. Már ott is állt a rémséges ajtó előtt. Óvatosan belépett a raktár kövére.

Iszonyú csapás érte a fején, összerogyott, mint egy rongybaba.

Ebben a pillanatban bilincs csattant a gyilkos csuklóján, aki őrlöngve próbált megszabadulni tőle. Rázta, mint egy veszett kutya. Fények gyulladtak a patikában, a vegyszerraktár szekrényéből még két rendőr mászott elő, körbefogva a dühöngő örültet.

Az általános zűrzavarban Igor rontott be, egyenesen Bellához, aki látszólag élettelenül hevert az ajtó mellett. A felügyelő is lehajolt a lányhoz, aki halottsapadtan feküdt a kövön.

- Semmi, csak az ijedtség - fordult Blatt felügyelő Igorhoz és levette Bella fejéről a szőrme-kucsmát, ami alatt bukósisak volt. - Hozzanak egy kis konyakot - kérte.

Igor szaladt a standüvegért, ami a korongon állt, főzőpohárba töltött belőle, de Bella már magához tért. Sajnálkozva nézte a megbilincselte öreg takarítónőt, Sabina Schneidert. Elvette Igortól az üvegpoharat és odatartotta az öregasszony majdnem habzó szájához. Az mohón itta kedvenc konyakját. Mindig szerette ezt a csodálatos, patikai, spiritus aromaites e vino nevű italt. Amikor csak tehetett, kortyolt belőle. Most is, elfeledkezve mindenről, önfeledten kortyolgatta az üvegpohárból. Igor még töltött neki, nem törődve a rendőrök tiltakozásával. Azután hagyta, hogy a rendőrök elvezessék.

Igor a megdöbbenéstől majdnem nyitott szájával bámult utána. Csak most jutott el a tudatáig, hogy ez az öregasszony gyilkos! Ez ölt meg két embert és majdnem egy harmadikat, sőt, negyediket is. Az, hogy Bella életben van, a felügyelő előrelátásának köszönhető.

Lementek együtt a laborba, de sehogy sem akaródzott nekik ott leülni és megbeszélni a dolgokat. Átmentek az olasz étterembe, ahová már odarendelte a felügyelő a többieket.

Mind ott ültek az izgalomtól és kíváncsiságtól fűtve. Fogalmuk sem volt arról, hogy mi történt. A felügyelő kezdte a beszélgetést, miután mindenki rendelt valami italt.

- Én már gyanakodtam rá, több okból is. Először is: megállapítottuk, hogy az alibije nem ér semmit. A szállásadó nője részeges, közönséges nő. Fogalma sincs az időről, és amit vallott, azt az öreg Sabina adta a szájába. Neki mindegy volt, mit mond, csak ki ne tudódjon iszákossága. Azt nem szerette volna. Így, ha az öregasszony azt mondta, hogy nyolc óra volt, amikor hazajött, akkor neki nyolc óra volt. Másodszor: a táskáját átkutatta az egyik nyomozó és benne a patika kulcsát találta, holott köztudomású volt, hogy neki nincs kulcsa. Harmadszor:

amikor elrendeltük a gyógyszertár megfigyelését, az éppen arra járó rendőrök néhányszor megfigyelték, hogy beoson a patikába, és ki nem jön. Az éjszakát ott tölti, csak reggel, nyitás előtt egy félórával, vagy negyed órával jön ki. Ez nem bizonyított semmit, mert a bárból, részegen nem ment már haza a ködben, hidegben, hanem itt aludt, a patikában. Sajnos az időjárás nem kedvezett nekünk. Ebben a ködben bárki más is beosonhatott anélkül, hogy az örök észrevették volna. Ez a hegyi város vattaszerű sűrű ködöt tud produkálni. Negyedszer: nyilvánvaló, hogy Herr Hadriani múltjával függött össze Daniel zsarolása és a patikában dolgozó személyek közül csak az öregasszony ismerhette azt, mint legrégebbi dolgozó. Sokáig bizonytalanok voltunk, mert semmi indítéka nem volt, ami miatt ezeket a bűntetteket elkövethette volna. Sőt, ellenkezőleg. Edith Webert szerette, Dániellel sem volt rossz viszonyban, bár az utóbbi időben úgy tűnt a többieknek, hogy haragudott rá. Herr Hadrianit meg egyenesen imádták, a többiek szerint. Mégis ő tűnt a leggyanúsabbnak, Robert Battisonon kívül.

- Még nem árulta el, hogyan jött rá, hogy az öreg Sabina a gyilkos! - fordult Bellához a felügyelő.

- Igen egyszerűen. Amikor bement az irodába kihallgatásra, a keze, a vértelen, fehér keze ugyanúgy csukta be az ajtót, mint mikor engem meg Robertet annyira megijesztett. Milyen ostobák voltunk! Egyszerűen körbement előttünk, megállt a mosogatóban, az ajtó mögött és azután csatlakozott hozzánk a laborban. Edithnek látni kellett! Hiszen ő a mosogatóban maradt. De nem szólt semmit, nem árulta el a barátnőjét - válaszolta Bella a felügyelőnek.

- De Borgmann kisasszony, ez nem bizonyítja azt, hogy gyilkos az öreg Sabina, egyszerűen csak visszament valamiért. Ez nem bizonyít semmit. Valószínű, hogy megrémült a maguk kiabálásától, és nem mert szólni. Lehet, hogy inni akart a konyakból, mielőtt kimentek a hidegbe. Az is lehet, hogy el akart hozni egy márványkeverőt, amivel később magát halálra rémisztette. Edithnek erről is tudnia kellett, mert együtt látták később a bárba menni őket. Hacsak nem képzelődött a ködben - vélte a felügyelő.

- Én arról a kézről annak idején is éreztem, hogy gyilkos kéz, számomra ez egyértelmű volt. Azonkívül vissza kell térnem az éjszakai álmomra, ami magát annyira bosszantja. Amikor ott ülve megláttam az öreg Sabina kezét, beugrott a hiányzó kép az álmomból, amit soha nem fogok elfelejteni. Mezítláb, csuromvizesen megyek fel a lépcsőn az öltözőbe, a köd vastagon gomolyog a nyitott ablakon befelé. A vegyszerraktár ajtaja nyitva van, én halálra rémülten megyek arra, ahol maga a rémség vár. Kinyitom teljesen az ajtót, és ott látom Edithet, vörös haja csupa vér, mellette Robert Battison térdel, rémülettől vacognak a fogai, és egy ronggyal mossa fel a kiömlő vért. Fölötte tornyosul egy alak, fenyegetően feje fölé tartva egy véres márványkeverőt. És ez az alak Sabina Schneider volt! Akkor tudtam biztosan, csak ő lehet a tettes. Nem sokat törődöm a maga véleményével az álmomról, látom az arcán, hogy kételkedik. Nem tehetek róla, hogy ezt álmodtam, ez a tény. Az sem igaz, amit Elisa mondott rólam. Nem szoktam előre látni a dolgokat. Jó is lenne! Abból biztos több pénzem lenne - mondta Bella. Mérgező volt magára is, a felügyelőre is.

A többiek meglehetősen nézték őket, most kezdett kibontakozni előttük, hogy végre valahára megvan a gyilkos! Látszott rajtuk, hogy hihetetlennek tartják a gyilkos személyét. Miért tette volna ezt az öreg takarítónő? Ezt kérdezték maguktól. Ute Weissmann előtt derengeni kezdett egy régi, elfelejtett jelenet, ami a mosogatóban zajlott le. A főnök fogta az öreg Sabina kezét, gyengéden paskolgatva.

- Mi lett magából Sabina Schneider? Miért hagyja el magát? Hiszen még nem öreg. Rendbe hozná a haját, máris tíz évvel fiatalabbnak látszana - mondta neki.

- Nekem már végem, de nem is bánom. Elpocsékoltam az életem, csak maguknak legyen jó, az nekem elég.

Többet nem hallottam ebből a különös beszélgetésből, mert Agatha jött a laborba és ők meghallották a mosogatóban.

Elisa kinyitotta a száját, hogy kérdezzen, de nem jutott szóhoz.

Az ajtóban megjelent Colin őrmester. Kint, a patika előtt álló rendőröktől, megtudta mi történt, így nem kellett elmondani. Szolgálatkészten nézett a főnökére.

- A zsarolás mindig ronda dolog - kezdte vontatottan. - Herr Hadriani magához tért és elmondott mindent. Elmondta, hogy nem akar több titkot életében, ami ilyen szörnyű bajt okozhat. Az egész majdnem harminc évvel ezelőtt kezdődött. Ő még fiatalember volt, épp akkor fejezte be az egyetemet. Egy estélyen megismerkedett egy gyönyörű asszonnyal, egy angol gyógyszergyáros partnerével. Halálosan beleszeretett az asszonyba, akivel titokban találkozott és úgy látszott, az is szereti őt. A gyáros nem volt a férje, amint később kiderült, hanem a barátja, aki - mivel a felesége Angliában maradt, - őt vitte el, mint a feleségét. Hiszen itt nem ismerték sem őt, sem a feleségét. Neki meg jó heccnek tűnt, feleségként szerepelni egy fényes estélyen. De akkor ezt Herr Hadriani nem tudta. Különben elvette volna feleségül, annyira bele volt habarodva ebbe az asszonyba. Végül a gyáros visszautazott Angliába és magával vitte az asszonyt. Herr Hadriani a bánattól majd megzavarodott, nem érdekelté más, csak a munka. Ki is kísérletezett egy új technológiai eljárást, amit én nem értettem meg teljesen, de lényeg az, hogy az újításért kapott egy rakás pénzt, és abból vett saját patikát. Egy napon megjelent nála az asszony, aki elhagyta, egy kislányt hozott magával, Agnest. Két éves lehetett akkor. Azt mondta, az ő gyerekük. A gyárosnak meghalt a felesége és elveszi őt, de nem tud a gyerekekről, fogalma sincs róla. Ő nem akar lemondani a gazdag életről. A kislányt itt hagyja az apjánál. Herr Hadriani még most is alig tudott beszélni azokról a sorsdöntő percekéről. Lényeg az, hogy a nevére vette a kislányt. Eladta a patikáját abban a városban és ideköltözött. Itt mindenkinek azt mondta, hogy a felesége meghalt a szüléskor és egyedül nevelte a kislányt.

A gyermek visszaadta életkedvét, és rá hasonlított, nem az anyjára, amiért ő mindig külön hálát adott az égnek. Később találkozott egy másik nővel, akivel csodálatosan megértik egymást. Minden szépen elrendeződött, nem hiányzott semmi az életéből, amikor váratlanul lezüllötte, elbutultan megjelent a gyermek anyja. De Agnes már nagylány volt és az anyja nem merte neki megmondani az igazat. Később meg teljesen lehetetlennek tűnt elmondani. Így mivel a gyerek közelében szeretett volna maradni, alkalmazta, mint takarítónőt a patikában. A szerelem már rég elmúlt, amit érzett iránta. Csak a sajnálat maradt meg. Azonkívül sok évvel volt idősebb, mint Herr Hadriani. Az bizony nem előnyös - tette hozzá bölcsen Colin őrmester, akit szemlátomást lenyűgözött ez a megható történet. - Azután így éltek, békében. Az egykori szépasszonyból szinte semmi nem maradt. Herr Hadrianinak erőltetnie kellett magát, ha fel akarta idézni a régi arcát.

Majdnem harminc év telt el, így nem csoda, ha ez nem sikerült! Valahogy emberileg ez az öreg takarítónő, aki beírta ezzel a szerény szereppel, nagy álmai helyett, közel kerül Hadrianihoz, megkedvelte. Már régen nem kellett volna bejárnia dolgozni, de ő ragaszkodott ehhez. Különben mit csinált volna egész nap? Ez volt az otthona, a patika. Így láthatta a gyermekét és annak apját. Jól tudta, hogy nem jelent már, mint nő, semmit. De bölcsen belátta, hogy ezt nem is várhatja azok után, amit tett, meg a korkülönbség miatt sem. Ebbe a csendes megbékélésbe robbant bele Daniel, akinek egy téli estén, több pohár konyak után az öregasszony elmondta, hogy Agnes az ő lánya. Eldicsekedett vele, mert már annyira szerette volna elmondani valakinek. Aznap este ketten maradtak a patikában. Daniel készletet vett fel a meglévő gyógyszerekből. Azt szerette este, nyugodtan csinálni. Ők ketten különben jól megvoltak. Daniel is szerette a patikai konyakot. Természetesen meg is fizette az árát, mert pénze, mint tudjuk, volt bőven. Nem volt szüksége lopott konyakot inni. Ilyenkor Sabina asszony ott

maradt Daniellel és együtt konyakoztak. Valahogy szóba került Agnes szépsége, aki az apjára hasonlított ugyan, s noha Herr Hadriani nem férfiszépség, mint tudjuk - szúrta közbe az öregasszony elégedetten, hogy rajta kívül más sem szépség -, a lánya mégis kimondottan gyönyörű. Egyszer az öregasszony, teljesen részegen sírva fakadt, és elmondta Dánielnek, hogy az ő lánya. Az hitetlenkedett egy darabig, de a végén elhitte ezt a különös históriát, amit az öregasszony ki nem találhatott.

Másnap megkérdezte Herr Hadrianitól, aki elismerte, a hír igaz voltát, de megígértette vele, hogy Agnes miatt, nem mondja senkinek. Ez azután annyiban maradt volna, ha Daniel Goldmann nem egy aljas disznó, hanem úriember. Ez a pokoli alak régen vágyott már Agnes kezére. Tudta, hogy a lány nem szereti, de nem törődött vele. Annyira kívánta, hogy egészen meg volt örülve. Másképp nem magyarázható, hogy becsengetve főnökéhez, s egyedül találva Agnes Hadrianit, megpróbálta megerőszakolni. A házvezetőnő mentette meg a lányt azzal, hogy hazaérkezett és ő is becsöngetett. Agnes berohant a szobájába, Daniel meg köszönés nélkül elrobogott. Így az asszony azt hitte, hogy csak veszekedtek egymással.

Másnap a lány elmondta az apjának, mi történt. Kérte, mondjon fel Dánielnek. Különben is undorodik tőle, rá sem tud nézni, az örökös sóvár pillantásait nem tudja elviselni.

Herr Hadriani irtózatos méregbe gurult és azonnal berohant a patikába. De Daniel akkor nem volt ott, nem tudták hová lett. A lakásán sem jelentkezett. Harmadnap reggel szokásos időben ott volt a patikában, mintha mi sem történt volna. A főnök behívatta az irodájába és magyarázatot kért a tegnapi viselkedésére. Erre térdre vette magát, ami Herr Hadrianit kínosan érintette. Mit csinál, ha valamelyik alkalmazottja hirtelen benyit? Daniel elmondta, milyen halálosan szerelmes a lányba és feleségül szeretné venni. Herr Hadriani jóságosan megmagyarázta neki, hogy a lánya nem szereti, így szó sem lehet a házasságról. Erre elmondta, hogy röviddel ezelőtt nagy vagyont örökölt, Agnesnek csodálatos életet tud biztosítani. A főnök sajnálkozva felelte, hogy pénzzel sok mindent meg lehet vásárolni, de szerelmet nem. Azonnali hatállyal felmondott neki. Ezt annál is könnyebben tette, mert ha annyi pénze van, nem gond neki a megélhetés. Erre Daniel Goldmann aljas ultimátumot nyújtott be a főnökének. Megfenyegette, hogy megmondja Agnesnek, ki az édesanyja. Herr Hadriani néma lett a felháborodástól. De nem változtatott elhatározásán, csak kiutat keresett. Gondolkodási időt kért Danieltől, az aljastól.

Agnes elvitte síelni a hegyekbe azonnal, mert nem akarta, hogy mástól tudja meg az igazságot. Megbeszéltek, hogy találkoznak azon az estén a patikában, amikor Danielt megölték. Sabina Schneiderrel is beszélt a dologról. Az öregasszony magán kívül volt a dühtől, amikor megtudta, mire készül Daniel. Herr Hadriani nem látott más kiutat, mint az igazság elmondását a lányának. Az öregasszony ezt nem akarta, semmiképpen sem egyezett bele. Majd ő elintézi ezt Daniellel, mondogatta. De Hadriani nem hitte, hogy el lehet ezt másképp intézni. Álmában sem gondolt gyilkosságra. Szerinte az öreg Sabina sem.

Azon az estén késve érkezett a patikába, mert az utak, mint tudjuk, a köd miatt, rosszul láthatók és csúszósak voltak. Bement hátról a gyógyszerészbe. Gyanús volt neki a csend, a némaság. Rosszat sejtve járta körül a lenti helyiségeket, de nem találta se Danielt, se Sabina Schneidert. Felment a női öltözőbe, s onnan már látta a nyitott vegyszerraktár ajtaját. Benézett és mi már tudjuk, mit látott. Daniel szétzúzott koponyával, feküdt az asztal alatt. Magánkívül a sokkoló látványtól, visszatántorodott és leült az öltözőben. Nem tudja, meddig ült ott, teljesen elromlott az időérzéke. Szólított Sabina Schneidert, de az nem jelentkezett.

Mint később elmondta neki, azonnal hazament, ahogy Danielt leütötte. Biztos volt benne, hogy Hadriani mérges lesz, veszekedni fog vele. De Daniel Goldmann megérdemelte ezt az iszonyú halált. Szemébe nevetett mindenkinek, aki a segítségét kérte. Az öregasszony hallotta, amikor Robert Battison kérte, ne mondjon el valamit Herr Hadrianinak, mert különben

elveszti az állását. Azután ő is könyörgött neki, mikor Battison elment, hogy meg ne próbálja elmondani Agnesnek, amit ő részegségében ostobán kikutyogott. - Azt akkor megígérte neki. De hiába. - Ezen is nevetett s sötét lelkű alak, kigúnyolva az öregasszony és Herr Hadriani szerelmét. Nagyon humorosnak találta, hogy valamikor ezek ketten - hm - jóban voltak - köszörülte kiszáradt torkát az őrmester, kortyintva az ásványvízből, ami egy szolgálatban lévő rendőrnek jár, sajnos, sör helyett. - Megjegyzem, én is különösnek találom, de biztos nem így nézett ki harminc évvel ezelőtt. Szóval Daniel egyre csak nevetett, már jól bekonyakozva. Az öreg Sabina meg is jegyezte, mit szól majd a morfiomos kúpért jövő beteg, ha így látja.

- Ugyan, ki törődik velem, nem azért maradtam itt, hanem, hogy megegyezzünk mi hárman. A szülők és a „szerelmes”. - És egyre csak nevetett, ami az öregasszonynak kezdett az idegeire menni. Az, hogy Agnes nem szereti, undorodik tőle, Goldmannt nem érdekelte. Az öregek dolga az, hogy rávegyék a házasságra. Azután mérgelődni kezdett, hol késik Hadriani, neki még dolga van, hajtogatta. Fel is ment a vegyszerraktárba, hogy felvegye a készletet. Az öreg Sabina Schneider fogta a főzőpoharat, amiből Daniel ivott, teletöltötte konyakkal és lassan megitta. Azután helyére tette a standüveget, elmosta a főzőpoharat, gondosan eltörölgette, helyére rakta azt is. A szekrényből hidegen kivett egy hatalmas márványmicsodát, pisztillust, ahogy ők mondják és felment a raktárba. Daniel még mindig vihogott, egyszerűen részeg volt. Elejtett egy kis súlyt, centigrammost, ahogy Herr Hadriani mondta, azt kereste a földön. Az öreg takarítónő még egyszer megkérdezte:

- Na, nem gondolta meg magát?

- Nem, te buta boszorka, nem gondoltam meg magam. Inkább te találj ki valamit, amivel ráveszed a lányodat, hogy jöjjön hozzám. Elvégre az ő korában te sem voltál valami válogatos. Hát ő se legyen az, ne hordja fenn annyira az orrát, egy kitartott nő lánya - válaszolta.

Erre az öreg Sabina Schneider teljes erőből lecsapott a koponyájára. Egy ütés volt az egész, nem több, Daniel összerogyott, mint egy letaglózott borjú. Vége volt, az rögtön látszott rajta. Ezután, mintha valami bódulatba került volna az öreg takarítónő. Nem emlékszik semmire. Valószínű, elrejtette a márványkeverőt, meg a köpenyét lent a pincében. Felöltözött és hazament. Otthon a háziasszonya holtrészeg volt, azt sem tudta hány óra van. Mikor az szórakozottan megkérdezte, rámondta, hogy nyolc óra. Általában akkor szokott hazajönni. Ez aztán jó szolgálatot tett neki később az alibijénél. Herr Hadriani megpróbálta elérni telefonon, de ő nem vette fel. Csak ült reggelig úgy, ahogy hazajött. Nem bánta meg amit tett, de érezte, hogy Hadriani nem helyeselné. Ám más kiutat most sem látott. Azt, hogy Agnes megtudja az igazságot, nem bírta volna elviselni. A lánya így valamennyire kedvelte őt, úgy biztos megvetette volna, különösen azért, hogy elhagyta. Most már nem értette magát, hogyan tudta megtenni akkor. Az a gyógyszergyáros, mihelyt ráunt, otthagya. Azután már nem volt megállás, egyre lejjebb csúszott a lejtőn. Amikor megöregedett, mindenét elszórta, nem maradt semmije. Akkor eszébe jutott a lánya, meg Herr Hadriani. Idejött, hogy még egyszer lássa, mielőtt vége lesz. El volt szánva a végsőkre. Hadriani kedves volt hozzá pénzt ajánlott neki, s megengedte, hogy a közelükben éljen. Beleegyezett, de csak úgy, hogy dolgozni fog, ha munkát tud szerezni neki. Így lett takarítónő és Hadriani szerint boldog volt a maga módján. Ivott, az igaz, de erről már nem tudott lemondani. Ha Daniel Goldmann nem tudja meg a titkot, talán éltek volna békében tovább. De hát nem így történt. Hadriani másnap felhívta a patikában, de szerencsétlenségére Edith Weber vette fel a telefont, aki felismerte a hangját. Herr Hadriani ugyanis, mint egy rossz krimi filmben, zsebkendőt tett a szája elé, azt gondolta, hogy így nem ismerik fel a hangját. Edith Weber behízselő hangon elmondta, mi történt, amit Herr Hadriani úgyis tudott. Azután kérte, ne szóljon a többieknek a telefonjáról, majd később megmondja, miért. De küldje Sabina Schneidert a telefonhoz. Edith Weber ezt meg is tette, aztán a telefont kihallgatva arra a következtetésre jutott, hogy Herr Hadriani ölte meg Daniel Goldmannt, valamilyen ismeretlen okból. Edith később visszahívta Hadriant valahol, azt a

beszélgetést hallhatta Elisa Zeiss. De az öreg takarítónő nem innen tudta meg, hogy barátnője finoman, szolidan megszarolta Herr Hadrianit, hanem onnan, hogy este, a bárban, részegen, mindenféle terveket szövögetett a jövőről. A végén már saját patikáról álmodozott, amit Herr Hadriani ad neki.

Az öregasszony megsejtette, hogy Edith ugyanazt a szerepet vette át, ami miatt Danielt megölte. Addig fogja Herr Hadrianit izgatni, amíg az megint azon lesz, hogy mondjon el mindent Agnesnek és a rendőrségnek, vállalva a következményeket. Zsarolónak nem fog fizetni, minek is, hiszen ő nem követett el semmit, ami szégyenbe hozná. De még mindez nem is olyan veszélyes, mint az, hogy Edith Weber részeges, fecsegős nőszemély. Ha nem lenne az, akkor elmondaná neki az igazat. És megkérné, hogy tartsa a száját, ne akarjon botrányt. Így a harmadik pohár után, eldöntötte, legjobb, ha megszabadul tőle. Haragudott Hadrianira a telefon miatt, meg Edith Weberre, hogy hallgatózott. Meg Bella Borgmannra, aki azt a cirkuszt csinálta az este, mikor ő visszament egy kis konyakot inni a standüvegből. Azért nem szólt arról, hogy ő volt a réműletes, vértelen kezű, mert nem tudott volna magyarázatot adni, miért ment vissza. Edith természetesen tudta, hogy ő volt, de hallgatott. Könnyű volt becsalni a patikába. Azt mondta neki, hogy a főnökkel találkozik, jöjjön vele és szóljon, mit kér a hallgatásáért. Ami igaz is volt, találkozója volt Herr Hadrianival, hogy megbeszéljék, mit tegyenek. Hátulról, a házból, biztonságban bejuthattak a vegyszerraktárba. Kérte Edithet, ne mocskolja be magát zsarolással, mert az undorító. Többet nem is áll vele szóba, ha ilyeneket csinál. Jól gondolja meg - próbálta észre téríteni barátnőjét, még könyörgött is neki, hagyja a csodába az egészet. De Edith Weber nem hallgatott rá. Életében végre egy alkalom, hogy sok pénzhez jusson. Saját patikához! Mit érti meg ezt egy takarítónő, aki egész életében csak mások piszkát takarította. Ezek után durva módon sértegette az öregasszonyt. Tudott kiállhatatlan lenni, ismerte már erről az oldalról. Most nem bánta, annál könnyebb szívvel hozta meg elhatározását. Egy órával későbbre beszélte meg vele a találkozást, a bártól nem messze jelölte meg a helyet. Ő addig elmegy Hadriani lakására, hogy szóljon neki, hozzon pénzt magával. Edith Weber elkezdte gúnyolni a főnökkel való kapcsolatáért. Valamit sejtett a régi dolgokról, bár az öregasszony nem emlékezett arra, hogy fecsegett volna neki, mint Danielnek. A bárból hazament, hogy alibit szerezzen magának. Legyen, aki látta. Később, a lakása ablakán át, kilépett a köteraszra és a ködben visszalopódzott a találkahelyre. Edith késett, nem tudja mennyit, részeg volt ő is. Hátulról, a házból lopóztak be a vegyszerraktárba. Az öregasszony nyitva hagyta az ablakot, úgy, hogy nem csukta rá a kallantyút. Ezt gyakran megtette, mikor még nem csináltatott kulcsot a patikához és visszajött éjszakára, aludni reggelig. A körfolyosóról könnyen be tudtak jutni Edithtel. Azon a részen üres irodahelyiségek voltak, nem láthatta őket senki. A rendőrök legfeljebb az ajtót figyelték, de nem láttak senkit. Azok is emberek, néha elmentek egy forró teát inni, vagy néhány lépést tettek az épület körül. Nem kockáztatott az öreg Sabina, inkább így jöttek be, mint kulccsal az ajtón. Villanyt nem gyújtottak, nem is tudtak volna, mert áramtalanítottak, mielőtt bezártak. Edithet leültette az asztal mellé azzal az ürüggyel, hogy hozza a konyakot. Lement a laborba, onnan hozott egy márványkeverőt. Edith közben elaludt, így könnyedén el tudta intézni. Mindig gyanítottuk, hogy ülő helyzetben érte az ütés, azért esett olyan furcsán. Azután megint levitte a pincébe a bűnjeleket, hogy korán reggel elégesse a köpenyét a kazánban, mint a múltkor, a keverőt meg savval lemarassa mosogatás után. Reggel azonban már nem volt rá ideje, mert maga Borgmann kisasszony, azonnal felfedezte a bűntényt, amire nem számított. Azt hitte, lesz annyi ideje, mint Danielnél. Így amikor átkutattuk fent a szekrényeket, valahogy, a felmosóvödörben ronggyal letakarva, felcsempészte a véres köpenyt és a márványkeverőt, meg a zsaroló levelet is, amit Daniel akkor este írt, s attól tartva, hogy az idő miatt már nem jön Herr Hadriani, postán akart elküldeni. Az öregasszony azt nem égette el, mert meg akarta mutatni Hadrianinak. Mindezt felvitte a vödörben a férfiöltözőbe, ott elrejtette Igor szekrényébe. Eszé ágába sem volt magát gyanúba keverni, nem gondolta, hogy még egyszer átkutatják a

szekrényeket. Majd a kedvező alkalomra várt, hogy eltüntesse, mint az előzőket. Azért nem tette lent a női öltözőben egy szekrénybe, mert a nők mindig hajlamosak kirámolni a szekrényük tartalmát. Maga, Igor, észre sem vette volna, mi van a szekrénye sarkában. Azt mondja Herr Hadriani, nem izgatta magát az öreg Sabina, hogy magát bajba keverte. Ráfér magára egy kis hűsülés, ez volt a válasza a főnök szemrehányásaira.

Igor mérgesen közbe akart szólni, de az őrmester leintette.

- Folytatom, mert sohasem érek a végére. Hadriani is nagyon elfáradt, mire a végére ért. Szerencsére, csoda folytán, jobban van, talán megússza, amit nagyon kívánok neki, főként a lánya miatt. Szegény lány, nem lesz könnyű megemésztienie, hogy Sabina Schneider az anyja. A második gyilkosság után az öregasszony teljesen bepörgött. Azt maguk is tudják, hogy hol sírdogált, hol meg dühöngött. Edith halála nagyon bántotta, lelkiismeret-furdalása, esetenként látomása volt. Látta a meggyilkoltat a szobájában. Sikoltozott, a szállásadó nője félni kezdett tőle, azért vallotta be nekünk, hogy fogalma sincs róla, mikor jön haza a lakója. Egyébként csak azt vallotta, amit Sabina mondott neki. A rokonai figyelmeztették, hogy bajba keverheti magát, hamis tanúvallomás miatt... Herr Hadriani is rémülettel figyelte az öregasszony kialakuló elmebaját. Hiába kérte, menjenek el a rendőrségre, kezeltesse magát, nem hallgatott rá. Rettegett a börtöntől, inkább a halál, mondogatta.

Ezért jutott arra az elhatározásra, hogy elmennek az országból, és ott, az új otthonban, kezelteni fogja Sabina Schneidert. Mikor minden készen volt az útra, találkozót beszélt meg vele. Úgy döntött, hogy a patikában találkoznak, mivel azt már nem őrizték állandóan. Ott biztonságosabb volt. Senkinek nem jutott volna eszébe, hogy Herr Hadriant ott keresse. Még el akart intézni néhány dolgot indulás előtt. A patika további vezetését Sylvia Marschra bízta volna. Erről és más egyébről akart intézkedni írásban.

Ahogy megérkezett a patikába, az öregasszony már várta. Arra a kérdésre, hol a csomagja, azt válaszolta, fent a vegyszerraktárban, mert onnan jött le. Herr Hadriani mindig haragudott azért, mert éppúgy betörő is használhatta volna a nyitott ablakot, ha rájön a dologra. Felmentek a raktárba a csomagokért, hogy lehozzák, meg az ablakot becsukják. Legutoljára Edithet találta itt, véresen, Herr Hadriani, így kirázta a hideg a gondolatra, hogy egyedül van az örült asszonnyal. Az megkérdezte tőle újra: - Tényleg el akarja mondani Agnesnek az egész szörnyű dolgot?

- Azt hittem, ezt már lezártuk - kezdte fáradtan Hadriani. - Nem érti Sabina, hogy Agnes így többet szenved, mintha tudná az igazságot?

- Nem! Meg kell tudnia, hogy az anyja elhagyta? Meg kell tudnia, hogy egy hitvány, kitarzott nő volt? És most még azt is, hogy a gyilkos? Ezt senki nem bírná elviselni, nemhogy Agnes, aki annyira érzékeny! - kiabált az öregasszony a sötétben, mert villanyt nem gyújtottak.

- Hol a csomag? - kérdezte újra, fáradtan, Hadriani.

- Az asztal alatt - válaszolta Sabina Schneider. Amikor lehajolt a férfi, rásújtott a márványkeverővel.

- Szerencsétlen öregasszony! - szólalt meg váratlanul Blatt felügyelő.

- Minden hiába! A lányának meg kell tudnia, hogy az anyja gyilkos és valószínűleg elmebeteg.

A többiek némán, lehorgasztott fejjel ültek. Mindnyájan elszomorodtak, ha az öreg Sabinára gondoltak. Erre senki nem számított. Azt hitték, ha megvan az aljas gyilkos, fellélegzenek a gyanú és a félelem alól. A felügyelő felállt és menni készült, Colin őrmesterrel együtt. Az öregasszony még biztos nem lesz olyan állapotban, hogy kihallgassák. Az orvos nyugtatót

adott neki. A végén mégis ideggyógyintézetbe kerül, de ez már nem az ő dolguk. Ők ártalmatlanná tették a gyilkost, ennyi tartozott rájuk.

Senkinek sem volt kedve maradni, mind hazamentek, ezen a napon már másodszer. Bella hátradőlt az autó ülésén és megfontoltan mondta Igor Darkonnak:

- Legszívesebben a lábam sem tenném többet abba a sötét, ködbe burkolózó patikába.

Igor is ugyanezt érezte. Itt hagyni mindent, még csomagolni sem kell!

- Hová menjünk? - kérdezte.

- Délre! - válaszolta Bella.